BIBLIA KOLBRIN
(Cartea a IV-a)
”CARTEA FIILOR FOCULUI”

Traducerea: Octavian Cocoş

Biblia Kolbrin, un text de înţelepciune egiptean-celtic vechi de 3600 de ani studiat în zilele lui Isus şi păstrat cu drag de generaţii de mistici celtici din Marea Britanie, are 11 cărţi, primele 6 sunt numite „*texte egiptene*” şi au fost scrise de academici egipteni în urma Exodului ebraic, iar ultimele 5 sunt numite „*texte celtice*” şi au fost scrise de preoţii celtici în urma morţii lui Isus, resectiv:

1. BIBLIA KOLBRIN - Cartea I: ”*Cartea Creaţiei*”
2. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a II-a: ”*Cartea textelor compilate*”
3. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a III-a: ”*Cartea pergamentelor*”
4. **BIBLIA KOLBRIN - Cartea a IV-a: ”*Cartea Fiilor focului*”**
5. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a V-a: ”*Cartea manuscriselor*”
6. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VI-a: ”*Cartea preceptelor şi învăţăturile morale*”
7. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VII-a: ”*Cartea originilor*”
8. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VIII-a: ”*Cartea crengii de argint*”
9. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a IX-a: ”*Cartea lui Lucius*”
10. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a X-a: ”*Cartea Înţelepciunii*”
11. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a XI-a: ”*Cartea Marii Britanii*”

© Biblioteca Spirituală

”CARTEA FIILOR FOCULUI”

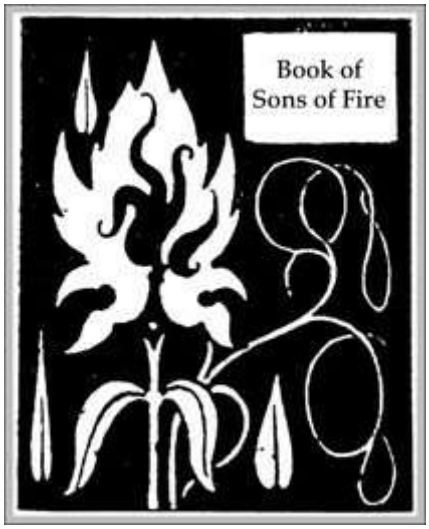

1:6. În zilele care au trecut, aţi avut conducători care v-au călăuzit, dar înaintea lor au fost conducători şi mai măreţi, pe care nu i-aţi cunoscut. Inspiraţia cuvintelor lor reprezintă ceva ce nu trebuie să se piardă niciodată; ***aceste lucruri trebuie păstrate în toate timpurile***. Trebuie să fim ca un om care a călătorit departe, ducând cu el o povară grea. Acesta se odihneşte şi caută printre lucrurile pe care le cară cu el ceva la care să poată renunţa, ştiind că drumul pe care-l mai are de străbătut este lung. Trebuie să alegeţi repede, fiindcă părintelui nostru nu iau mai rămas prea mulţi ani.

CUPRINS

Capitolul I. - Capitolul refăcut
Capitolul II. - Hibsathy (Hibsatia)
Capitolul III. - Frăţia
Capitolul IV. - Amos
Capitolul V. - Legile lui Amos
Capitolul VI. - Povestea lui Hiram
Capitolul VII. - Consemnări - 1
Capitolul VIII. - Consemnări - 2
Capitolul IX. - Consemnări - 3
Capitolul X. - Consemnări - 4
Capitolul XI. - Consemnări - 5
Capitolul XII. - Consemnări - 6
Capitolul XIII. - Consemnări - 7
Capitolul XIV. - Consemnări - 8
Capitolul XV. - Cartea lui Kadmis
Capitolul XVI. - Reconstrucţia lui Kadairath
Capitolul XVII. - Fragment dintr-un legământ de căsătorie
Capitolul XVIII. - Amendamentele lui Masiba
Capitolul XIX. - Scrisoarea lui Mata - Fiul al lui Agner
Capitolul XX. - Învăţăturile lui Sadek
Capitolul XXI. - Legile lui Malfin
Capitolul XXII. - Reconstruirea fragmentelor recuperate – 2
Capitolul XXIII. - Reconstruirea fragmentelor recuperate – 2
Capitolul XXIV. - Ultimele foi de metal

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL I - CAPITOLUL REFĂCUT

1:1. Ne-am refugiat la fiii lui Uteno, ai căror părinţi au fost în acel ţinut de multe generaţii, fiindcă au ieşit din Egipt în zilele Faraonului Nafohia. Am locuit la hotare, în peşterile de deasupra cetăţii Kathelim. Nu aveam cu noi nici cărţi, nici bunuri, însă eram harnici şi am lucrat să facem pământul roditor. Ne numeam Fraţi întru Lumină, dar alţii ne spuneau Copiii Luminii, aşa cum suntem cunoscuţi şi astăzi.

1:2. Acesta este un ţinut bun şi fertil; este un ţinut întins, cu ape curgătoare, unde grâul şi orzul sporesc de o sută de ori. Aici cresc în condiţii bune smochini şi copaci care fac rodii; de asemenea, se întâlnesc crânguri de măslini şi suprafeţe cu viţă de vie. Toate nevoile vieţii sunt satisfăcute din abundenţă. Este un ţinut în care oile şi vitele se înmulţesc fără teamă, un ţinut în care secera foametei nu taie niciodată. Este un ţinut în care chiar şi o căutare lipsită de efort este răsplătită cu găsirea aramei, însă ţinutul nu este lipsit de oameni.

1:3. Nu suntem singuri în acest ţinut şi trebuie să trăim printre oameni al căror fel de a fi nu este ca al nostru. Aceştia au zei cu multe nume, şi chiar şi acum cei de lângă mare se sfădesc între ei, fiindcă unii spun că numele lui Dumnezeu este Mamrah, iar alţii spun că este Aneh. Peste tot în jurul nostru oamenii se ceartă, iar vrajba lor se naşte din belşugul ţinutului. Câştigându-şi existenţa cu puţin efort, aceştia au timp pentru discuţii şi gâlceavă. Trebuie să construim pentru aceşti oameni un edificiu al păcii, ai cărui patru stâlpi să fie Iubirea, Respectul, Dreptatea şi Adevărul.

1:4. Ţinutul părinţilor noştri şi moştenirea noastră s-au pierdut pentru totdeauna. Casele lor s-au transformat în nisip, iar altarele lor, unde s-au închinat, s-au prăbuşit. Templele lor au fost distruse, iar formele de venerare practicate de ei nu mai sunt cunoscute de multă vreme. Cântecele care se auzeau odinioară se amestecă acum cu vânturile, iar vocile cântăreţilor au tăcut. Înţelepciunea revelată cândva a dispărut; flacăra iluminatoare nu mai arde, iar lămpile zac sparte în ţărână. Scrierile privite cu mult respect au fost folosite la aprinderea focului, iar vasele sfinte s-au preschimbat în podoabe inutile. Acele nume, care pentru părinţii noştri erau sfinte, acum sunt batjocorite şi considerate a fi de partea răului. Aceia care ar fi trebuit să fie fraţii noştri sunt acum vânduţi, iar conducătorii lor sunt ucişi. Acelea care ar fi trebuit să fie soţiile noastre sunt violate şi luate în robie. Aşadar, fraţilor, a venit vremea ca amintirea acestor lucruri să fie dată deoparte şi toate acestea să fie uitate.

1:5. Ce motiv avem să fim trişti? Suntem într-un ţinut îmbelşugat; avem speranţe pentru viitor şi o credinţă de nezdruncinat. Şi mai presus de toate, avem ***cheia*** străvechiului Portal al Comunicării. Amintirile noastre trebuie să înlocuiască cărţile şi poruncile din vremurile de altă dată. Aşadar, haideţi să mulţumin pentru binecuvântările noastre şi să păstrăm cu sârguinţă flacăra de la care se vor aprinde într-o bună zi lămpile Adevărului.

1:6. În zilele care au trecut, aţi avut conducători care v-au călăuzit, dar înaintea lor au fost conducători şi mai măreţi, pe care nu i-aţi cunoscut. Inspiraţia cuvintelor lor reprezintă ceva ce nu trebuie să se piardă niciodată; aceste lucruri trebuie păstrate în toate timpurile. Trebuie să fim ca un om care a călătorit departe, ducând cu el o povară grea. Acesta se odihneşte şi caută printre lucrurile pe care le cară cu el ceva la care să poată renunţa, ştiind că drumul pe care-l mai are de străbătut este lung. Trebuie să alegeţi repede, fiindcă părintelui nostru nu i-au mai rămas prea mulţi ani.

1:7. Trebuie să înfiinţăm o comunitate unde bărbaţii să trăiască împreună şi să se poată bucura de tovărăşia femeilor. Oamenii profită întotdeauna de pe urma efortului comun, însă este nevoie şi de anumite restricţii. Dar aceste restricţii trebuie să fie de aşa natură, încât nimeni să nu fie indignat de limitările care îi sunt impuse. Fie ca hotărârile şi restricţiile care sunt impuse să ţină cont de natura omului şi de valorile spirituale şi morale.

1:8. Trebuie să căutăm să garantăm libertate de acţiune fiecărui bărbat şi fiecărei femei, atâta vreme cât nu se aduc prejudicii egalităţii în drepturi a celorlalţi. Trebuie să lucrăm în beneficiul celor mulţi, dar făcând acest lucru, nu trebuie să trecem cu vederea asigurarea recompenselor pentru aceia care slujesc cel mai bine. Recompensele trebuie acordate oamenilor

© Biblioteca Spirituală

care excelează în toate privinţele, nu celor incapabili. Trebuie să veghem ca faptele bune să fie răsplătite, iar cele rele pedepsite. Cea mai mare atenţie trebuie acordată lucrurilor spirituale, şi niciun om nu trebuie să fie peste măsură de bogat sau excesiv de sărac.

1:9. Trebuie să avem grijă de cei bolnavi şi neajutoraţi, de cei bătrâni şi neputincioşi. Trebuie să asigurăm integritatea familiei. Primul obiectiv trebuie să fie progresul spiritual, care este singurul potrivit pentru toţi oamenii. După aceea, toată învăţătura şi legea trebuie să se orienteze spre o relaţie din ce în ce mai armonioasă între toate fiinţele vii. Creşterea copiilor trebuie să aibă ca scop atingerea unei maturităţi bine echilibrate, atât la bărbaţi, cât şi la femei.

1:10. Trebuie să-i facem pe oameni să aibă o gândire înaltă şi să se ridice deasupra tuturor lucrurilor meschine. Aceştia trebuie să fie cinstiţi şi să se bucure de maturitatea lor. Trebuie să posede curajul şi tăria morală de a face faţă oricărei încercări, căci vor fi multe. Trebuie să fie pregătiţi să îndure opresiunea şi persecuţia cu calm şi autocontrol, ca să nu fie zdruncinaţi de nicio nenorocire şi de niciun necaz. De asemenea, trebuie să fie astfel de oameni, încât nici norocul, nici bogăţia să nu îi clatine.

1:11. Trebuie să îi învăţăm pe oameni să ia decizii rapide şi să judece temeinic. Deoarece ca număr suntem ca două grăunţe în nisipul deşertului, trebuie să căutăm să facem prozeliţi cu atenţie. Noi trebuie să devenim o lumină călăuzitoare înaintea ochilor tuturor oamenilor şi să-i conducem pe cărările muncii cinstite şi nu pe acelea ale puterii. Noi trebuie să îi învăţăm pe oameni care este datoria lor faţă de ceilalţi, în aşa fel încât nimeni să nu spună vreodată, „*Bunăstarea mea înainte de orice*".

1:12. Trebuie să căutăm şi să facem prozeliţi adecvaţi, iar aceştia trebuie să ne fie dragi. Trebuie să le acordăm un mare respect, dar nu pentru faptul că ne-au acceptat convingerile, căci binele din ei poate fi dezvoltat şi de către ei înşişi, ci pentru că şi-au asumat de bunăvoie şi cu bucurie acele obligaţii şi îndatoriri care pentru noi sunt foarte importante. Va trebui ca întotdeauna să rămânem o frăţie angajată în mod organizat în căutarea Adevărului. Trebuie să ne asigurăm că învăţăturile pe care le expunem sunt valabile pretutindeni şi pentru toţi oamenii, fiind asemenea unui cod al bunătăţii. Dacă vreun frate devine puternic, nu trebuie să se făleasc cu acea putere, nici înţeleptul să nu se fălească cu înţelepciunea lui ori bogatul cu bogăţiile lui. Dacă vreun frate doreşte să se laude cu ceva, atunci să se laude că este întotdeauna cel mai bun dintre oameni. Dar acest lucru să nu însemne că este biruitor în bătăliile lumeşti, ci că slujeşte cel mai bine scopului şi binelui omenirii.

1:13. Noi am găsit adăpost într-un loc unde oamenii vorbeau limba noastră, însă acum aceştia nu mai există. Ţinutul părinţilor noştri ne este interzis, aşa că trebuie să căutăm un altul, căci omul lipsit de popor este mai oropsit decât un copil orfan. Egiptul a fost un ţinut sortit măreţiei; oamenii lui ar fi trebuit să îi călăuzească pe toţi ceilalţi către Marea Lumină. Egiptul a eşuat în împlinirea destinului său, pentru că cei cărora li s-a încredinţat puterea şi poziţia socială s-au dovedit a fi nevrednici. Regii lui, care ar fi trebuit să crească familii dedicate binelui şi inspiraţiei, au trădat încrederea ce le-a fost acordată de dragul slăbiciunilor omeneşti. Cei ce trebuiau să fie călăze spre dumnezeire au fost induşi în eroare şi au căzut în capcana deşertăciunilor lumeşti, trădându-i pe aceia care i-au urmat. Preoţia a devenit coruptă atunci când a oferit o viaţă de tihnă şi belşug în locul unei vieţi de slujire şi austeritate. Idealurile oamenilor erau mai presus de orice reproş, dar omul era nevrednic de ele. Nu e nevoie să schimbăm idealurile, dar pentru a fi atinse trebuie schimbaţi oamenii. Învăţătura sfântă a Egiptului, care păstrează tezaurul veacurilor, a fost posedată doar de câţiva aleşi, care au păzit-o aşa cum nimic nu a mai fost păzit vreodată, şi asta datorită măreţiei sale. Chiar şi puţină cunoaştere din ceea ce conţine ar putea deveni periculoasă în mâinile celor ce urmăresc să o folosească în mod neadecvat.

1:14. Dintre toate lucrurile dezirabile pe care omul le poate obţine, cele mai măreţe sunt asigurarea nemuririi, înţelegerea limpede a scopului din spatele creaţiei, precum şi împlinirea destinului său. Acestea erau lucrurile păzite atât de bine, şi pentru că sunt cele mai de dorit lucruri de pe Pământ, ele sunt preţuite şi sunt greu de atins. Religia consemnează eforturile oamenilor; doctrinele şi ideile sale inspiratoare reprezintă măsura sucesului sau a eşecului ei.

© Biblioteca Spirituală

1:15. Paragrafele pe care tocmai le-am scris le înlocuiesc pe altele care erau greu de descifrat şi de tradus, însă ele păstrează esenţa a ceea ce a fost consemnat cu atât de mult timp în urmă. Mult material este prea fragmentar pentru a fi utilizat; aşadar, s-a pierdut mult. Doar un singur fragment este relevant, iar acesta afirmă, „*dacă nu vor fi deschişi la batjocură, Revelatorii Luminii vor trebui să posede mai mult decât o licărire slabă şi fumurie*".

CAPITOLUL II - HIBSATHY

2:1. Aceste lucruri nu trebuie încredinţate oamenilor obişnuiţi; nici nu trebuie degradate prin dezvăluirea lor unor oameni care le-ar profana. Odinioară, acestea erau rezervate pentru aceia care sporeau în înţelepciune şi virtute. În zilele lui Harempta, Gura lui Dumnezeu pe Pământ, ele erau ascunse de astfel de oameni în locuri înalte.

2:2. Acesta este unul dintre Micile Mistere, Ritualul Celui Născut de Două Ori. Este o ceremonie pentru redobândirea vigorii spirituale şi pentru refacerea puterii spirituale prin care Alesul moare şi învie din nou. Este o încercare macabră şi plină de pericol. Nu este pentru cei slabi din punct de vedere spiritual sau pentru cei fricoşi. Nu toţi supravieţuiesc pentru a putea să meargă din nou pe faţa prietenoasă a Pământului.

2:3. Doar oamenii bătrâni, care au încheiat cele trei cicluri de şapte ani, erau acceptaţi. Aceştia trebuia să fie oameni înţelepţi şi curajoşi, cu putere şi tărie morală pentru a supravieţui. Alte elemente esenţiale erau puritatea aboslută şi autocontrolul desăvârşit. Era nevoie şi de sacrificiu de sine şi de un simţ ascuţit al datoriei. Doar oamenii care aveau aceste calităţi puteau să treacă hotarul în mod conştient şi să se întoarcă. Lipsa acestor calităţi esenţiale era echivalentă cu moartea.

2:4. Pomul Vieţii are multe ramuri, iar iniţierea are cele mai bune fructe. Despre aceste lucruri scrie fratele vostru. Totul a început în acea perioadă îndepărtată şi glorioasă de dinaintea zilelor răutăţii, care i-au făcut pe oameni să umble în întuneric, în zilele când oamenii umblau în lumina Adevărului.

2:5. Casa Locurilor Tainice fusese păstrată, astfel încât toţi aceia care aveau un rol în conducerea vieţii oamenilor, fie că era vorba de regi sau de alţi dregători, să îşi fi putut dovedi vrednicia înainte de a-şi fi luat pe umeri povara funcţiei lor.

2:6. Mai târziu, a fost nevoie ca Locurile Tainice să fie protejate şi mai bine, aşa că nu mai puteau intra acolo decât oamenii care sălăşluiau de multă vreme în bunătate. Cei care deţineau funcţii înalte şi cei care aveau putere s-au eschivat de la austerităţile şi pericolele impuse, şi prin urmare s-au izolat de lumina Adevărului. Regii şi guvernatorii care au stăpânit Egiptul de-a lungul multor generaţii ale amurgului şi întunericului s-au născut în slăbiciunea morală a trupului. Şi pentru că vedeau doar cu ochii lor pământeşti, acestora le lipsea călăuzirea limpede a revelaţiei şi cunoaşterii. Oul Fertilizat rămâne; el îşi va dezvălui tainele în ziua în care va fi clocit la sânul înţelegerii. Apoi, puiul îşi va deschide ochii şi îşi va întinde aripile pentru a da la iveală lumina Adevărului.

2:7. ***Spiritul omului*** este ca un copil neînţărcat, care a hoinărit şi s-a rătăcit printre stânci şi peşteri. Dacă nu va fi găsit şi hrănit de la sursa vieţii, va pieri.

2:8. Primul Templu al Altarului Locurilor Tainice a fost construit pe Înălţimile Sfinte. Era un templu aşezat într-o curte interioară, unde se găseau şi alte temple mai mici, precum şi odăile preoţilor şi ale învăţătorilor. Tot ansamblul era înconjurat de o curte şi de nişte grădini, iar dedesubtul templului principal se găseau cele trei Peşteri ale Iniţierii. Mai târziu, într-o perioadă când lumina a fost revelată în întreg ţinutul, a fost construit Templul Altarului Locurilor Tainice.

2:9. Cu toate că anterior altarele Celui Născut de Două Ori erau ascunse în temple mai mici, când Ramsis a construit Marele Templu din Ramen, acesta cuprindea în interior atât un templu, cât şi un altar al Dumnezeului Preaînalt. De asemenea, dedesubt erau şi Peşteri ale Iniţierii. În sala templului, ale cărei faţade erau orientate spre Răsărit şi spre Apus, între nişte stâlpi din piatră pură, se găsea poarta sanctuarului exterior. Când soarele apărea la Răsărit,

© Biblioteca Spirituală

pentru a da viaţă noii zile, Sfântul Preot stătea şi el în partea de Răsărit a sanctuarului, pentru a începe slujba şi pentru a transmite învăţătură, asemenea unui tată, celor care veneau la el şi care posedau înţelegere. Pe tavanul de deasupra candidaţilor era un simbol al soarelui, din care se desprindeau şapte mâini. Acesta reprezenta soarele vieţii, care răspândea forţele revigorante din izvorul vieţii către cercul conştiinţei creatoare. În spatele preotului se găseau reprezentate cele zece puteri care s-au scurs din Dumnezeul Preaînalt atunci când El a creat Pământul, şi care au devenit atributele ***Spiritului Său***. Acestea sunt: *Iubirea*, *Prevederea*, *Înţelepciunea*, *Înţelegerea*, *Întreaga Cunoaştere*, *Tăria*, *Fermitatea*, *Dreptatea*, *Mila* şi *Curajul.*

2:10. Între Sfântul Preot şi peretele din spatele lui se găsea o reprezentare triunghiulară a celor ***trei Esenţe Sublime*** – *Spiritul Suprem*, *Spiritul Suflet* şi *Spiritul Formator* – ***cele trei părţi ale Spiritului***, care se află veşnic în unitate. Intrarea în sanctuar era în partea de Răsărit, iar deasupra acesteia se găsea o reprezentare a Marelui Ochi, despre ale cărui taine nu se poate scrie. În faţa Sfinţilor Preoţi era ascunsă o uşă prin care se cobora în Camera Căsătoriei. În această cameră se desfăşurau ritualurile cunoscute sub denumirea de Căsătoria Sufletului. Aici, hrana spirituală putea fi inhalată din fumul aromat de tămâie, care era preparată din esenţe şi ingrediente secrete, ce activează viaţa. Aici se învăţa profunda Taină a Sufletului, taina care se afla în tăcere.

2:11. În spatele locului sacru din templu şi în spatele locului unde ardea focul se găsea Uşa Ascunsă de Trei Ori, prin care se cobora în Camerele Întunericului, ce se aflau în faţa Peşterilor Iniţierii.

2:12. Înaintea primei Camere a Întunericului se găsea o anticameră în care ardea o lampă mică. În ziduri erau săpate reprezentări ale Vieţii şi Spiritului. Aspirantul a studiat cu preoţii din templul de sus timp de şapte ani şi a fost supravegheat timp de şapte ani de unul dintre Cei Născuţi de Două Ori. Acum, aici, în anticameră, el a devenit un Uns.

2:13. Cel Uns s-a dus în prima Cameră a Întunericului pentru a fi pus la încercare de unul dintre Cei Născuţi de Două Ori, care aparţinea unui ordin inferior. Aici, trebuia să se vadă dacă îşi doreşte cu adevărat Marea Iluminare şi dacă îşi poate controla toate dorinţele şi ambiţiile pământeşti. Aici, era prevenit în legătură cu pericolele pe care urma să le înfrunte şi i se puneau la încercare curajul şi tăria morală. Acum nu mai avea decât o singură opţiune, şi anume să biruie, pentru că altfel urma să piară. Aceea era Camera Luminii Roşii.

2:14. Apoi, aspirantul şi cel care avea grijă de el ajungeau înaintea următoarei uşi, iar preotul îi spunea celui care stătea acolo: „*Pentru că mi-am dat seama din pregătirea lui că ceea ce este în exterior consideră ireal şi pentru că s-a lepădat de dorinţele lumeşti şi le-a înlocuit cu altele de ordin spiritual, consider că aspirantul este gata. El a îmblânzit armăsarul sălbatic al trupului său, iar acesta îi ascultă porunca. Prin urmare, hotărârea lui este irevocabilă şi este gata să meargă înainte*".

2:15. Cel uns era acceptat în cea de-a doua Cameră a Întunericului, iar aici era dezbrăcat şi pus într-o baie cu apă rece, unde rămânea o anumită perioadă de timp, atât cât ardea o lampă. Aceasta era Camera Luminii Purpurii.

2:16. De aici, Cel Uns trecea într-o cameră mai mică, care constituia intrarea în Peşterile Iniţierii. Acum stătea în faţa Portalului lui Restuah şi rostea Rugăciunea din Faţa Portalului: „*O, Dumnezeule al cărui nume nu poate fi rostit, dă-mi o povară de suferinţă şi aşază pe umerii mei jugul mâhnirii. O, Dumnezeule, umple golurile spiritului meu cu suferinţă. O, dă-mi o asemenea tărie morală, încât chiar şi atunci când durerea este imposibil de suportat, eu să-mi doresc să uşurez povara şi să alin suferinţa altuia. Iar acum, când sunt pregătit pentru încercarea care mă aşteaptă, îţi cer să fiu readus la lumina de pe Pământ, ca să iau parte la suferinţa altora, fiindcă am nevoie de tăria care este dată de suferinţă şi durere, aşa că le voi întâmpina cu bucurie, de dragul foloaselor pe care mi le aduc*". După aceea, cel care stătea în acel loc îi dădea Celui Uns să bea apă şi spunea această rugăciune: „*O, Dumnezeule al cărui nume nu poate fi rostit, ascultă rugăciunea Celui Uns. Întăreşte-l şi dă-i un asemenea curaj şi o asemenea tărie morală, încât să nu eşueze în ceasul teribilei încercări, ci să treacă dincolo de Locul Groazei, prin Portalul Morţii, ca să poată căpăta strălucirea protectoare ce îi va permite să se întoarcă nevătămat la spirit şi la trup*".

© Biblioteca Spirituală

2:17. Cel uns intra în prima Peşteră a Iniţierii, iar acolo era pus la asemenea încercări, încât un simplu muritor nu ar fi reuşit să le îndure. După trei zile, ieşea afară şi îi spunea celui care era acolo: „*A fost o suferinţă acceptabilă, cea mai bună care se putea stabili*".

2:18. După ce trecea prin primele două Peşteri ale Iniţierii, aspirantul devenea Un Învăluit, iar în ultima mică Peşteră a Stăpânului Celor Născuţi de Două Ori îşi elibera spiritul.

Apoi, Cel Învăluit era aşezat în Pântecul Renaşterii, şi era lăsat acolo, în mormântul de piatră, timp de şapte zile. În acel loc, spiritul se elibera complet. Plutea şi străbătea piatra care îl ţinea închis, ducându-se unde voia. Această experienţă nu poate fi descrisă în cuvinte, indiferent cât de învăţaţi ar fi oamenii.

2:19. La porunca Stăpânului Celor Născuţi de Două Ori, spiritul Celui Învăluit se întorcea în trup, iar cel care supravieţuia devenea un Născut de Două Ori. Când era condus în Locul Preamăririi, chipul îi strălucea de o frumuseţe interioară de nedescris. Începând din acea zi, comportamentul şi atitudinea lui erau diferite, căci se simţea împăcat cu toţi oamenii şi cu sine însuşi. Nu mai avea nevoie de nimic de la viaţa lumească şi nu mai căuta nimic. Accepta şi se bucura de tot ce-i oferea viaţa, pentru că aflase răspunsul la ***enigma vieţii*** şi dezlegase ***Tainele Veacurilor***.

2:20. Fratele vostru este unul dintre aceia care au avut parte de Iniţierea Celui Născut de Două Ori, şi el a dat deoparte perdeaua, dezvăluind atât cât este permis. Este destul de puţin, dar suficient pentru a înţelege de ce atunci când regii şi guvernatorii dobândeau putere şi funcţii refuzau să mai accepte calvarul. Este de înţeles, deoarece calvarul final aproape că duce la dispariţia vieţii trupeşti, deşi cordonul ombilical spiritual nu este tăiat complet. Însă înainte de această etapă este nevoie de mai mult de douăzeci de ani de pregătire asiduă. Însă oricât de lungă şi de teribilă ar fi, durata şi austerităţile nu depăşesc nici măcar un pic limitele care sunt necesare. Plin de tristeţe, fratele tău trebuie să spună că nu a fost un calvar menit să ducă la obţinerea vreunui lucru pe care omul nu l-a avut niciodată, ci a urmărit redobândirea unui lucru care a fost pierdut. Totuşi, se pare că acesta este cel mai mic preţ care trebuie plătit pentru aflarea Tainelor Veacurilor.

2:21. Cel ce a aspirat să devină unul dintre Cei Născuţi de Două Ori a trebuit să practice timp de mulţi ani trezirea spiritului său şi dobândirea autocontrolului asupra trupului. Primul lucru care a fost biruit s-a ivit cu mult înainte de apariţia oricărui prag, şi anume acel ceva care pândeşte din gândurile necontrolate ale oamenilor. Experienţele înfricoşătoare din timpul anilor de pregătire au trebuit modificate, iar efectele lor au trebuit înlăturate complet; altminteri, spiritul trezit ar fi fost de-a dreptul copleşit. Aşa cum trupul material al omului nu poate veni prea aproape de foc, tot aşa şi spiritul este în imposibilitatea de a veni prea aproape de sfera divină.

2:22. După ce se trezeşte la viaţă în Pântecul Renaşterii, spiritul este complet eliberat de orice îndoială referitoare la nemurirea omului. Se poate îndoi omul de sursa luminii atunci când vede soarele răsărind în slavă înaintea ochilor săi? Şi odată ce a intrat în rândurile Celor Născuţi de Două Ori, fiecare om poate să aleagă; fie să-şi continue dezvoltarea în Tărâmurile Luminii, fie să rămână pentru a-i ajuta pe ceilalţi. Fratele vostru a ales să rămână.

2:23. Înţelepciunea Celui Născut de Două Ori s-a răspândit în toate colţurile Pământului, aşa că pretutindeni s-au deschis Peşteri pentru Iniţiere. Însă pe măsura trecerii anilor, oamenii au început din ce în ce mai mult să refuze să treacă prin austerităţile şi încercările esenţiale, menite să-i ajute să vadă lumina clară a Adevărului. De aceea, locurile de iniţiere se degradează, iar secretele lor se pierd; oamenii bâjbâie în întuneric şi încearcă să deschidă o uşă a cărei cheie nu o au. Dacă omul nu are curaj, timp, înclinaţie şi abilităţi pentru a naviga spre un ţinut îndepărtat, atunci, ca să afle despre acel ţinut, trebuie să-i asculte pe aceia care au făcut călătoria. Tot aşa stau lucrurile şi în privinţa celor ce cunosc Tainele Veacurilor. Credinţa oamenilor este puţin valoroasă, deoarece aceştia nu doresc să plătească preţul pentru a obţine ceva mai bun.

2:24. Fratele vostru nu are cum să explice altora experienţa sa finală. Deşi a privit chipul Adevărului şi acum înţelege scopul vieţii, ceea ce a văzut trebuie să rămână ferecat în inima lui. Cu toate că nu mai are nevoie să se hrănească doar cu credinţa, el nu poate transmite altora

© Biblioteca Spirituală

convingerea sa. Însă oamenii continuă să îl caute în speranţa că le va împărtăşi această cunoaştere minunată care i-a transformat viaţa atât de radical. Şi el încearcă să facă acest lucru, dar în limitele impuse de propria iluminare; mai departe de atât nu poate să meargă.

2:25. Spiritul Celui Născut de Două Ori se poate elibera după bunul plac. De câte ori nu l-aţi văzut pe fratele vostru într-o stare de extaz pe care nu o poate descrie? Este o stare care începe într-o fericire tăcută, care curge în afară ca o strălucire provenită de la o lumină interioară ce poate lumina chiar şi întunericul material care îl înconjoară. El aude muzica sferelor sacre şi vede pulsaţiile vieţii cum se agită în jurul lui ca nişte valuri pe o mare întinsă. De asemenea, devine conştient de o cunoaştere nerostită, care se revarsă dintr-o putere înconjurătoare. Aceasta nu vine dintr-un punct anume, ci pare să curgă din toate lucrurile şi să pătrundă în toate lucrurile. Obiectele materiale îşi pierd densitatea şi interiorul lor poate fi văzut; ele par alcătuite din zece mii de vârtejuri luminoase. Culorile nu mai sunt monotone şi limitate, ci devin infinite în privinţa intensităţii şi a numărului lor. Spiritul se pierde în adoraţie şi se minunează de frumuseţea pe care o vede în toate lucrurile. Sufletul este conştient de ceva glorios care se află în tot ceea ce există, şi ştie că acest ceva este spiritul care se revarsă din propria sursă.

2:26. Nu-i mai poţi percepe pe ceilalţi, deoarece această privire specială transcende trupurile lor materiale. Spiritele oamenilor sunt văzute într-o armonie de culori, iar trupurile lor sunt ca nişte mase de putere de forma unor vârtejuri. Sufletul care experimentează aceste lucruri se pierde într-un ocean de sensibilitate şi trăire. Acolo este o armonie care se ridică asemenea unui val şi se aude sunetul scos de nişte corzi minunate. Marea care spală ţărmurile veşniciei acoperă plaja de lângă ea.

2:27. Aceasta este o experienţă ce nu poate fi transmisă altuia, şi nici nu îi poate fi relatată. Este răsplata dobândită de aceia care au plătit preţul. Nu este singura răsplată, pentru că Cel Născut de Două Ori simte o bunăstare nelimitată pe întreaga durată a vieţii sale; acesta nu cunoaşte boala şi neputinţa. El simte o iubire statornică pentru toţi oamenii, se simte frate cu ei, dar mai presus de toate ştie că sufletul este nemuritor şi că este unit cu sursa din care provine.

2:28. Impresiile primite în momentele de iluminare sunt veşnice. Ele umplu spiritul cu o slavă minunată. Au loc sclipiri de revelaţie inspirată, iar viitorul se desfăşoară şi poate fi citit asemenea trecutului. Cei ce s-au ridicat din Pântecul Renaşterii experimentează o formă de extaz plin de veselie, care atunci când se produce nu poate fi oprit, la fel cum nimeni nu poate ţine soarele pe loc atunci când răsare.

2:29. Când trupul fratelui vostru a stat înfăşurat în Pântecul Renaşterii, spiritul lui a fost purtat ca pe aripile unei păsări şi curând s-a simţit pierdut într-o sferă aflată dincolo de înţelegere. Nu ştia încotro să meargă sau ce anume să caute. Apoi, ca un tunet îndepărtat care se rostogoleşte, s-a auzit un sunet care a continuat să crească, iar acesta a fost urmat de o lumină orbitoare. Şi această lumină a devenit tot mai strălucitoare, până când fratele vostru a văzut o formă divină minunată, îmbrăcată într-o splendoare aflată dincolo de toate limitele pământeşti. Cuvintele lumeşti sunt atât de sărace încât nu-i permit fratelui vostru să descrie aceste lucruri aşa cum şi-ar dori. Este ca şi cum cineva ar încerca să coasă un veşmânt de mătase folosind o funie sau ca şi cum ar vrea să mânânce nişte mâncăruri fine cu ajutorul unei lopeţi. Cuvintele sunt simboluri total neadecvate. Slava ce i-a fost dat să o vadă a dispărut, iar fratele vostru s-a trezit în sfera familiară a Spiritului.

2:30. Hotarul misterios, odată trecut, rămâne deschis chiar şi după aceea, putând fi trecut din nou, aproape după bunul plac. Vouă vi se spun aceste lucruri, deoarece fratele vostru ştie că viaţa Celui Născut de Două Ori se apropie de sfârşit. Datorită celor ce şi-au dedicat viaţa descoperirii Adevărului, domeniul spiritual înregistrează un progres. Nimic nu sa pierdut, nimic nu a fost în zadar; Marile Porţi încă sunt închise, dar nu mai sunt zăvorâte. Acum se vor deschide cu un simplu ciocănit. Drumul este marcat mai bine, iar calea se vede mult mai clar. Cei care au luminat poteca au plecat de pe Pământ, dar slujirea lor nu s-a încheiat. Acum slujesc în altă parte. Pe Pământ, viaţa continuă să se desfăşoare, însă nici viaţa din sfera spiritului nu stă pe loc.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL III - FRĂŢIA

3:1. Fraţi întru credinţă, în viaţă există două drumuri, Drumul Binelui şi Drumul Răului; acestea nu sunt nişte drumuri bine definite, aşa că uneori merg unul alături de celălalt, iar alteori se intersectează. Cei ce călătoresc fără o călăuză sau care merg în întuneric, adesea confundă aceste drumuri. Noi suntem aceia care am ales să umblăm în lumină; suntem o frăţie de oameni care călătoresc împreună pe Drumul Binelui, ca tovarăşi.

3:2. Noi suntem tovarăşi pe Cărarea Măreaţă a Căii Adevărate, iar când un frate învaţă pe cineva despre Cărarea Măreaţă a Căii Adevărate, el are în vedere o cărare dublă. Tovarăşii Mâinii Drepte sunt aceia care poartă povara muncilor lumeşti şi a progresului, de aceea au nevoie de tărie, îndemânare şi statornicie. Tovarăşii Mâinii Stângi sunt aceia care poartă povara muncii spirituale şi a iluminării, lucruri aflate mai aproape de inima omului.

3:3. Frăţia este împărţită în două părţi. Există o Frăţie Pământească, cu un număr mic de oameni, care au puţine bunuri; însă lucrurile nu vor rămâne mereu aşa. Şi mai există şi o Frăţie Cerească, care îi cuprinde pe unii dintre cei Născuţi de Două Ori, precum şi pe adepţii lor care au murit. Sarcina lor este aceea de a curăţa Lumea de Apoi de demoni şi de spiritele întunecate şi de a pregăti calea pentru cei ce vor urma. Aceştia sunt ca nişte oameni care au intrat pe un nou teritoriu şi trebuie să-l cureţe de fiarele sălbatice şi să îl ţină sub control. Sarcina celor de deasupra şi a celor de dedesubt este aceea de a crea un drum care să unească cele două ţinuturi.

3:4. Fratele vostru nu este bine pregătit pentru a oferi învăţătură în privinţa lucrurilor lumeşti, de aceea le lasă în seama altuia. Caravana se mişcă mai repede atunci când fiecare om călătoreşte pe cămila sa. În chestiunile de ordin spiritual, cel mai important este ca fiecare om să-şi trezească propriul suflet, o sarcină mult mai dificilă decât pare, şi pentru care Pământul este instrumentul potrivit.

3:5. Primul obiectiv care trebuie atins pentru realizarea acestui scop este autoîmblânzirea. Aşa cum voinţa unui cal trebuie înfrântă înainte ca acesta să poată fi de folos, tot aşa şi trupul muritor al omului trebuie îmblânzit şi ţinut sub control. Pentru a face acest lucru este nevoie doar de auto-disciplină, dar şi de capacitatea de a depăşi experienţele lumeşti. Nu este o sarcină uşoară, deoarece Pământul este un supraveghetor dur şi un adversar redutabil, în timp ce trupul muritor al omului este un armăsar sălbatic.

3:6. Îndatoririle, obligaţiile şi constrângerile care conduc paşii celor ce urmează Cărarea Măreaţă a Căii Adevărate nu sunt impuse la întâmplare. De fapt, acestea nu sunt nimic altceva decât nişte condiţii de bază referitoare la primii paşi. Din această cauză, toţi aceia care vor să fie admişi în cadrul frăţiei trebuie să accepte toate obligaţiile şi hotărârile care reglementează modul nostru de viaţă. Noi nu pretindem că cunoaştem singura cale; fără îndoială, mai există şi altele, însă putem spune că pe aceasta o cunoştem foarte bine. Sunt multe poteci care duc pe vârful muntelui, dar întotdeauna cea mai scurtă este şi cea mai dificilă.

3:7. Experienţa spirituală supremă a fiecărui om este fără îndoială cea mai bună sursă pentru întemeierea adevăratei credinţe spirituale. Ea începe cu dezvoltarea puterilor spirituale latente prin intermediul meditaţiei. Când sunteţi pregătiţi, căutaţi un loc izolat, departe de locuinţele oamenilor, un loc odihnitor şi liniştit. Luaţi o piele, puţină hrană şi un pic de apă, adică strictul necesar pentru nevoile voastre. Apoi, îndreptaţi-vă gândurile către interior şi armonizaţi-le cu ritmul trupului. Lăsaţi-vă spiritul să intre în armonie cu spiritul care vă înconjoară, aşa încât cele două să devină unul. Când meditaţi, să nu mâncaţi nici prea mult, nici prea puţin, căci trebuie să existe o armonie în felul în care mâncaţi şi dormiţi, precum şi în privinţa relaxării şi a activităţii voastre.

3:8. Însă doar prin meditaţie spirituală nu veţi putea deveni unul dintre aceia care cunosc bucuriile spirituale ale conştienţei de sine, care au avut o revelaţie a Adevărului ce transcende tot ceea ce poate fi cunoscut prin intermediul simţurilor, care s-au ridicat deasupra sclaviei durerii şi a suferinţei şi care cu ajutorul voinţei şi-au eliberat spiritul din lanţurile trupului. Aici se ajunge pe cărarea autodisciplinei morale şi a curajului. Credinţa care propovăduieşte doar lucrurile spirituale este la fel de sterilă ca şi aceea care se preocupă doar de lucrurile lumeşti.

© Biblioteca Spirituală

3:9. Fratele vostru nu va aşterne în scris toate lucrurile referitoare la trezirea spiritului; acest lucru nu ar fi de niciun folos atâta vreme cât nu au fost puse bazele morale. Aceste învăţături trebuie să rămână în cercul mai înalt al celor ce călătoresc pe Calea Mâinii Drepte, căci nu este bine să fie dezvăluite celor neiniţiaţi.

3:10. Fie ca rugăciunea pentru acceptarea voastră să vă rămână mereu proaspătă în minte: „*Creator Suprem şi Măreţ, Făuritor al Pământului şi al nenumăratelor sfere, fă ca fratele nostru să rămână întotdeauna loial. Să vrea ca zi de zi să devină mai vrednic şi mai implicat, să îşi dedice viaţa slujirii oamenilor şi atingerii scopului său, ca să umble veşnic în lumina Adevărului. Dă-i cununa înţelepciunii şi veşmintele cunoaşterii, şi fă-l să fie mereu plin de râvnă. Dă-i tăria de a face faţă instruirii şi disciplinei impuse de noi, ca prin propriile eforturi şi cu ajutorul acestora să poată trezi în el adevăratele frumuseţi ale spiritului. Adaugă tăria ta la slăbiciunea lui, ca să poată birui toate scopurile egoiste şi toate dorinţele nevrednice. Ajută-l în intenţia lui de a se îmblânzi, ca să poată lupta cu tendinţele inerente ale oamenilor către furie, lăcomie şi autocompătimire. Întăreşte-l, ca să poată călca în picioare acele rele care sunt clevetirea, invidia şi gelozia. Dă-i putinţa de a privi cu ochiul înţelegerii defectele şi lipsurile fraţilor săi şi de a-i întrece în bunătate*."

CAPITOLUL IV - AMOS

4:1. Amos i-a coborât pe oameni din munţi şi i-a adus în ţinutul Heth; în faţa lor se întindeau terenuri favorabile. Dar Amos i-a avertizat pe oameni spunându-le că ei sunt ca nişte nestemate printre pietricele; prin urmare, fiind mai pricepuţi, nu trebuia să îi provoace pe oamenii care îi acceptaseră alături de ei.

4:2. Amos a spus, „Vom construi o cetate pentru noi şi copiii noştri, şi în interiorul ei vom ridica un templu pentru aceia care urmează lumina Căii Mâinii Drepte. Templul va fi aşa cum este perla într-o scoică sau cum este inima în trup".

4:3. Cei din congregaţia lui Amos erau Copiii Luminii, iar oamenii care îi însoţeau erau împărţiţi în două popoare, Kenim, care i se închinau lui Yawileth, şi Galbenim, care îl venerau pe Eloah. Însă Amos i-a învăţat pe oameni să umble în lumina Adevărului şi le-a spus, „Fiecare dintre voi are propriul zeu, însă mai presus de orice zeu care are un nume este ceva ce nu poate fi numit, dar pe care voi îl veţi cunoaşte ca Spiritul Suprem".

4:4. Poporul Galbenim a construit cetatea şi templul, în timp ce poporul Kenim a înfiinţat fierării printre fiii lui Heth; apoi Amos a trecut pe acolo şi a văzut că totul este bine. Numărul celor care urmau Calea Mâinii Drepte şi care locuiau în jurul templului era de o sută patruzeci şi patru, şi acest număr nu a fost niciodată mai mare sau mai mic. Numărul celor care lucrau în cetate sau în afara ei, aşa cum erau cei ce cultivau pământul sau aveau grijă de animale, era de două mii patru sute treizeci şi cinci. Numărul celor din poporul Kenim, care îl urmau pe Amos, era de opt sute douăzeci, iar numărul celor din poporul Galbenim era de trei mii cincisprezece. Acesta era numărul celor care puteau munci sau care puteau purta arme.

4:5. Amos s-a dus printre fiii lui Heth ca să-i înveţe calea luminii, însă aceştia nu au ascultat cuvintele sale. Erau ca nişte oameni care se mişcă în cerc prin întuneric, unul în spatele altuia, fiecare ţinând mâna pe umărul celui din faţă. Prin urmare, atunci când regele fiilor lui Heth venea să cumpere ceea ce făureau cei din poporul Kenim, Amos îi vorbea despre calea luminii, şi uneori regele asculta. Când au venit la preoţii fiilor lui Heth, Amos a spus, „Ce fel de oameni sunt aceia care dansează ca şi cum pământul ar fi acoperit cu jeratic? Aceştia sunt ca nişte beţivi care umblă de colo-colo, ţipând şi cântând în faţa altarelor. Sar ca nişte cai ce lovesc cu copitele în vânt".

4:6. „Ce fel de spirit a pus stăpânire pe ei; un spirit al luminii sau al întunericului? Am văzut de multe ori acest lucru în mijlocul poporului vostru; chiar şi printre regi şi printre aceia care împart dreptatea. Cine poate înţelege cuvintele ce se revarsă de pe buzele lor? Aceasta nu este profeţie, ci o iluzie provocată de droguri. Oamenii care le ascultă cuvintele sunt induşi în eroare, la fel ca şi aceia care merg noaptea la un mormânt sau care stau într-o criptă. Şi chiar

© Biblioteca Spirituală

dacă apare vreun spirit, acela este unul neliniştit, iar cuvintele lui au puţină valoare, fiindcă sunt doar nişte lucruri goale şi lipsite de conţinut".

4:7. „Cu siguranţă că zeii unor astfel de oameni sunt nişte demoni deghizaţi, ale căror puteri sunt doar un mit, căci aceştia nici nu aud, nici nu văd. Sunt doar nişte idoli insensibili îmbrăcaţi în veşminte iluzorii ţesute de gândurile chinuite ale oamenilor".

4:8. Regele a spus, „I-am văzut pe oamenii voştri sfinţi cum stau sub copaci şi se poartă ciudat pentru ochii oamenilor obişnuiţi. Unde este diferenţa?". Amos a zis, „Oamenii noştri sfinţi stau în linişte şi sunt împăcaţi în sinea lor, iar dacă ochii lor lumeşti nu percep nimic este pentru că spiritul lor rătăceşte liber, asemenea păsărilor. Însă dacă eşti de acord, pot să-ţi dezvălui modul prin care poţi înţelege diferenţa". Regele a încuviinţat printr-un semn.

4:9. Atunci, a fost pregătit un loc absolut întunecat, în care lumina nu putea pătrunde nicidecum. Au intrat acolo doi preoţi ai fiilor lui Heth, doi din congregaţia Oamenilor Sfinţi, regele împreună cu doi slujitori, precum şi Amos. Apoi, în timp ce regele şi slujitorii săi priveau, unul dintre Cei Sfinţi a emis o lumină care a împrăştiat întunericul, aşa încât feţele tuturor au devenit vizibile. Preoţii fiilor lui Heth au rămas în întuneric, căci spiritele lor erau lipsite de orice putere. Acesta este testul adevăratei iluminări.

4:10. Datorită acestui lucru, regele a început să îi aprecieze şi mai mult pe Amos şi pe oamenii săi, însă nu şi-a schimbat felul de a fi, şi nici nu a dorit să umble în lumină. Asta pentru că Amos refuzase să facă acte de magie în faţa curtenilor săi sau să prezică viitorul, iar regele credea că prin magie se poate obţine orice. Considera că este o modalitate lipsită de efort de a realiza orice lucru, cu condiţia să cunoşti secretul, şi nu putea să înţeleagă că secretul era păzit în spatele uşilor austerităţii şi autodisciplinei.

4:11. În cadrul regatului se găsea o cetate numită Migdal, iar o parte a poporului Kenim lucra la templul de acolo. Când Amos a venit în cetate era sărbătoarea marelui zeu al acelui templu, aşa că nimeni nu lucra; nu lucrau nici cei din poporul Kenim, fiindcă era ziua în care focurile lor nu trebuia aprinse. Amos l-a căutat pe supraveghetorul oamenilor din poporul Kenim, dar nu l-a găsit, şi nimeni nu voia să spună unde s-a dus. Însă Amos l-a găsit la templul lui Belath şi l-a aşteptat afară, în curte, plin de mânie.

4:12. Când supraveghetorul a ieşit, Amos l-a certat, dar supraveghetorul a spus, „Cu ce am greşit? Locul acesta îmi asigură hrana pe care o mănânc, şi nu este zeul lui frate cu mine? Trebuia să iau o decizie referitoare la felul în care să torn o uşă de aramă. Am căutat să obţin un răspuns de la acest zeu cu ajutorul unor mijloace aflate dincolo de puterea de influenţă a oamenilor".

4:13. Amos a spus, „Oare zeul nu răspunde şi el după bunul plac? Prin ce mijloace ai căutat să afli decizia?". Supraveghetorul a zis, „Folosindu-mă de *ebin*, pe care doar zeul îl poate influenţa". Amos a spus, „Zici că acesta se află dincolo de puterea de influenţă a oamenilor; poate că aşa este, dar unii oamenii sunt peste nivelul oamenilor, sunt asemenea acestui zeu, a cărui micime o voi dovedi. Vino, hai să îl punem la încercare".

4:14. Atunci Amos a trimis degrabă un slujitor să aducă un Om Sfânt din cadrul congregaţiei, ce se afla împreună cu caravana lui. Când a venit Omul Sfânt, Amos i-a arătat supraveghetorului şi preoţilor că lucrurile acelea nu erau dincolo de puterea de influenţă a oamenilor iluminaţi, fiindcă Omul Sfânt a putut să prevadă rezultatul indiferent în ce mod s-a folosit *ebin*-ul.

4:15. Când Amos a părăsit templul, a luat cu el o femeie pe nume Kedshot, pe care o câştigase de la preoţi, şi i-a dăruit libertatea. Înjosirea femeilor pentru a aduce servicii templului era un lucru obişnuit în ţinutul Heth, aşa că Amos şi-a ridicat glasul împotriva acestei practici. Ulterior, aflându-se din nou în prezenţa regelui, a spus, „Bunul simţ al oricărui om condamnă adulterul, şi nici legile voastre nu îl permit. Dar dacă adulterul îi este dedicat zeului vostru, atunci preoţii, de dragul câştigului lor, îl încuviinţează. Nu este oare adevărat că această infamie este acum atât de obişnuită în templele din Heth, încât femeia care caută să îşi vândă serviciile trupului ei în colibele în care oamenii se adună să bea nu poate cere nimic mai mult decât o mână de mâncare?". Regele a spus, „Aşa se obişnuieşte în Heth, este o tradiţie veche, ce nu poate

© Biblioteca Spirituală

fi schimbată". Amos a zis, „Oare vechimea unei tradiţii o face să fie bună?"

4:16. Amos a spus, „Dacă doreşti să umbli în lumina Adevărului trebuie să alegi între dreptate şi credinţa ta actuală. Trebuie să alegi între Adevăr şi zeii tăi şi ai acestui ţinut. Dacă un popor seamănă vânt trebuie să fie pregătit să culeagă o furtună, căci nicio altă recoltă nu poate răsări dintr-o asemenea sămânţă, decât prin încălcarea legilor, care niciodată nu sunt lipsite de armonie". Regele a zis, „Am fost multă vreme răbdător cu tine, străinule cu limba slobodă, dar nu mă supăra prea tare". Amos a tăcut din gură, pentru că el însuşi nesocotise porunca pe care o dăduse poporului său.

4:17. Totuşi, regele a ascultat cuvintele lui Amos şi a fost amabil cu el. Când regele a venit la Lethsan ca să cumpere mărfurile produse de poporul Kenim, Amos era acolo cu ei, iar regele i-a spus, „Ţinutul Heth are mulţi zei, iar dacă am pune la socoteală şi zeii altor ţinuturi nici n-am putea să-i numărăm. De ce sunt atât de mulţi, şi pe care dintre ei este mai bine să-l slujim? Preoţii spun că fiecare dintre aceştia are putere în ţinutul lui; oare aşa stau lucrurile în privinţa zeilor?". Amos a zis, „Există un singur Dumnezeu, dar fiecare om îl vede dintr-o altă perspectivă şi într-o altă lumină. La fel se întâmplă şi cu lucrurile mai neînsemnate de pe Pământ, deci cu atât mai mult cu lucrurile mai măreţe din Cer! Un munte se înalţă deasupra câmpiei, iar oamenii îl pot vedea din toate părţile, şi fiecăruia îi pare a fi altfel. Unii îl văd în plină zi, iar alţii la lumina lunii, unii îl privesc în amurg, iar alţii în zori, aşa că nu este la fel pentru toţi. La fel se întâmplă şi cu Dumnezeu, oamenii îl văd în diferite feluri. Şi aşa cum niciun om nu cunoaşte tot muntele, ci îl vede doar parţial, tot aşa oamenii îl văd şi pe Dumnezeu numai în parte, şi fiecare dă un nume părţii pe care o vede potrivit percepţiei şi înţelegerii sale. Prin urmare, deşi ai impresia că sunt nenumăraţi zei, pentru că au nume şi caracteristici diferite, aceştia nu sunt altceva decât părţi ale unui întreg. Adevărul este că există doar un singur Dumnezeu, dar ce om muritor l-ar putea vedea în totalitate?".

4:18. Regele a spus, „Dacă aşa stau lucrurile, şi s-ar putea să fie adevărat, vederea mea este la fel de bună ca şi a ta, şi ce vezi tu văd şi eu". Amos a zis, „Cel care a călărit în jurul muntelui şi s-a urcat pe vârful lui îl cunoaşte cel mai bine".

4:19. Cetatea construită de Copiii Luminii a sporit în tărie, iar sub conducerea lui Amos oamenii au prosperat şi au uitat de încercările de care avuseseră parte în ţinutul Enshamis. Amos era încă tânăr atunci când i-a condus în ţinutul Heth, însă pe măsură ce oamenii s-au înmulţit şi au devenit mai puternici a înaintat şi el în vârstă. Regele pe care-l cunoscuse Amos a murit, iar tânărul rege nu îl privea pe Amos cu ochi buni, fiindcă acesta nu permitea poporului Kenim să se amestece cu alte popoare.

CAPITOLUL V - LEGILE LUI AMOS

5:1. Acestea sunt legile lui Amos, legi pe care le-a dat cu scopul ca în ţinutul poporului său să domnească dreptatea. Ca răutatea şi fărădelegea să fie distruse, iar cel puternic să fie împiedicat să-l asuprească pe cel slab. Amos a spus, „Fie ca aceste legi să rămână în amintirea oamenilor atât în zilele ce vor veni, cât şi în viitorul îndepărtat".

5:2. „Când vor fi folosite pentru judecată, fie ca judecătorii să aibă înţelepciunea de a da atenţie cuvintelor scrise. Fie ca judecătorii să caute să smulgă răul din rădăcină, să alunge răufăcătorii din cuprinsul ţinutului şi să promoveze bunăstarea oamenilor. Dacă vor căuta Adevărul şi Dreptatea în aceste cuvinte, atunci când cineva se află în faţa lor, ar trebui totuşi să îşi amintească că cuvintele scrise au anumite limite. Adevărul şi Dreptatea se reflectă foarte slab în scrierile şi legile oamenilor, de aceea ele trebuie clarificate cu ajutorul luminii dreptăţii din inima fiecăruia".

5:3. „Scaunele de judecată trebuie puse deasupra tuturor gândurilor meschine şi a scopurilor nevrednice. Dacă oamenilor cu mintea slabă li se permite să conteste sentinţele sau să aleagă anumite cuvinte pentru a li se da atenţie, atunci josnicia nu va mai avea niciun fel de limite. Nu trebuie făcută nicio deducţie şi nicio interpretare pe baza legilor, pentru că prin

© Biblioteca Spirituală

aceasta ele se vor degrada”.

5:4. „Judecaţi-l pe fiecare om cu balanţa înclinând în favoarea lui. Nu vă grăbiţi să luaţi o hotărâre, căci timpul o va face să fie mai dreaptă. Fiţi răbdători şi calmi în vorbire, chiar dacă sunteţi provocaţi. Judecătorul nerăbdător şi impulsiv nu judecă bine, căci călăreşte pe un cal neîmblânzit”.

5:5. „Un judecător trebuie să formuleze cuvintele pe înţelesul ascultătorilor. Acestora trebuie să li se vorbească la momentul potrivit şi aşa cum se cuvine. Discursul nu trebuie să fie nici prea lung, nici prea scurt, şi fiecare cuvânt trebuie bine ales”.

5:6. „Judecătorii duc cu ei pe scaunul de judecată slăbiciunile omeneşti; prin urmare, niciun judecător nu trebuie să împartă singur dreptatea. Acolo unde legea nu prevede nicio pedeapsă, aceasta va trebui stabilită de către judecători pe baza judecăţilor anterioare. Acolo unde cuvântul legii se referă la bărbaţi, şi femeile trebuie tratate la fel, dacă nu există prevăzut altceva în altă parte. Copil este considerat acela al cărui trup nu a ajuns la maturitatea masculină sau feminină”.

5:7. „Când doi oameni stau în faţa unui judecător, acesta trebuie să-i privească ca şi cum amândoi ar minţi, dar după ce au plecat, trebuie să se gândească că amândoi ar putea să spună adevărul. Oamenii au motive multe şi ciudate, de aceea, chiar dacă se pleacă în faţa sentinţei, s-ar putea ca disputa dintre ei să nu se încheie în urma judecăţii”.

5:8. „Când un om bogat şi un om sărac vin în faţa judecătorului ca să judece între ei, acesta nu poate spune în sinea lui, „Cum să zic că săracul greşeşte şi bogatul are dreptate, ca să aduc şi mai multă nefericire celui sărac?”. Dar nici nu poate să spună, „Cum să zic că săracul are dreptate, iar cel bogat greşeşte, când cel bogat este atât de puternic şi aş putea să cad în mâinile lui?”.

5:9. „Dacă apare o dispută între doi oameni, judecătorii nu trebuie să-l lase pe unul să stea jos, iar pe celălalt să-l ţină în picioare, ori să aibă răbdare cu unul, iar cu celălalt să fie nerăbdători. Ambii pot să şadă sau ambii pot să stea în picioare, şi dacă nu cumva unul dintre ei este bolnav, aceştia trebuie să fie egali întotdeauna în faţa judecătorilor”.

5:10. „Un judecător nu trebuie să spună niciodată vreun lucru care să-i sugereze cuiva cum să îi intre în graţii sau cum să obţină o decizie favorabilă. Dacă toţi oamenii ar umbla în dreptate, n-ar fi nevoie ca judecătorii să îi pedepsească pe cei răi. Aşadar, corectitudinea este mai de dorit decât legile oamenilor. Dacă toţi oamenii ar umbla în lumina Adevărului, nu ar mai fi nevoie ca judecătorii să judece între ei. Însă pentru că oamenii văd doar o reflexie palidă a Adevărului, şi chiar şi aceea deformată de înţelegerea lor, sunt şi situaţii când doi oameni se află în dispută şi fiecare crede că are dreptate. Şi atunci ei vin în faţa judecătorilor, cu convingerea că aceştia pot vedea Adevărul mai limpede. Bine ar fi ca judecătorii să fie capabili să vadă Adevărul mai bine decât oricine vine în faţa lor”.

5:11. „Atunci când un om vine în faţa judecătorilor într-o chestiune în care este în joc viaţa sau libertatea sa ori libertatea vreunui membru al familiei sale, judecătorii trebuie să asculte în primul rând motivele pentru care ar trebui să-l considere nevinovat sau să îi dea dreptate, şi nu să-şi facă dinainte o părere de ce ar trebui să-l considere vinovat sau să considere că nu are dreptate”.

5:12. „Oricărui om care vine în faţa stâlpilor locului de judecată pentru a depune mărturie i se va da să bea din cupa de *marat* şi va fi pus să depună un jurământ în faţa altarului şi a focului. Fiecăruia i se vor acorda două luni pentru a găsi oameni care să vorbească în favoarea lui, iar dacă va mai cere încă două luni în mod întemeiat, acestea nu trebuie să îi fie refuzate”.

5:13. Acestea sunt legile pe care Amos le-a dat Copiilor Luminii:

5:14. „Nimeni nu trebuie să intre în temple dedicate zeilor sau să se închine vreunui idol. Niciun zeu nu trebuie alăturat Spiritului Suprem în rugăciune, pentru că toată veneraţia şi devoţiunea trebuie să se îndrepte doar către Spiritul Suprem”.

5:15. „Nimeni nu trebuie să jure pe Spiritul Suprem sau pe orice altceva care l-ar putea constrânge să facă un lucru interzis de Scripturile Spiritului Suprem. De asemenea, nu trebuie să facă niciun jurământ care să-l înstrăineze de îndatoririle celor care umblă în lumină. Dar pentru

© Biblioteca Spirituală

că regii şi guvernatorii trebuie slujiţi, şi pentru că principiile noastre declarate sunt loialitatea şi datoria, nu este oprit ca cineva să jure că îi va sluji bine pe aceştia sau că le va fi credincios. Singurul jurământ solemn pe care-l poate face un om este să jure pe sufletul lui nemuritor, căci a jura pe Spiritul Suprem este un lucru oprit".

5:16. „Nimeni nu trebuie să vândă sau să dea la schimb cunoaşterea Cărării Măreţe a Căii Adevărate. Nimeni nu trebuie să intre într-un loc sacru sau să se roage dacă este beat; aceste lucruri sunt interzise şi atunci când oamenii sunt nespălaţi, cu excepţia drumeţilor şi a celor ce vin de departe în ziua respectivă. Dacă nu există apă la dispoziţie pentru ca cineva să se purifice, nu trebuie dispreţuit nisipul curat".

5:17. „Toţi aceia care urmează în mod sincer Cărarea Măreaţă a Căii Adevărate, care fac parte din Frăţia Oamenilor şi care slujesc Spiritul Suprem, vor purta numele de Copii ai Luminii. Dacă vreunul dintre ei va întoarce spatele Copiilor Luminii fiindcă se tem de cineva, atunci acela este un om nevrednic şi va fi alungat. Şi nu va mai fi numărat printre ei nici aici, nici în Cer, acolo unde Copiii Luminii au un loc special. Însă cei ce rămân loiali Copiilor

Luminii, chiar dacă trebuie să fugă în locuri străine, dacă continuă să depună efort, înseamnă că în ei nu este nimic rău".

5:18. „Dacă un om aude ceva despre o faptă reprobabilă sau dacă cunoaşte ceva în legătură cu ea şi nu dezvăluie aceste lucruri în faţa unui judecător sau a slujitorului unui judecător, nu va rămâne nepedepsit".

5:19. „Dacă cineva refuză să depună mărturie atunci când s-a comis o crimă, un furt sau un adulter, acela nu va rămâne nepedepsit. Dacă depune o mărturie mincinoasă, potrivit înţelegerii sale, în faţa focului şi a altarului, dacă este vorba de un lucru grav, atunci i se va tăia limba".

5:20. „Dacă cineva o acuză pe nedrept pe soţia sa de adulter, fără a avea un motiv întemeiat şi fără ca aceasta să facă vreun lucru indiscret, va primi şaptezeci de lovituri de bici".

5:21. „Dacă cineva ucide un om, atunci va trebui să moară, cu excepţia faptului când a fost vorba de autoapărare sau când şi-a protejat casa şi familia. De asemenea, nu va muri nici dacă cel ucis a fost un om care a comis adulter sau care a sedus pe cineva din neamul ucigaşului".

5:22. „Dacă cineva ucide un om atunci când este furios, în timpul unei controverse sau a unei dispute, şi dacă lupta a fost cinstită şi egală, atunci acea persoană va fi exilată. Dar dacă cineva stă la pândă pentru a ucide un om ori dacă se furişează şi îl atacă pe la spate, atunci nu trebuie să trăiască".

5:23. „Răzbunătorii sângelui vor fi numiţi de către judecători, şi nici un om nu se va răzbuna pe altul din sângele lui dacă nu a fost numit de judecători".

5:24. „Dacă cineva ucide un om fără intenţie, fără ură şi fără răutate, atunci nu va muri pentru că a ucis".

5:25. „Nimeni nu va fi condamnat la moartea pe baza cuvântului unui singur martor.

Dacă o soţie a provocat moartea soţului ei prin neglijenţă sau răutate, atunci nu va trăi. Legea vărsării de sânge este aceasta: om liber pentru om liber, rob pentru rob şi femeie pentru femeie. Omul liber poate fi transformat în rob ca despăgubire pentru moartea cuiva".

5:26. „Când un om trebuie să moară din cauza faptei pe care a săvârşit-o, acesta va putea fi ucis cu sabia, înecat sau îngropat de viu. Dacă este vorba despre o femeie, aceasta va putea fi sufocată, îngropată de vie sau înecată".

5:27. „Dacă cineva îşi loveşte tatăl sau mama ori dacă îi blestemă, va fi prins şi vândut ca rob, iar banii obţinuţi vor fi daţi tatălui şi fraţilor săi. Însă dacă cineva stă între tatăl său şi mama sa ori sora sa, deoarece se teme pentru vieţile lor, atunci nu va fi pedepsit. În cazul acesta, chestiunea trebuie adusă în faţa judecătorilor, căci dacă tatăl este un om atât de violent, cum poate pretinde să se numere printre Copiii Luminii?".

5:28. „Dacă un om îl prinde pe altul pentru a-l vinde ca rob, va muri. Dacă un om îl loveşte pe altul făcându-l să-şi piardă un ochi sau un dinte, ori dacă îi cauzează vreo rană, fără a fi provocat, atunci agresorul va plăti în natură răul făcut, aşa cum se va stabili la judecată".

5:29. „Dacă animalul cuiva răneşte vreun om în locul unde este închis, atunci proprietarul

© Biblioteca Spirituală

animalului nu are nicio vină. Dar dacă animalul nu este în ţarcul lui, ci umblă liber, proprietarul va trebui să plătească daune. Dacă animalul a fost agresiv şi în trecut, iar proprietarul, deşi cunoaşte acest lucru, îl lasă să umble în afara ţarcului său pentru a răni pe cineva, atunci stăpânul lui va trebui să plătească daunele întreit. De asemenea, animalul va fi ucis, însă leşul lui va aparţine proprietarului".

5:30. „Dată un animal rătăceşte dincolo de limitele locului în care este închis, iar stăpânul lui ştie că este agresiv, dacă va provoca moartea cuiva, atunci proprietarul lui trebuie să moară. Însă judecătorii pot stabili că viaţa lui poate fi răscumpărată".

5:31. „Dacă cineva cauzează moartea sau rănirea unui animal aparţinând altui om, şi dacă animalul se găseşte în locul în care este ţinut sau pe terenurile stăpânului său, atunci cel care a provocat moartea sau rănirea lui va trebui să plătească întreit valoarea acestuia. Dacă animalul a ieşit de pe terenurile stăpânului său, dar nu pune în pericol pe nimeni şi nu face pagube, atunci cel care i-a provocat moartea va plăti doar valoarea acestuia. Dacă însă au existat semne că animalul ar putea pune pe cineva în pericol sau ar putea provoca daune mari, atunci, dacă nu există o altă opţiune decât aceea de a-l ucide, nu se va plăti nicio despăgubire, însă leşul lui va fi dat proprietarului".

5:32. „Dacă animalul cuiva provoacă moartea animalului altei persoane, atunci animalul care a provocat moartea va fi vândut, iar banii obţinuţi vor fi împărţiţi de cei doi proprietari. Dar dacă se ştia că animalul care a provocat moartea este agresiv, şi dacă proprietarul lui era în cunoştinţă de cauză, atunci acesta va trebui să plătească integral valoarea animalului mort, însă leşul va fi al lui".

5:33. Dacă cineva va aduce prejudicii din neglijenţă sau în mod intenţionat păşunilor sau ogoarelor altui om, atunci va trebui să plătească dublul valorii pagubei. Dacă cineva găseşte animalul altui om rătăcind, nu va trece nepăsător, ci va face în aşa fel încât să-l aducă înapoi la stăpânul său. Şi făcând acest lucru, nu va pleca fără să fie răsplătit, însă dacă stăpânul animalului este sărac, atunci va trebui să nu aibă nicio pretenţie".

5:34. „Dacă cineva provoacă un incendiu, acela va plăti despăgubiri pentru toate lucrurile care au fost mistuite de foc. Însă dacă se dovedeşte a fi nepăsător sau dacă încearcă să îşi ascundă fapta, atunci va plăti îndoit. Dacă ceva a fost pârlit sau dacă focul a înnegrit vreun lemn sau vreo piatră, atunci despăgubirea va trebui stabilită de către judecători. Dacă focul a izbucnit accidental, atunci cel ce l-a provocat va restitui jumătate din valoarea lucrurilor care au ars. Focul cu care umblă cineva este precum săgeata pe care o trage, căci oricât de departe ar zbura aceasta, tot arcaşul este cel care răspunde pentru ea".

5:35. „Dacă cineva fură vreun animal sau vreo pasăre de curte şi acestea nu mai pot fi recuperate, atunci va trebui să plătească întreit valoarea lor şi va scăpa nepedepsit. Dar dacă animalul sau pasărea vor fi recuperate şi redate păgubiţilor, atunci cel ce le-a furat va plăti valoarea lor şi va scăpa nepedepsit".

5:36. Dacă un om dă altuia ceva spre păstrare, iar lucrul respectiv este din aur sau dintr-un alt metal, ori chiar din alt material, şi dacă acel lucru este furat, atunci hoţul, dacă va fi prins, va trebui să plătească de două ori valoarea lui, iar banii vor fi împărţiţi în mod egal între proprietarul obiectului şi cel în grija căruia s-a aflat. Dacă obiectul nu este restituit proprietarului său, atunci hoţul, dacă va fi prins, va trebui să-i plătească valoarea întreit, iar o parte din despăgubire se va duce la cel care l-a avut în grijă şi două părţi vor fi date proprietarului. Iar hoţul nu va scăpa nepedepsit".

5:37. „Dacă hoţul nu este găsit, atunci cel care a ţinut lucrul în păstrare va fi adus în faţa judecătorilor şi i se va cere să-şi dovedească onestitatea. Dacă acesta şi-a însuşit obiectul pentru propriul folos, va trebui să plătească dublul valorii sale şi va scăpa nepedepsit. Dacă a fost neglijent în privinţa acelui bun, atunci va restitui valoarea sa, dar dacă nu a fost neglijent, nu i se va cere să facă acest lucru. Însă dacă a fost plătit să păstreze în siguranţă un bun, atunci va restitui valoarea lui".

5:38. „Dacă un om lasă cuiva în păstrare vreun animal sau vreo pasăre de curte, iar acestea sunt furate sau vătămate şi mor, dacă lucrul acesta s-a petrecut din neglijenţa persoanei

© Biblioteca Spirituală

care le-a avut în grijă, atunci acea persoană va restitui valoarea lor. Însă dacă persoana respectivă nu a dat dovadă de neglijenţă, atunci nu va trebui să plătească valoarea lor. Dacă acestea au fost furate, şi dacă persoana a fost plătită să aibă grijă de ele, atunci va trebui să restituie valoarea lor. Dacă hoţul este prins, acesta va trebui să plătească întreit valoarea lor şi va scăpa nepedepsit".

5:39. „A lua ceva de la un copil, de la un om care este surd şi mut, de la un orb sau de la un prost înseamnă a fura, iar fapta se va pedepsi ca furt".

5:40. „Dacă un om fură barca cuiva sau dacă o împinge în apă, astfel încât aceasta se îndepărtează, sau dacă slăbeşte funia cu care este legată şi barca se pierde, atunci acela va trebui să plătească dublul valorii ei şi va scăpa nepedepsit".

5:41. „Dacă cineva fură dintr-o casă aflată în flăcări sau dintr-o casă abandonată din cauza revărsării apelor, acel om va deveni robul proprietarului".

5:42. „Dacă cineva fură dintr-un templu sau dintr-un loc sfânt, va fi biciuit şi vândut ca rob, iar banii luaţi pe el vor merge la templu sau la locul sfânt".

5:43. „Pentru toate disputele privitoare la animale sau la lucruri neînsufleţite, fie că acestea au fost pierdute sau nu, dacă mai mulţi oameni pretind că sunt proprietarii lor, atunci disputa va fi soluţionată de către judecători. Cel despre care judecătorii spun că nu are dreptate va plăti valoarea acestora celui care este adevăratul proprietar. Dacă cel care nu are dreptate se dovedeşte a fi rău intenţionat şi avar, atunci nu va scăpa nepedepsit".

5:44. „Dacă cineva împrumută un animal sau un lucru neînsufleţit atunci când proprietarul nu este acolo, şi dacă animalul este rănit şi moare sau dacă lucrul este pierdut, atunci acela care le-a împrumutat va trebui să-l despăgubească pe proprietar. Dacă cineva găseşte ceva care a fost pierdut şi păstrează acel lucru sau dacă nu îi dă cuiva înapoi ceea ce este de drept al lui, atunci va trebui să restituie lucrul respectiv şi să plătească valoarea lui în natură; dacă jură strâmb în privinţa acestor lucruri, atunci va trebui să plătească dublul valorii lor. Dacă bunul respectiv nu a fost înapoiat, va trebui să plătească şi valoarea lui".

5:45. „Dacă cineva minte în privinţa altuia, provocându-i astfel un prejudiciu, atunci persoana respectivă va trebui să plătească dublu pentru daunele provocate, aşa cum vor stabili judecătorii. Însă dacă nu a ştiut că informaţiile sunt false, atunci judecătorii vor judeca acea persoană în funcţie de felul în care s-a comportat. Dacă nu a dat dovadă de neglijenţă sau rea intenţie, atunci va plăti o sumă mică şi se va duce la omul pe care l-a prejudiciat şi îşi va cere iertare. Fiecare om are obligaţia ca atunci când aude ceva să descopere mai întâi adevărul celor spuse şi abia apoi să difuzeze informaţiile respective. Cel neglijent în privinţa cuvintelor nu trebuie să scape nepedepsit".

5:46. „Dacă cineva depune mărturie falsă împotriva cuiva şi nu este pedepsit, ori primeşte o pedeapsă prea mică, atunci acela va trebui să îndure pedeapsa pe care ar fi primit-o celălalt şi va fi obligat şi la o plată stabilită de judecători".

5:47. „Dacă cineva primeşte mită pentru a influenţa o sentinţă, atunci omul respectiv şi cel care a dat mita vor plăti o despăgubire dublă celui care a fost nedreptăţit, şi niciunul dintre ei nu va scăpa nepedepsit".

5:48. „Niciun judecător, oriunde s-ar afla, nu are voie să primească daruri sau foloase din partea cuiva datorită funcţiei pe care o are. Dacă cineva care aşteaptă să primească o sentinţă va da ceva în dar sau va oferi cuiva anumite foloase pentru a depune mărturie în favoarea sa ori pentru a trece sub tăcere anumite lucruri, acela nu va scăpa nepedepsit".

5:49. „Dacă cineva profită de ignoranţa cuiva sau dacă trage foloase de pe urma unui neghiob, acela va trebui să plătească întreit pentru ceea ce şi-a însuşit; dacă un om îl înşală pe altul şi îi provoacă o pagubă ori dacă ia ceva de la el prin violenţă şi folosindu-se de ameninţări, acela va trebui să plătească întreit pentru faptele lui".

5:50. „Dacă un om face declaraţii mincinoase în legătură cu paguba altuia, va trebui să plătească în natură dublul valorii daunelor. Dacă cineva înşală pe altul care i-a încredinţat nişte bunuri, atunci va trebui să îi plătească dublul valorii lor; dacă cineva dă un animal sau un lucru neînsufleţit unuia care se ocupă cu păstrarea sau cu transportul bunurilor, plătind pentru acest

© Biblioteca Spirituală

serviciu, atunci cel care se ocupă cu păstrarea sau cu transportul lor, dacă le pierde sau nu le duce la destinaţie, va trebui să plătească valoarea acestora. Dacă judecătorii vor stabili că a dat dovadă de neglijenţă, va trebui să plătească de două ori valoarea bunurilor respective, însă dacă cineva l-a pândit sau dacă s-a confruntat cu ceva ce depăşeşte puterile omeneşti, atunci nu va fi pus să plătească".

5:51. „Dacă un scrib modifică ceva ce s-a consemnat sau dacă scrie vreun lucru fals, va fi pedepsit cu treizeci de lovituri de bici. Dacă cineva suferă o pagubă din cauza scribului, atunci va fi despăgubit cu dublul valorii ei. Cel care greşeşte sau provoacă o pierdere, cu intenţie sau fără, şi caută să dea vina pe un altul care este nevinovat, va trebui să răspundă pentru faptele sale. Acesta nu va scăpa nepedepsit pentru că a minţit şi va trebui să-i plătească despăgubiri celui pe care a vrut să-l învinuiască".

5:52. „Dacă un om are o slujnică sau o roabă şi vrea să o dea de nevastă fiului său, atunci va trebui să se comporte cu ea ca şi cu o fiică. Dacă va lovi vreun slujitor sau vreo slujitoare, iar aceştia vor pierde sânge sau nu se vor mai putea mişca, sau dacă vor avea dureri timp de trei zile, acel om va fi adus în faţa judecătorilor, iar aceştia vor decide în privinţa faptelor lui şi vor face dreptate celor vătămaţi. Va sta în puterea judecătorilor să ia un rob de la un stăpân nevrednic şi să îl dea altcuiva, fie ca rob, fie ca om liber".

5:53. „Dacă moare un stăpân şi toţi cei din sângele lui sunt plecaţi, atunci slujitorul sau robul lui va trimite după aceştia imediat. Dacă slujitorul sau robul vor fura vreun lucru însufleţit sau neînsufleţit de la omul mort, atunci vor fi biciuiţi, iar slujitorul va fi făcut sclav. Dacă fură cineva din neamul mortului, acela nu va mai avea niciun drept la moştenire. Însă dacă nu ar fi trebuit să moştenească nimic, atunci va fi pus să plătească dublu pentru lucrul pe care şi l-a însuşit".

5:54. „Un stăpân nu are dreptul să-şi împiedice slujitorii sau sclavii să se căsătorească dacă aceştia îşi doresc să facă acest lucru. De asemenea, niciun bărbat şi nicio femeie care au un copil trecut de vârsta maturităţii nu îl vor putea împiedica să se căsătorească din cauza egoismului lor. Este de datoria lor să aibă grijă ca copilul lor să nu rămână fără copii. Datoria unui copil faţă de tatăl său şi mama sa este mare, însă datoria de a se căsători este şi mai mare. Dacă un om are un sclav care îl slujeşte cu devotament şi este cinstit, atunci va trebui să îl elibereze şi să îl transforme în slujitor. Sclavia nu este oprită, dar ea nu este un lucru bun; omul cu adevărat drept îi susţine pe cei săraci prin faptul că le găseşte de lucru. Când un ţinut este împărţit în regiuni mari, care sunt lucrate de oameni simpli şi de sclavi, acesta se va afla într-o stare precară, putând fi acaparat cu uşurinţă. Este un adevăr că dacă oamenii sunt apăsaţi de trudă şi robie, aceştia îşi pierd curajul de a se ridica împotriva asupritorilor lor, de aceea nu vor putea să se împotrivească celor care invadează ţinutul. Dar indiferent dacă ţinutul rămâne în pace sau este invadat, acesta îşi va pierde măreţia".

5:55. „Moştenirea unui om nu va merge doar către fiii săi, căci nici fiicelor nu trebuie să li se refuze partea ce li se cuvine. Dacă acela nu are fii, bunurile sale vor fi moştenite de soţiile şi fiicele lui. Dacă nu are nici soţie, nici fiice, moştenitori vor fi fraţii. Dacă nu are fraţi, moştenirea va merge la surori. Dacă nu are surori, vor moşteni fraţii tatălui său. Dacă tatăl său nu are fraţi, moştenirea va merge la ruda cea mai apropiată, dar nu la o femeie".

5:56. „Dacă cineva a adoptat un fiu sau o fiică, aceştia vor fi consideraţi ca fiind din acelaşi sânge cu cel ce i-a adoptat. Rudele de sânge ale cuiva nu vor primi o parte din moştenire printr-o hotărâre judecătorească, căci omul respectiv îşi cunoaşte cel mai bine neamurile. Dacă motivele unui om sunt cunoscute, atunci părţile de moştenire pe care le stabileşte sunt corecte. Dacă se consideră că nu sunt corecte, atunci judecătorii pot interveni, însă nu trebuie să uite că omul respectiv îi cunoaşte cel mai bine pe cei din sângele lui".

5:57. „Nicio femeie care a primit o moştenire nu se poate căsători cu un bărbat care nu aparţine Copiilor Luminii. Dacă va face acest lucru, nu va putea păstra bunurile pe care le are. Nimeni nu va uita partea ce i se cuvine tatălui său şi mamei sale".

5:58. „Dacă un om care depune mărturie în privinţa unei moşteniri face pe cineva să sufere o pierdere, atunci va trebui să plătească de două ori valoarea pagubei şi va scăpa

© Biblioteca Spirituală

nepedepsit. Dacă cel ce depune mărturie se teme că cel care a murit a făcut o greşeală şi încearcă să o îndrepte, atunci nu va fi învinuit, cu condiţia să abordeze chestiunea într-un mod just".

5:59. „Dacă un om moare şi nu are soţie sau copii, moştenirea se va duce la mama sa şi la tatăl său, iar atunci când aceştia vor muri, va trece la fraţii săi şi la surorile sale. Dacă are soţii, însă nu are copii, moştenirea va fi a lor, însă dacă moare, dar mama sau tatăl mai trăiesc, partea soţiei va merge la acel părinte".

5:60. „Niciunui om nu îi va fi refuzată partea sa de moştenire, cu condiţia ca acela să fie vrednic şi drept, nu cu mintea rătăcită. Moştenirea cuiva trebuie împărţită în mod egal între toate rudele sale".

5:61. „Dacă moare soţia cuiva şi aceasta are o moştenire, soţul ei poate dobândi doar jumătate din ea, în timp ce cealaltă jumătate poate fi lăsată mamei sau tatălui ei ori fraţilor şi surorilor. Însă dacă are copii, cealaltă jumătate va fi a lor".

5:62. „Dacă un om care moare are soţie sau copii, aceştia nu vor fi scoşi afară din locuinţa lor. Dacă o soţie se recăsătoreşte, şi dacă în locuinţă mai există şi alte rude de sânge ale soţului ei, care nu sunt copii, aceasta nu va putea să rămână acolo".

5:63. „Soţiile unui bărbat care a murit vor putea să se recăsătorească după un an de zile, şi nimeni nu trebuie să le împiedice să facă acest lucru".

5:64. „Nimeni nu va cere fiicei sale sau altei femei să jure că va rămâne fecioară. Cearta dintre copiii aceluiaşi tată şi ai aceleiaşi mame este mai rea decât vărsarea de sânge. Iată care sunt obligaţiile unui tată faţă de fiul său: să-l înveţe un meşteşug, să-l înveţe să se apere şi să-şi apere soţia şi copilul, să-l înveţe înţelepciunea Cărţilor Sfinte şi să-i găsească o soţie. Iată care sunt obligaţiile unei mame faţă de fiica sa: să o înveţe să fie gospodină şi să aibă grijă de copii, să o înveţe meşteşugul confecţionării hainelor şi să o înveţe virtuţie femeieşti, în conformitate cu Cărţile Sfinte. Un tată nu trebuie niciodată să-şi favorizeze unul dintre fii în detrimentul altuia. Orice copil trebuie instruit în cunoaşterea Cărţilor Sacre de îndată ce începe să vorbească. Orice soţie trebuie să fie capabilă să facă făină şi să coacă pâine, să gătească şi să prepare băutură, să adune ierburi, să spele şi să coasă hainele, şi să menţină ordinea şi curăţenia locuinţei. Va trebui să fie capabilă să facă tot ce este necesar pentru ca soţul ei să aibă o viaţă tihnită; să-şi alăpteze copiii, să ştie să lucreze cu in şi lână, să facă vase, să împletească coşuri şi să ţească covoare. Dacă va aduce cu sine o slujnică din casa tatălui ei, va trebui să îi dea sarcinile cele mai puţin importante, însă indiferent câte slujnice şi-a adus, va trebui să nu neglijeze niciodată grija şi creşterea copiilor ei sau să stea şi să trândăvească. Femeia săracă, ai cărei copii sunt îndărătnici şi neascultători, are o scuză, însă femeia bogată, care le poate dedica tot timpul pe care îl are la dispoziţie, nu are nicio scuză. Aceştia şi soţul ei reprezintă cele mai mari obligaţii ale sale şi cele mai importante preocupări. Soţul care îi permite soţiei să fie leneşă sau să trândăvească o împinge spre infidelitate. Un bărbat fără soţie poate că nu este bărbat adevărat, dar un bărbat cu o soţie infidelă cu siguranţă că nu este".

5:65. „Niciun bărbat nu o va promite pe fiica lui de nevastă atâta timp cât este tânără, ci va trebui să aştepte până când aceasta va putea să spună «da» sau «nu» la alegerea pe care o face. O soţie lipsită de valoare sau una care este desfrânată, o soţie care îşi etalează trupul fără jenă în faţa altor bărbaţi sau care este peste măsură de risipitoare, poate deveni roabă în propria gospodărie, dar nu poate fi vândută în afara ei. Prin decizia judecătorilor, o femeie poate deveni o soţie inferioară. Legământul căsătoriei trebuie respectat până la moarte".

5:66. „Dacă un bărbat se desparte de soţia lui, iar femeia are o fire bună, acela va părăsi locuinţa sau îi va asigura o locuinţă corespunzătoare până când se va căsători din nou. Un soţ şi o soţie nu vor fi deranjaţi nicidecum, iar atunci când se bucură unul de altul nimeni nu trebuie să îi stânjenească. Orice copil este îndreptăţit să i se ofere o locuinţă corespunzătoare, pat, hrană, creştere şi educaţie. Dacă un copil nu are nici tată, nici mamă, sau dacă aceştia s-au dovedit a fi nevrednici, judecătorii vor numi un tutore care să aibă grijă de el. Dacă o femeie necăsătorită rămâne însărcinată, ea va aduce dezonoarea asupra tatălui ei, care va fi chemat în faţa judecătorilor. Dacă aceasta nu are tată, atunci în faţa judecătorului vor veni mama sau fraţii ei ori persoana care o are în grijă. Dacă o soţie simte că nu poate fi de încredere şi că nu poate rămâne

© Biblioteca Spirituală

credincioasă legămintelor ei, aceasta nu trebuie să îşi înşele soţul, ci îi va spune deschis despre ce este vorba, iar el va hotărî dacă se desparte sau nu de ea. Dacă acela se va decide să o păstreze, iar femeia se dovedeşte a fi nevrednică, pedeapsa ei va fi diminuată. O soţie infidelă nu va fi pedepsită doar pentru faptele ei, ci şi pentru că a înşelat".

5:67. „Dacă un bărbat se desparte de soţia lui, aceştia nu vor putea să fie din nou împreună decât dacă şi-au reînnoit legămintele de căsătorie; după aceea, vor primi permisiunea judecătorilor. Dacă fapta s-a săvârşit deja, cei doi nu vor scăpa nepedepsiţi".

5:68. „Dacă o soţie se teme de soţul ei, ea va putea veni înaintea judecătorilor, iar aceştia vor lua o decizie pentru binele său. Bărbaţii trebuie să îşi trateze soţiile cu blândeţe şi generozitate. Este de datoria soţiei să îi fie fidelă soţului; să fie decentă în prezenţa altora şi prudentă când soţul este absent. O soţie nu trebuie să fie numai fidelă, ci trebuie să nu îi dea soţului ei niciun motiv să o suspecteze că îi este necredincioasă. O soţie nu trebuie să uite niciodată că căsătoria a fost rânduită pentru folosul şi protecţia femeilor. Prin urmare, acestea au obligaţia de a o susţine. Femeile uşoare pentru bărbaţii desfrânaţi şi femeile bune pentru soţii buni, aceasta este regula! Astfel, omenirea va progresa, iar năpasta va sta departe de inimă. Omului corect, care merge pe cale datoriei şi a obligaţiilor, îi sunt permise toate lucrurile sănătoase şi bune. Acesta se va căsători doar cu o femeie castă, care va fi o mamă bună pentru copiii lui. El va trăi cu ea în curăţenie sufletească şi se va uni cu ea fără păcatul adulterului. Nu este prea bine ca bărbatul să aibă o concubină, dar dacă va fi cazul, aceasta trebuie să fie o femeie desfrânată sau o sclavă".

5:69. „Înainte ca un bărbat şi o femeie să vină în faţa judecătorilor ca să se despartă, aceştia vor trebui să stea la sfat cu cei din neamul lor. Acolo va fi un bărbat sau o femeie din neamul soţiei şi un bărbat sau o femeie din neamul soţului, iar între ei va sta cineva care nu este din neamul lor, pentru a delibera. Aceştia vor trebui să încerce să se ajungă la o înţelegere şi se vor strădui să vindece ruptura cu bunăvoinţă, însă dacă cineva are vreun motiv de nemulţumire, nu trebuie să îl ţină ascuns".

5:70. „Înainte de orice căsătorie se va pune un anunţ de logodnă într-un loc public. Dacă cineva va avea ceva de spus referitor la bărbat sau la femeie, dar nu în favoarea lor, va lua legătura cu rudele lor cele mai apropiate şi va aduce şi un martor. Dacă cineva ascunde în sinea lui ceva ce ar trebui dezvăluit sau dacă spune acel lucru după căsătorie, nu va scăpa nepedepsit".

5:71. „Dacă un bărbat spune fără motiv că femeia cu care s-a logodit nu este castă, acela va fi pedepsit cu douăzeci de lovituri de bici, iar dacă o femeie va face acest lucru va fi pedepsită cu douăzeci de lovituri de curea. Dacă un bărbat ştie că femeia cu care s-a logodit nu este castă şi nu face cunoscut acest lucru, acela va fi pedepsit cu patruzeci de lovituri de bici şi va plăti despăgubirile stabilite de judecători. Dacă este vorba de o femeie, aceea va primi treizeci de lovituri de curea. Nicio căsătorie nu va avea loc mai devreme de şapte săptămâni după logodnă. În această perioadă nu va exista nicio desfrânare, căci în felul acesta căsătoria ar fi trădată, iar sufletul omului va depune mărturie pentru faptele lui".

5:72. „Când un bărbat şi-a luat o soţie şi este proaspăt căsătorit, timp de un an acestuia nu i se va cere să meargă la luptă sau să slujească departe de casă. Dacă însă va trebui să meargă undeva, atunci nu va fi despărţit de soţia lui. Căsătoria este unirea a două trupuri şi a două spirite. Martori vor trebui să fie doi bărbaţi şi două femei, iar soţul va trebui să declare căsătoria în faţa tuturor, dând femeii un inel, o brăţară şi o monedă de argint, în timp ce femeia îi va da bărbatului o şuviţă de păr şi o bucată de pânză ţesută".

5:73. „Toate femeile caste sunt rezervate pentru căsătorie. Acestea vor fi căutate pentru a fi soţii; ele vor fi tratate cu respect şi nu vor fi amăgite sau trădate cu alte femei. Bărbatul care le seduce nu va scăpa nepedepsit. Nu este nimic rău ca un bărbat să ceară în căsătorie o femeie în perioada în care nu o poate avea. Promisiunea de căsătorie nu trebuie să fie secretă, căci de cele mai multe ori asemenea promisiuni ascund batjocura şi amăgirea".

5:74. „Dacă un bărbat o acuză pe soţia sa de adulter sau de desfrânare şi nu există alţi martori, acela va trebui să jure de trei ori pe sufletul său nemuritor că spune adevărul. Cuvintele lui vor fi acceptate, pentru că dacă a jurat strâmb, s-a condamnat pe el şi sufletul său la cea mai

© Biblioteca Spirituală

cumplită pedeapsă. Dar dacă şi soţia jură de trei ori că vorbele soţului ei sunt mincinoase, atunci nu este sarcina judecătorilor să stabilească al cui suflet este blestemat. Cei doi îşi vor urma propriul drum, iar dacă vreunul dintre ei va vorbi cu celălalt, nu va scăpa nepedepsit; însă dacă amândoi vor vorbi unul cu altul, atunci amândoi vor fi pedepsiţi. Judecătorii vor fi informaţi, iar dacă vreunul dintre ei încetează să ducă o viaţă virtuoasă, atunci acela va fi alungat".

5:75. „Dacă un bărbat se desparte de o femeie care nu a făcut un lucru grav, acesta va trebui să o întreţină în casa cuiva din neamul său timp de şase luni. Dacă femeia este însărcinată, dar ascunde acest lucru de tată, nu va scăpa nepedepsită; de asemenea, vor fi pedepsiţi şi aceia împreună cu care locuieşte. Dacă se descoperă că este însărcinată, atunci va fi tratată cu blândeţe şi respect, iar cei care sunt din acelaşi sânge ca şi copilul vor căuta o cale de împăcare între mamă şi tată. Ambii trebuie să se comporte corect unul faţă de altul şi să fie de bună credinţă".

5:76. „Cel care se desparte o singură dată de soţie o poate lua înapoi, dar dacă se desparte încă o dată nu o va mai putea lua din nou. Lucrurile pe care un bărbat le dă soţiei în timpul căsătoriei rămân ale sale. O femeie de care bărbatul s-a despărţit fără ca aceasta să fi comis vreun lucru grav trebuie tratată cu blândeţe şi generozitate de către soţul ei. Despărţirea de o femeie nu trebuie să se petreacă atunci când este însărcinată sau când alăptează, decât dacă copilul a rezultat în urma unui adulter. Dacă un bărbat este chemat să intre în rândul Celor Aleşi ai poporului Copiilor Luminii, iar soţia lui preferă lucrurile pământeşti în detrimentul celor spirituale, atunci vor putea ajunge la o înţelegere în privinţa unei despărţiri drepte şi echitabile. O astfel de femeie ar fi o povară, căci sufletul ei este plin de întuneric". 5:77. „Dacă un bărbat se desparte de soţia lui, acesta nu trebuie să-i impună niciun fel de restricţii. Nu îi va putea lua moştenitorul cu ea, însă dacă copiii vor să o urmeze, tatăl lor îi va hrăni şi îi va îmbrăca. Un bărbat adevărat va asigura toate cele necesare".

5:78. „Dacă un bărbat va seduce o fecioară, acesta îi va dărui bunuri ca şi cum ar fi soţia lui şi va revărsa asupra ei toate foloasele care se cuvin unei soţii. Va face toate aceste lucruri chiar dacă tatăl ei o ţine departe de el".

5:79. „Dacă un bărbat permite soţiei sale să devină o desfrânată, va fi declarat nevrednic de a avea o soţie şi nu va mai avea voie să se căsătorească. Soţia lui va fi luată de la el, aşa încât va rămâne singur, iar apoi îşi va primi pedeapsa. Dacă un bărbat permite fiicei sale să devină desfrânată, atunci va trebui să moară".

5:80. „Dacă o femeie încuviinţează să se lase pradă plăcerilor carnale, atât bărbatul, cât şi femeia vor fi vinovaţi în egală măsură şi vor merita să primească amândoi aceeaşi pedeapsă. Dar dacă femeia este însărcinată sau nu o duce capul, sau dacă se află sub protecţia judecătorilor, atunci se va considera că a fost violată fără acordul ei. Dacă o femeie este luată cu forţa, se va aplica pedeapsa cu moartea. Dacă fapta este săvârşită pe ogoare sau în locurile unde femeile sunt la distanţă de locuinţele bărbaţilor, ori dacă are loc într-o pădure sau într-un loc necultivat, sau unde nimeni nu o poate auzi ţipând, atunci judecătorii vor considera că fapta a fost săvârşită fără acordul femeii, cu excepţia cazurilor în care se poate dovedi contrariul. Însă femeia va trebui să explice din ce cauză era singură. Dacă fapta a avut loc în cetate, printre locuinţele oamenilor, iar femeia nu a chemat pe nimeni în ajutor şi nu a ţipat, atunci se va considera că a fost de acord, cu excepţia cazurilor când a fost ameninţată cu o armă că va fi ucisă sau mutilată. Dacă nu a avut loc nicio luptă, înseamnă că lucrurile s-au întâmplat cu acordul ei, căci niciun bărbat nu o poate lua pe o femeie împotriva voinţei ei dacă aceasta este conştientă".

5:81. „Dacă un bărbat comite adulter cu soţia fiului său ori cu mama soţiei sale, ambii vor fi omorâţi cu pietre. Dacă o femeie căsătorită comite adulter, şi ea şi bărbatul respectiv vor trebui să moară. Un soţ o poate răscumpăra pe soţia sa, dar dacă face acest lucru, va fi alungat din popor, ca să nu abată degradarea asupra lui. Când o femeie este răscumpărată pentru vina de a fi săvârşit adulter, cel care a păcătuit împreună cu ea nu va fi ucis, ci va scăpa nepedepsit. Când îi judecaţi pe bărbatul adulter sau pe femeia adulteră, pe prostituată şi pe proxenet, să o faceţi cu severitate şi fără compasiune, căci aceştia sunt nişte vrăjmaşi ai iubirii. Ei îl aruncă pe om înapoi în rândul animalelor. Ar fi bine ca un bărbat desfrânat să nu se căsătorească cu o femeie castă, însă acest lucru nu este interzis. O prostituată nu are voie să se căsătorească cu un bărbat din

neamul Copiilor Luminii. Dar păcatele prostituţiei nu sunt de neiertat, aşa că cei ce se căiesc cu adevărat de-a lungul a mulţi ani de zile pot fi acceptaţi din nou în rândurile Copiilor Luminii. Femeia care a devenit prostituată pentru a-şi putea hrăni copilul înfometat nu a săvârşit o faptă deosebit de gravă. În acest caz, fărădelegea este săvârşită de oameni".

5:82. „Niciun bărbat nu va permite unei sclave să păcătuiască trupeşte, căci este de datoria lui să o înveţe să fie decentă şi să evite desfrânarea. Dacă după căsătorie sclavele săvârşesc adulter, acestea nu vor fi pedepsite la fel cum ar fi nişte femei libere, căci au fost crescute ca sclave. Însă chiar dacă pedeapsa unei sclave este mai mică, stăpânul poate fi pedepsit şi el dacă sclava invocă faptul că a fost neglijent".

5:83. „Un bărbat nu va fi vinovat de adulter decât dacă se culcă cu o femeie măritată. Dacă există trei martori care spun că femeia s-a desfrânat, sau dacă aceasta nu neagă fapta, atunci va fi închisă singură undeva unde nu poate pătrunde niciun bărbat. Acolo va trebui să ţească sau să muncească pentru a-şi câştiga existenţa, iar dacă vine la ea vreun bărbat ca să se culce cu ea, acela va fi pedepsit. Dacă judecătorii stabilesc astfel, şi dacă un bărbat doreşte să o ia şi se obligă să o păstreze, aceasta îi poate fi dată ca sclavă. Dacă o prostituată fuge din locul unde este închisă sau de la stăpânul ei, atunci va trebui să moară".

5:84. „Dacă un bărbat are o sclavă care este fecioară şi urmează să se căsătorească cu un om liber, să nu se culce cu ea. Dacă un bărbat se culcă cu o sclavă şi aceasta rămâne însărcinată, să nu o vândă şi să nu înceteze să o întreţină. Dacă o sclavă se căsătoreşte cu sclavul altui stăpân, atunci stăpânul ei să nu o reţină în mod excesiv, ci să se întâlnească cu stăpânul soţului ei şi să facă o înţelegere referitoare la ea, care să fie dreaptă şi echitabilă".

5:85. „Pedeapsa pentru prostituţie să nu fie mai mare de doi ani. Dacă o femeie este acuzată de desfrânare şi trei oameni depun mărturie împotriva ei, aceasta va fi tratată ca o prostituată. O fecioară nu poate fi acuzată că s-a prostituat cu un bărbat".

5:86. „Copiii Luminii nu le vor interzice slujitorilor sau sclavilor lor ori altor oameni ignoranţi zeităţile proprii, căci aceştia nu au o lumină mai bună. Aşa cum lucirea slabă a unui tăciune alină un copil în întuneric, tot aşa sunt alinaţi şi ei. Zeii Teloth, Yole, Yahwelwa, Bel, Behalim, Elim şi toţi ceilalţi zei mai mici ai luminii pot avea un templu în cetate şi pământuri în jur, pentru a-i sluji pe aceia care ar fi orbiţi de o lumină prea mare. Mai bine lumina dată de lemnul putred decât să nu ai lumină deloc. Negil, Mudu, Ilani, Neflim şi ceilalţi zei ai întunericului vor fi interzişi slujitorilor, sclavilor şi celor ignoranţi. Dar zeul străinului nu va fi interzis, căci nici Copiilor Luminii nu le este interzisă lumina lor, şi sunt lăsaţi să locuiască în pace printre străini".

5:87. „Dacă gura străinului rosteşte obscenităţi în prezenţa femeilor sau dacă le aruncă priviri pofticioase, va trebui să se stea de vorbă cu el şi să fie prevenit. Dacă va ignora avertismentul, va fi îndepărtat, aşa încât femeile să fie ancorate în bunătate şi să fie respectate de bărbaţi. În ţinuturile străinilor, unde înşelăciunea este considerată o virtute iar îngâmfarea un farmec feminin, femeile nu sunt privite ca nişte fiinţe decente şi cumpătate. Bărbaţii le tratează pe femei în funcţie de comportamentul pe care-l afişează; prin urmare, femeile trebuie să îşi controleze privirea şi să se poarte cu decenţă. Acestea nu îşi vor dezvălui prea mult trupul, nici nu vor lăsa să se vadă cu ce sunt îmbrăcate pe sub veşmintele acoperitoare. Nu îşi vor dezvălui goliciunea sânilor. Nu este ceva rău ca o femeie să se dezbrace în faţa altei femei sau în faţa unui copil care va deveni bărbat, dar care nu a ajuns încă la vârsta la care poate să vorbească bine".

5:88. „Dacă o soţie se face vinovată de o purtare indecentă în faţa ochilor bărbaţilor sau dacă îi provoacă să o poftească, aceasta va trebui pedepsită de către soţul ei şi ar putea să îşi piardă şi dreptul la moştenire. Dacă vreun bărbat se plânge de ea judecătorilor, atunci soţul ei va fi chemat înaintea lor ca să dea socoteală în ceea ce o priveşte. Dacă o fecioară este găsită vinovată că s-a comportat indecent, atunci tatăl sau tuturele ei nu va scăpa nepedepsit. Dacă un bărbat va fi pedepsit din această cauză, acela nu se va răzbuna pe fecioară sau pe mama ei, căci vina nu este numai a lor, de aceea va trebui să poarte această povară cu bărbăţie. Este bine ca fiicele să fie tratate cu blândeţe, ca să nu se înstrăineze. Atunci când o fiică este pedepsită pentru o trăsătură negativă a firii ei nu trebuie să se uite calităţile ei pozitive. Dacă soţia unui om aflat

© Biblioteca Spirituală

într-o funcţie importantă se face vinovată de desfrânare sau de vreun alt lucru nedemn pentru o femeie, pedeapsa ei va fi dublată, pentru că a înşelat încrederea bărbatului".

5:89. „Dacă un bărbat calomniază o femeie virtuoasă, dar neglijentă, acesta va veni în faţa judecătorilor să jure că cuvintele sale sunt adevărate. Dacă refuză sau dacă se dovedeşte că vorbele sale sunt mincinoase, nu va scăpa nepedepsit. Dacă bărbatul jură, atunci femeia va fi adusă înaintea judecătorilor pentru a jura că cuvintele acestuia sunt false, iar dacă refuză să facă asta, cuvintele bărbatului vor fi considerate adevărate. Dacă ambii jură, atunci vor putea pleca, însă un suflet s-a osândit şi va fi pedepsit"

5:90. „Dacă o femeie a depăşit vârsta la care poate face copii, nu este ceva rău dacă renunţă la veşmintele castităţii, cu condiţia să nu fie căsătorită şi să nu aducă atingere decenţei. Însă făcând acest lucru nu trebuie să expună la vedere vreo parte a trupului, care în mod obişnuit nu este dezvăluită de femei. Nu trebuie să expună nici ceva urât, iar ceea ce face trebuie să facă cu bună-cuviinţă şi graţie. Nicio sclavă nu va fi pusă să comită vreo faptă obscenă, iar decenţa ei va fi respectată. Dacă va fi forţată să se defrâneze sau să se comporte indecent, aceasta nu va avea niciun păcat, însă cel care a forţat-o să facă lucrurile respective nu va scăpa nepedepsit. Discuţiile indecente despre femei şi vorbele urâte la adresa lor nu vor rămâne nepedepsite".

5:91. „Grăsimea unui animal care a murit de moarte bună sau care a fost sfâşiat de un alt animal poate fi folosită, cu condiţia să nu fie mâncată sau pusă pe trup. Carnea poate fi dată altui animal ca să o mănânce, dar dacă vreo parte din ea este dată unui om fără ca acesta să ştie de unde provine, cel care i-a dat-o nu va scăpa nepedepsit. Nimeni nu va mânca carnea şoimului, a vulturului, a ciorii, a corbului, a ibisului, a bufniţei, a pelicanului sau a oricărei alte păsări care merge prin apă şi care are picioarele mai mari decât înălţimea trupului ei. Aceste fiinţe târâtoare nu vor fi mâncate: gândacul, melcul, furnica, lăcusta, toate tipurile de păduchi şi toate acele vietăţi care se târăsc şi care sunt mai mici decât articulaţia unui deget, precum şi toate vietăţile fără picioare care se târăsc pe pământ. Pisica, câinele, şoarecele, cârtiţa, nevăstuica şi vulpea nu trebuie mâncate. A mânca prea mult este la fel de dăunător ca şi a răbda de foame. Postul nu este un lucru inutil, căci este sănătos atât pentru spirit, cât şi pentru trup. El îl învaţă pe om disciplina şi autocontrolul, şi de asemenea îl învaţă să fie moderat şi să se mulţumească cu puţin. Hrana nu lipseşte niciodată din locurile unde domneşte dreptatea. Consumaţi hrana lent şi cu mulţumire, căci un stomac deranjat face să dispară gustul bun şi plăcerea de a mânca. Omul care se îndoapă este mai rău decât animalul care nu ştie să facă altceva. Dacă cineva îşi bate joc de mâncare, acela nu va scăpa nepedepsit".

5:92. „Dacă cineva fură apă de pe pământul cuiva sau dacă o deviază ori o murdăreşte, nu va scăpa nepedepsit. Dacă se vor înregistra pierderi, atunci va plăti de trei ori valoarea lor. Apa în care se află cadavrul unui animal nu va fi băută. Un bărbat poate să bea vin sau bere, ori altă băutură care nu este nesănătoasă, cu condiţia să-şi păstreze autocontrolul şi decenţa şi să se oprească la timp. Cel care se ceartă cu altul sau îl răneşte din cauza vreunei băuturi care i-a intrat în gură, nu va scăpa nepedepsit. Vinul băut cu moderaţie nu este ceva rău, decât dacă dă frâu liber răutăţii. Niciun pom fructifer nu va fi tăiat atâta timp cât dă roade sau cât trăieşte".

5:93. „Niciun om nu va refuza să se ocupe de un animal mort, căci dacă va refuza, nu va scăpa nepedepsit, fiindcă dacă acela nu este mâncat sau folosit cumva trebuie îngropat. Dacă cineva pune un aliment stricat într-o groapă de depozitare sau acolo unde sunt stocate grânele, va trebui să plătească de patru ori valoarea produselor stricate şi nu va scăpa nepedepsit".

5:94. „Niciun om nu îşi va tăia carnea ca să se înfrumuseţeze şi nici nu îşi va face vreun semn pe piele care să nu poată fi înlăturat, însă urechile bărbaţilor şi femeilor pot fi găurite. Circumcizia pe care o practică străinii reprezintă o mutilare şi de aceea este interzisă". 5:95. „Nimeni nu va da bani cu camătă, ci îi va trata pe oameni cu corectitudine şi cumpătare. Despăgubirile şi pedepsele vor fi stabilite de judecători".

5:96. „Nimeni nu are voie să se întovărăşească cu cineva care se ocupă cu vrăjitoria sau care cheamă spiritul morţilor. Dacă va face acest lucru, nu va scăpa nepedepsit, iar cei ce practică vrăjitoria vor fi alungaţi".

© Biblioteca Spirituală

5:97. „Nimeni nu trebuie să înşele la cântar sau la măsuri, iar cel ce face asta va trebui să restituie paguba întreit şi nu va scăpa nepedepsit. Nimeni nu trebuie să profite de nenorocirea altuia din neamul său şi să-i cumpere casa, ogorul, animalele sau lucrurile neînsufleţite. Nimeni nu va împrumuta cu dobândă rudelor sau prietenilor, căci din această cauză se ivesc certuri mari".

5:98. „Dacă cineva scoate un animal sau o pasăre sau un peşte dintr-o cursă pusă de altul, înseamnă că fură. Dacă cineva culege fructe din vârful unui copac, a lua ceea ce cade pe jos se consideră furt. Dacă un om împrumută un lucru şi pe urmă îl vinde, sau dacă vinde ceva ce i-a fost lăsat în grijă de altul, înseamnă că fură; cel care face aşa ceva va trebui să plătească despăgubiri ca şi cum ar fi furat bunurile respective".

5:99. „Dacă cineva primeşte un animal sau o altă vietate ori vreun lucru neînsufleţit de la altcineva, fără a exista nişte martori de încredere, indiferent dacă acel bun a fost vândut sau dăruit, cei doi vor fi puşi să plătească atât cât vor hotărî judecătorii".

5:100. „Nimeni nu trebuie să taie vreo bucată din carnea unui animal sau să ia din el vreun picior sau vreo pulpă atunci când este viu, căci nu va scăpa nepedepsit. Legea vieţii prevede ca oamenii să ucidă animale şi să le mănânce, însă acest lucru trebuie făcut în aşa fel încât acestea să sufere cât mai puţin. Niciun animal nu va fi chinuit pentru plăcerea de a-l vedea suferind, şi nici nu va fi închis cu cruzime, căci cel ce face asta nu va scăpa nepedepsit. Animalul sau puiul său nu vor fi ucişi unul în prezenţa celuilalt sau într-un loc de unde cel rămas în viaţă să simtă mirosul de sânge. Nimeni nu trebuie să mănânce sau să bea apă, în timp ce animalele pe care le are în grijă suferă de foame şi de sete".

5:101. „Dacă cineva poartă arme fără a avea dreptul să facă asta, acela va fi pedepsit cu treizeci de lovituri de bici. Dacă răneşte pe cineva, făcând să curgă sânge pe nedrept, va da despăgubiri pentru orice pierdere şi va plăti atât cât vor stabili judecătorii. Dacă un om care poartă arme fără a avea dreptul să facă asta îl răneşte grav pe un altul, atunci va trebui să moară. Este o dovadă de laşitate dacă cineva ucide o femeie, un copil sau un om care şi-a aruncat armele pentru a se preda. Este o dovadă de laşitate dacă cineva torturează un om neajutorat sau un prizonier legat. Aceste lucruri sunt scandaloase. Trataţi prizonierii cu fermitate şi demnitate. În bătălie, nu vă gândiţi la prada care vă aşteaptă; priviţi către Cer, căci de acolo vine răsplata. Cel mai bun lucru pentru toţi oamenii este pacea, însă o pace cu orice preţ este o iluzie. Prin urmare, ar fi mai bine ca cei drepţi să fie ridicaţi la luptă de un om paşnic. Zece bărbaţi curajoşi pot birui o sută de bărbaţi fricoşi. Pregătiţi-vă de război cu pace în inimă şi cu regret, însă de dragul cauzei, atacaţi cu hotărâre. Fiţi împăcaţi cu voi înşivă indiferent dacă câştigaţi sau pierdeţi, dacă înaintaţi sau vă retrageţi, dacă biruiţi sau sunteţi înfrânţi. Omul paşnic care strigă, „Pace cu orice preţ", nu împiedică războiul, ci doar se dă la o parte lăsându-l pe altul să iasă în faţă, iar acela va ucide şi va fi ucis. Însă acest lucru este mai rău şi mai vrednic de dispreţ decât dacă ar fi rămas pe loc".

5:102. „Dacă un bărbat sau o femeie au vreo datorie faţă de cineva, acestora trebuie să li se asigure hrană, haine şi adăpost. Nu trebuie bătuţi sau maltrataţi, ci puşi să lucreze de dimineaţă până seara. Bunăstarea lor va fi în mâinile judecătorilor".

5:103. „Dacă doi oameni săvârşesc împreună o fărădelege sau sunt în competiţie unul cu altul pentru a o săvârşi, amândoi vor fi pedepsiţi la fel, cu condiţia ca unul dintre ei să nu fie în puterea celuilalt".

5:104. „Jocurile de noroc pe bani vor fi jucate cu cumpătare, iar dacă cineva trişează sau câştigă în mod necinstit, acela nu va scăpa nepedepsit".

5:105. „Niciun bărbat şi nicio femeie din rândul Copiilor Luminii nu se va căsători cu cineva dintr-un alt popor, căci acesta este un rău pe care-l fac copiilor lor, fiindcă aceştia vor fi crescuţi într-o atmosferă de dezbinare culturală. O sclavă care are aceeaşi credinţă ca şi stăpânul ei este mai bună de tovarăşă decât o femeie liberă care gândeşte altfel, chiar dacă femeia liberă este mai atrăgătoare. Niciun om nu va permite fiicei sale fecioare să se căsătorească cu un bărbat care nu este din rândul Copiilor Luminii. Un rob integru, care umblă în lumină, ar fi mai bun în acest scop, chiar dacă pentru tatăl ei aşa ceva este inacceptabil".

© Biblioteca Spirituală

5:106. „Dacă cineva îşi însuşeşte vreun bun al unui orfan sau al unei alte persoane aflate în grija sa, indiferent dacă face lucrul acesta fără motiv sau pentru propriul folos, nu va scăpa nepedepsit şi în plus va trebui să plătească dublul valorii acelui lucru. De asemenea, nu trebuie să le interzică să se căsătorească, iar dacă este vorba de un bărbat, să-i interzică dreptul de a-şi câştiga singur existenţa. Dacă cineva are în grijă un bărbat sau o femeie din neamul său, fiindcă persoana respectivă este incapabilă sau nu o duce capul, atunci să nu cumva să evite povara responsabilităţii de a o întreţine. Va trebui să o apere de rele, să îi asigure hrana şi să o îmbrace. Bărbatul bogat şi puternic are obligaţia de a proteja femeia săracă şi suferindă de necazurile vieţii şi de viclenia oamenilor".

5:107. „Atunci când moare un bărbat sau o femeie, de cadavru se vor ocupa rudele cele mai apropiate. Dacă cineva susţine că trupul trebuie ars, ca persoana moartă să-i poată folosi esenţa în Cer, acel om nu face altceva decât să se amăgească cu o superstiţie deşartă".

5:108. „Dacă cineva caută adăpost în sanctuarul unui templu, nu va fi refuzat, dar dacă pângăreşte acest sanctuar, nu va scăpa nepedepsit. Activitatea din sanctuar nu va fi diminuată".

5:109. „O măsură de *logua* va fi egală cu cantitatea de apă din douăsprezece ouă sparte, provenite de la păsări de curte. Greutatea unui shekel de argint va fi aceeaşi cu greutatea atâtor grăunţe de orz câte zile sunt într-un an. Lungimea unui cot va fi egală cu patruzeci şi opt de grăunţe de orz. Toate lucrurile vor fi cântărite şi măsurate cu ajutorul acestora".

5:110. „Dacă cineva este declarat a fi în afara legii, atunci se va supune tuturor constrângerilor şi pedepselor, dar nu se va mai bucura nici de protecţia legii, nici de prevederile ei pozitive. Dacă cineva este declarat a fi total în afara legii, nimeni nu mai are voie să vorbească cu persoana respectivă sau să îi ofere hrană, îmbrăcăminte ori adăpost. Dacă cineva este declarat a fi un proscris, acela trebuie ucis de îndată ce este văzut. Dacă a fost exilat şi părăseşte locul în care a fost trimis, va fi ucis".

5:111. „Este interzis ca cineva să făurească din aur chipul unui zeu sau să facă un idol cu înfăţişare de zeu, însă poate confecţiona orice obiect de podoabă. Pentru a făuri un bărbat, o femeie sau un animal poate fi folosit orice material, cu condiţia ca acea reprezentare să fie făcută cu bun gust şi să nu aibă nimic obscen".

5:112. „Dacă cineva încearcă să ucidă un om folosindu-se de otravă, trebuie să moară, chiar dacă nu a reuşit să facă acest lucru. Toţi aceia care îl sprijină în săvârşirea faptei sau care încearcă să o tăinuiască vor muri şi ei".

5:113. „Dacă cineva îşi ia singur viaţa, nu va fi nici îngropat, nici ars timp de trei zile".

5:114. „Dacă un bărbat moare fără să aibă fii sau fiice, şi dacă nu are niciun fel de rude, fiul sau fiica soţiei sale care s-a recăsătorit pot deveni moştenitorii săi".

5:115. „Dreptatea şi Adevărul nu aparţin judecătorilor. Acestea sunt pentru cei care stau în scaunul de judecată la fel cum este soarele pentru oameni. Oricine vine în faţa judecătorilor ar trebui să umble în lumina Adevărului şi a Dreptăţii, chiar dacă vorbeşte împotriva lui însuşi sau a celor de acelaşi sânge cu el. Celui care vine ca martor nu trebuie să îi pese dacă îl apără pe bogat sau pe sărac. Acela nu trebuie să fie mânat de pasiune sau de propriile prejudecăţi, ca să nu piardă călăuzirea luminii Adevărului. Cel ce ascunde în sinea lui informaţii care ar susţine cauza Dreptăţii şi a Adevărului săvârşeşte o nedreptate asupra sufletului său".

5:116. „O decizie prea pripită a judecătorilor este adesea nedreaptă. Prin urmare, după ce judecătorii i-au audiat pe toţi cei implicaţi, iar cei îndreptăţiţi să vorbească au spus tot ce aveau de spus, judecătorii trebuie să se retragă şi să se roage. Fiecare trebuie să spună în sinea lui, „Îmi voi cântări bine cuvintele înainte să vorbesc şi le voi rosti cu puritatea Adevărului, neîntinată de minciună sau ipocrizie. Nu voi fi aspru în judecata mea, ci voi urmări mai degrabă ca ea să aducă un câştig decât o pierdere. Vorbele mele vor fi menite să îi apere pe ceilalţi, şi ele vor fi lipsite de orice urmă de răutate sau rea-intenţie".

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL VI - POVESTEA LUI HIRAM

6:1. Aceste lucruri au fost scrise de Thute, fiul lui Pelath, un om liber din cetatea Elanmora, aflată în ţinutul Hethim, în anii din urmă ai vieţii sale, când inima îi era plină de înţelepciune şi înţelegere. Cel care le citeşte numai cu ochii va avea puţin de câştigat, însă cel care le primeşte cu o inimă iluminată şi înălţată va găsi un răspuns în adâncimile propriului spirit".

6:2. Pe când Hiram Uribas, fiul lui Hashem, era doar un tânăr fără barbă care se desfăta printre bogăţiile şi splendorile din casa tatălui său, a venit un înţelept dintr-un ţinut îndepărtat. Acela nu a venit ca un om de vază, cu o caravană somptuoasă, ci cu picioarele obosite, cerşind apă şi mâncare. Acestea nu i-au fost refuzate, şi în timp ce stătea la umbră, potolindu-şi setea şi foamea, a venit la el Hiram cel tânăr şi l-a salutat curtenitor. Înţeleptului i-a făcut plăcere şi a revărsat nişte cuvinte ca nişte giuvaeruri, aşa încât tânărul s-a umplut de dorinţa pentru înţelepciune şi Adevăr, jurând ca începând din acea zi să îşi dedice viaţa căutării lor.

6:3. După plecarea omului înţelept, Hiram nu şi-a mai găsit liniştea sub acoperişul tatălui său, şi nu după multă vreme a plecat spre Uraslim, luând cu el ceva mâncare şi un burduf de piele cu apă. Ajungând acolo, a dormit în casa lui Gabel, un slujitor de la templul Zeului Înaripat al Focului, iar de acolo a plecat spre Bethshemis, care se află dincolo de Tirgalud, pe drumul care duce spre Egipt. Hiram era un tânăr din poporul său, înalt de statură şi cu o privire luminoasă şi ageră. Părul lung şi legat cu o eşarfă îi atârna pe umeri, iar pasul îi era lung şi apăsat.

6:4. A ajuns la Bethshemis aproape de căderea nopţii, când nu era bine să intri în cetate, prin urmare, pentru că întunericul începea să îl cuprindă, s-a pregătit să se întindă sub zidul unei plantaţii de viţă de vie. Aceasta aparţinea unei văduve bogate, care văzând că tânărul se pregăteşte de culcare, a trimis oameni care să îl poftească în casa ei ca oaspete. Văduva nu era nici bătrână, nici lipsită de frumuseţe, şi când a văzut ce drăgălaş era tânărul inima ei s-a bucurat şi i-a urat bun venit. Hiram nu a plecat la venirea dimineţii, iar văduva i-a oferit o funcţie înaltă pe moşiile ei. Hiram a acceptat, căci era tânăr şi îi făcea plăcere că este apreciat, dar pe măsura trecerii timpului văduva s-a îndrăgostit de el şi a căutat să-l facă să devină soţul ei. Hiram a căutat o cale de ieşire din această situaţie, căci auzise deja poveşti despre numeroşii iubiţi ai femeii.

6:5. Văduva i-a zis lui Hiram, „Fii soţul meu, căci cel pe care l-am avut a murit şi nu a lăsat niciun moştenitor. Hai să ne bucurăm de roadele bărbăţiei tale, fiindcă eu doresc sămânţa trupului tău, ca să pot avea un fiu minunat. Îţi voi da veşminte albastre şi roşii, cu dantelă de aur. Vei merge într-o trăsură înaltă, cu roţi şi oişte de aramă. Vei avea mulţi slujitori, iar înţelepţii aduşi din Răsărit şi Apus îţi vor umple inima cu înţelepciune. Îţi vei putea satisface toate dorinţele".

6:6. Hiram nu se simţea în largul lui, căci era tânăr şi îi lipsea înţelepciunea care să îl ajute să facă faţă unei astfel de situaţii, aşa că i-a răspuns grăbit văduvei cu aceste cuvinte, „Eşti o femeie frumoasă, şi lucrul acesta este suficient ca să fii dorită de bărbaţi, dar cum să mă căsătoresc cu tine? Se spune că ai avut mulţi iubiţi şi că aceştia te-au perceput ca pe un foc ce arde mocnit într-o cameră în care este frig, ca pe o uşă care nu apără nici de vânt, nici de nisip, ca pe un acoperiş care se prăbuşeşte peste cel ce doarme dedesubt, ca pe o barcă ce îl îneacă pe barcagiu, ca pe o crustă aflată deasupra nisipurilor mişcătoare, ca pe o apă ce nu potoleşte setea şi ca pe o mâncare ce cade greu la stomac. Ce bărbat ai iubit vreodată cu adevărat, astfel încât acela să simtă bucurie şi mulţumire? Ce bărbat ar putea spune vreodată că eşti a lui?

6:7. Cuvintele ce i-au ieşit din gură au înţepat-o pe văduvă ca nişte viespi, iar aceasta, după obiceiul femeilor, şi-a ieşit din minţi. Şi-a chemat slujitorii, iar aceştia l-au bătut pe Hiram cu nuielele şi l-au alungat de pe moşia ei. Cu ceva mai multă înţelepciune în inimă, acesta şi-a continuat drumul spre Egipt şi după multe zile a ajuns în cetatea On.

6:8. Hiram s-a aşezat la periferia cetăţii, printre Oamenii de la Miazăzi; mulţi dintre ei fuseseră luaţi prizonieri în războaie şi făcuţi robi. Când sunt plini de dorinţă, trupurile stârnite ale acestor oameni emană un miros dulce ca mierea, pe care bărbaţii nu îl simt, însă femeile nu

© Biblioteca Spirituală

pot să-i reziste. Iată de ce şi-a sacrificat puritatea poporul Egiptului. Hiram a venit în Egipt în timpul domniei Faraonului Athmos.

6:9. În acele zile, Egiptul se afla în război cu Avramiţii, căci măreţul lor rege cu capul roşu săvârşise adulter cu soţia unui prinţ din Paran. Copleşit de remuşcări, regele a cules ce a semănat, căci fiica lui favorită a fost violată de fratele ei, iar soţiile lui au fost umilite şi violate înaintea ochilor tuturor oamenilor. Din cauza războiului, în cetatea On era un mare dute vino de străini, aşa că Hiram a trecut neobservat.

6:10. Hiram a locuit mult timp în Egipt şi i-a sorbit înţelepciunea, însă lucrul care i-a desfătat cel mai mult inima a fost povestea bogăţiilor sale ascunse de multă vreme. El a aflat despre pasărea care îşi arde cuibul, ale cărei ouă minunate şi divers colorate le-au oferit oamenilor darul vieţii veşnice. A auzit şi de perlele în formă de şarpe şi de giuvaerurile strălucitoare, care luminau precum soarele chiar şi în noaptea cea mai întunecată. Îşi dorea ca toate aceste lucruri să fie ale lui.

6:11. Locul de cuibărit al păsării care îşi arde cuibul era pe teritoriul poporului Mothbenim, care se afla la răsărit de Egipt, însă printre comorile Egiptului se găsea şi unul dintre ouăle sale. Oul, perlele şi giuvaerurile erau păzite într-o peşteră întunecată aflată pe o insulă numită Inmishpet, care se afla în mijlocul unui lac numit Sidana. În apele lacului se găseau monştri fioroşi, jumătate animal şi jumătate peşte. Pe malurile lacului trăiau nişte preoţi care-şi puteau schimba forma, iar aceştia erau păzitorii comorilor.

6:12. Spre miazănoapte de lac se afla o păşune întinsă, unde păstorul Naymin avea grijă de turmele templului, însă Naymin era bătrân şi nu avea niciun fiu care să-i continue ocupaţia. Prin urmare, l-a luat pe Hiram în casa lui, iar Hiram i-a devenit ca un fiu, căci avea grijă de oile templului şi niciun egiptean nu era cu el.

6:13. Într-o zi, în timp ce oile îşi alăptau mieii, Hiram era undeva pe păşune, lângă nişte ape răcoroase, fiindcă era foarte cald. Stând întins la umbră, cânta din fluier cântece păstoreşti vesele; şi de câte ori se dusese acolo, nimeni nu îl deranjase. Totuşi, nu departe de acel loc se găsea Casa Fecioarelor din Elre, însă fetele care erau acolo ieşeau foarte rar afară.

6:14. În acea zi, însă, Asu, fiica Marelui Preot, era la plimbare şi auzind cântecul de fluier s-a apropiat să asculte, dar din cauza unui tufiş care se afla între ei Hiram nu a văzut-o. Fecioara s-a aşezat pe pământ şi şi-a scos sandalele din picioare.

6:15. Auzind în depărtare behăitul unei oi, Hiram s-a oprit din cântat şi s-a ridicat în picioare, cu spatele către fecioară. Aceasta, văzând că s-a ridicat, a vrut să se furişeze de acolo înainte să o vadă, însă piciorul i-a fost străpuns de un ghimpe, aşa că a lăsat să-i scape un strigăt de durere. Hiram s-a întors şi văzând-o că suferă s-a grăbit să o ajute. I-a scos spinul cu blândeţe şi a dus-o până jos, la un ochi de apă, ca să îşi spele piciorul în apele reci. Şi în timp ce fata făcea acest lucru, el îi cânta din fluier cântece vesele.

6:16. Fata s-a îndrăgostit de Hiram, şi el s-a îndrăgostit de ea, dar pentru că era o fecioară sfântă şi fiica Marelui Preot, niciunul dintre ei nu îşi putea deschide uşa inimii. Fecioara îşi petrecea nopţile plângând, deoarece simţea o iubire pentru care nu exista leac. Hiram şi-a dus turma pe alte păşuni, dar inimile lor îi aduceau înapoi la locul de întâlnire, aşa că se întâlneau iar şi iar.

6:17. Ei bine, soţia lui Naymin a observat că Hiram se ofilea ca şi cum ar fi fost bolnav, şi a stat de vorbă cu el, iar acesta i-a spus de Asu, fata din casa Fecioarelor lui Elre. Soţia lui Naymin l-a consolat pentru iubirea lui lipsită de speranţă, ştiind însă că vorbele ei îl ajutau prea puţin.

6:18. Pe la mijlocul anului, Hiram şi-a dus turma pe păşuni îndepărtate, aflate pe malul celălalt al lacului. În timp ce era plecat, soţia lui Naymin s-a dus în locul unde Hiram obişnuia să se întâlnească cu Asu, şi într-una din zile aceasta a venit. Soţia lui Naymin, care culegea ierburi pentru templu, o cunoştea. Au vorbit despre multe lucruri, despre Hiram, despre zei, despre preoţi şi căile lor, despre temple şi despre cei ce slujeau în ele, despre viaţă, despre bărbat şi despre femeie.

6:19. Aşadar, când Hiram s-a întors, era aproape de sărbătoarea tăierii oilor, când se jertfeau miei pentru monştrii care trăiau în lac. Cât timp fusese plecat, Hiram se gândise la Asu şi

© Biblioteca Spirituală

la comoara Egiptului, ambele fiind însă la fel de greu de dobândit. Soţia lui Naymin vorbea cu el rareori, şi Hiram se mira, căci lucrul acesta nu stătea în firea femeilor.

6:20. În ajunul sărbătorii de tăiere a oilor, bărcile de pe lac erau pregătite pentru pelerinajul anual pe insulă. Printre acestea se afla şi marea barcă a lui Erab, păstrată în amintirea acelei zile în care Pârjolitorul Cerului a răsărit odată cu soarele şi a nimicit Pământul. Din această barcă erau oferiţi monştrilor apei mieii sacrificaţi, iar Asu, împreună cu opt fecioare, slujea pe această barcă. Tot acolo oficia şi Marele Preot.

6:21. Hiram concepuse în mintea sa un plan prin care să dobândească comorile Egiptului, chiar cu riscul de a-şi pierde viaţa. În acel an, pentru că Naymin era cam şubred, de jertfirea mieilor urma să se ocupe doar el, împreună cu doi băieţi preoţi care să-l ajute. Aceştia veneau de la Templul Lacului închinat Celui Strălucitor cu Barbă, care odinioară a salvat Pământul de la distrugere atunci când asupra lui s-a abătut o grindină de foc, şi astfel a permis să se intre în al treilea ciclu de evoluţie.

6:22. În noaptea de dinaintea sărbătorii, Hiram a venit cu mica lui turmă lângă bărci, iar la prima lumină a dimineţii, aceasta a fost urcată la bord. Când soarele s-a ridicat pe cer, a apărut şi Marele Preot, însoţit de alţi preoţi, de prinţi şi de fecioare. Aceştia au oferit jertfe la Templul Plecării, apoi au pornit pe ape. În altă barcă era Naymin, împreună cu soţia sa, şi mai erau şi alte bărci pline cu oameni.

6:23. După ce au adus jertfe pe apă, bărcile au ajuns pe insulă, şi s-au făcut pregătiri pentru Ceremonia de pe Insulă, care urma să dureze toată noaptea. Mieii au fost jertfiţi la lăsarea întunericului, apele s-au făcut roşii de sânge, iar monştrii din adâncuri s-au săturat de carne.

6:24. Ei bine, peştera de pe insulă era apărată împotriva oamenilor de către Spiritul lui Mot, cel care murise aici în vremuri de mult uitate, iar la intrare păzeau nişte preoţi. Însă Hiram nu se temea de Spiritul lui Mot, căci el nu putea vătăma pe niciunul dintre aceia care purtau pe trup aceeaşi cicatrice ca şi Mot. Străinul Hiram fusese însemnat în felul acesta de către alţi oameni, atunci când era copil.

6:25. În al şaselea ceas al nopţii, în peşteră au intrat trei fecioare ca să scoată afară comorile, şi împreună cu ele a mers şi un preot care fusese sfinţit pentru protecţie cu sângele unui miel. Împreună cu aceştia au intrat în peşteră şi cei cinci preoţi care erau Păzitorii Comorilor, şi care niciodată nu părăseau insula; aceştia erau îmbrăcaţi în piei şi aveau măşti din capete de animale. Comorile au fost scoase afară şi aşezate pe altarul aflat pe o stâncă de lângă peşteră, astfel încât toţi să le poată vedea. Pe altar fusese pusă o pânză ţesută din in şi fire de aur. În timp ce oamenii treceau prin faţa comorilor dansând şi cântând, preoţii au venit şi au intrat în peşteră.

6:26. În faţa peşterii şi la distanţă de drumul care cobora spre lac era o potecă ce ducea la Lacul Purificării. Aici, după ce fecioarele au intrat şi s-au îmbăiat, bărbaţii şi femeile au coborât unul câte unul pentru a se purifica şi ei în apele sale. Apoi au trecut printr-o deschizătură a lacului şi, mergând în lungul malului, prin apa care nu se ridica mai mult de nivelul mijlocului, au urcat nişte trepte ce duceau într-un templu mic şi boltit, după care au ieşit din nou la drum. Dacă erau cu adevărat purificaţi, atunci monştrii apelor nu le-ar mai fi făcut rău niciodată.

6:27. Nicio fecioară nu fusese luată vreodată de monştrii apelor, dar în acea noapte îngrozitoare, atunci cînd o fecioară a trecut printre lac şi templu, s-a auzit un strigăt puternic de agonie, care s-a stins rapid. O linişte ce nu prevestea nimic bun a învăluit insula, iar pe măsură ce noaptea trecea, numele Asu a început să treacă în şoaptă din gură în gură. Comorile au fost duse înapoi în jale şi tăcere, sub o mantie de teamă, iar Marele Preot îşi ţinea capul plecat de tristeţe şi de ruşine.

6:28. Când bărcile au plecat, nimeni nu a observat lipsa lui Hiram, căci odată ce îşi îndeplinise sarcina putea să se întoarcă cu orice barcă. Şi nimeni nu a văzut ciudata ambarcaţiune care tăia în acea noapte apele lacului Sidana. Hiram s-a întors la coliba păstorească a lui Naymin, şi nu i s-a spus nimic, fiindcă Naymin credea că fusese împreună cu oamenii care jeleau în temple, fiindcă mulţi rămâneau pe acolo timp de câteva zile.

6:29. După ce s-a odihnit, Hiram l-a lăsat pe Naymin, care era ostenit şi apăsat de

© Biblioteca Spirituală

bătrâneţe şi de tristeţe, şi s-a pregătit să se întoarcă la turmele sale. Îndurerat de moartea lui Asu, nu putea găsi mângâiere nicăieri, poate cu excepţia solitudinii familiare pe care o găsea printre oile sale. Însă soţia lui Naymin i-a spus, „Lasă-mă să te însoţesc o bucată de drum, căci şi eu sufăr, însă cu toate acestea trebuie să caut ierburile de care este nevoie şi care nu se găsesc atât de uşor". Când au ajuns la o oarecare distanţă, aceasta i-a zis, „Eu o iau pe aici; nu vrei să mă însoţeşti şi să înveseleşti o femeie bătrână, care s-ar putea să aibă nevoie de ajutorul tău?".

6:30. Hiram s-a conformat, pentru că femeia îi era ca o mamă, deşi nu înţelegea felul ei ciudat de a se purta. Ea l-a dus într-o poiană înconjurată de tufişuri, şi iată, acolo era Asu.

După ce s-au îmbrăţişat şi s-au salutat, şi după ce s-au dat toate explicaţiile, soţia lui Naymin a spus, „Aici nu puteţi rămâne. Aveţi haine şi hrană, nimeni nu o va urmări pe fecioară şi nimeni nu se va întreba de lipsa ta. Plecaţi în această noapte, nu vă mai gândiţi la nimic din ce este aici, căci sunteţi tineri şi aveţi o viaţă întreagă la dispoziţie să vă bucuraţi, odată ce vor trece chinurile despărţirii".

6:31. Hiram a spus, „Nicio veselie, nicio bucurie nu vor putea să fie mai mari decât ce simt acum; totuşi, acest lucru îmi sporeşte şi mai mult povara care îmi stă pe umeri, căci nu e deloc ceva simplu. Fiindcă trebuie să ştiţi, am luat comorile Egiptului şi le-am ascuns într-un loc unde niciun om nu le poate găsi. Cine m-ar suspecta dacă aş continua să îmi urmez îndatoririle fără nicio schimbare, un păstor care nu se gândeşte la nimic altceva decât la oile şi fluierul său? Strigătul s-ar putea auzi şi acum, deşi eu cred că va mai trece încă o zi. Şi atunci, cine va putea să îi urmărească pe toţi cei care au plecat, chiar dacă urmăritorii vor merge în toate direcţiile? De ce nu mi-aţi spus nimic despre complotul vostru?"

6:32. Soţia lui Naymin i-a zis, „Cum am fi putut să îţi spunem despre ceva ce era posibil să nu se întâmple sau ce ai fi putut trăda cu o privire sau prin purtarea ta? Şi noi am crezut că eşti un simplu păstor, care nu se gândeşte la altceva în afară de cântatul la fluier, cu excepţia iubirii. Şi acum ce o să faci; o să fugi cu fecioara şi o să abadonezi comorile? Sau va trebui să fugă singură, fiindcă este obligată să fugă?".

6:33. Hiram a zis, „Nu pot abandona iubirea pentru comoară, dar nici nu pot abandona pentru totdeauna această comoară şi să o las să se degradeze. Prin urmare, fecioara Asu se va deghiza şi vom pleca într-un loc sigur fără comoară, căci nimeni nu suspectează că încă trăieşte. Apoi, când va veni vremea, mă voi întoarce şi voi lua comoara, pentru că nimeni nu poate găsi locul unde este ascunsă. Totuşi, nu voi pleca în grabă, ci voi aştepta să îmi iau rămas bun de la Naymin, iar la momentul oportun voi pleca.

6:34. Hiram a lăsat-o pe Asu şi s-a întors cu soţia lui Naymin. Venind la Naymin, Hiram i-a spus că a avut o revelaţie pe care niciun om nu o poate trece cu vederea, aşa că trebuie să se întoarcă în ţinutul părinţilor săi, dar se va întoarce înapoi înainte de venirea noului anotimp. În acea noapte, printre temple s-a auzit un strigăt puternic, iar la ivirea zorilor au venit nişte oameni care le-au pus întrebări lui Naymin şi celor ce erau cu el, însă au văzut că aceştia erau doar nişte simpli păstori.

6:35. Hiram a plecat, luând cu el măgarul lui Naymin, şi împreună cu el a mers şi soţia lui Naymin. S-au întâlnit şi cu Asu, care era acoperită cu o manta, ca o cerşetoare ce îşi câştiga hrana dansând cu stângăcie; şi avea faţa nespălată şi hainele murdare. Ei i-au însoţit pe oamenii care căutau comorile furate, şi bagajele lor au fost deschise în faţa ochilor tuturor. După şapte zile, soţia lui Naymin s-a întors.

6:36. Hiram şi Asu şi-au continuat drumul până când au ajuns la Bethelim, în apropiere de Fenis, dincolo de hotarele Egiptului, şi au locuit acolo printre cei din poporul Kerofim. După o perioadă de timp, Hiram s-a întors în Egipt şi a recuperat comorile, aducându-le în interiorul unor burdufuri de piele, închise în alte burdufuri de piele pline cu apă şi ulei.

6:37. Ei bine, când Hiram a părăsit Egiptul şi s-a apropiat de Bethelim, a văzut că locuinţa de unde plecase nu mai era în picioare, iar câmpurile din jurul ei erau năpădite de tufişuri cu frunze roşii ca focul. Printre ruinele incendiate a găsit resturi şi oase şi a ştiut că aparţineau lui Asu şi Kerofim, femeia cu care cea dintâi locuia. A văzut că muriseră de sabie.

6:38. Hiram nu a mai zăbovit la locul morţii, ci s-a gândit să se ducă undeva unde să fie în

© Biblioteca Spirituală

siguranţă, dar cunoscând pericolele ţinutului, a căutat un loc şi a ascuns acolo oul păsării care îşi arde cuibul, majoritatea giuvaerurilor, precum şi perlele, mai puţin două dintre ele, pe care le-a luat cu el.

6:39. Hiram a continuat să meargă până când a ajuns într-un loc mic şi împădurit, situat la o distanţă de două zile de mers. Aici, în timp ce dormea, au venit doi mistreţi şi au înghiţit trei dintre giuvaerurile pe care le legase într-o bucată de piele. Mai târziu, a mai pierdut unul în timp ce trecea prin vadul unui râu, iar unul i-a fost luat când a cerut adăpost într-un templu. Două perle şi două giuvaeruri i-au fost luate de alţi preoţi, care le-au pus în vistieria zeului lor. Restul bogăţiilor pe care le avea cu el le-a pierdut când a fost jefuit, şi cu toate că viaţa îi fusese cruţată, a fost lăsat plin de sânge şi aproape mort. Zăcând aşa pe marginea drumului, a fost salvat de fierarii nomazi, care l-au ajutat să se însănătoşească, pentru că erau oameni din sângele lui.

6:40. Hiram a rămas cu fierarii timp de câţiva ani şi a învăţat meşteşugul lor. A devenit iscusit în făurirea armelor şi în folosirea lor. După ceva vreme, s-a întors în locul unde ascunsese comorile şi le-a luat. Apoi s-a dus într-o cetate situată pe malul mării şi s-a îmbarcat pe o corabie către un ţinut îndepărtat. Nimeni nu l-a mai văzut de atunci, dar se spune că s-a căsătorit cu fiica unui rege şi a ajuns prinţ printre oameni străini.

6:41. Aceasta este povestea lui Hiram. A fost consemnată în scris cu amănunţime şi sa păstrat foarte bine, însă importanţa ei nu este prea mare. Aceasta cuprindea descrieri imaginare şi fantezii poetice lipsite de valoare, de aceea a fost prezentată succint, fiind redusă la câteva paragrafe.

CAPITOLUL VII - CONSEMNĂRI - 1

7:1. Scris de mâna lui Raben, fiul lui Hoskiah, care a fost Arcaşul lui Dumnezeu şi i-a adus pe Copiii Luminii în Ţinutul Ceţurilor.

7:2. Hoskiah era un bărbat puternic, ale cărui săgeţi plecate din arc loveau ca fulgerul, iar vrăjmaşii lui cădeau ca spicele de grâu înaintea secerătorilor. El a fost Căpetenia Oamenilor în Războiul Zeilor, iar cei pe care i-a ucis au fost la fel de numeroşi precum măsurile de orz. Duşmanii erau întinşi la picioarele lui ca un covor, şi nu mai era nimeni ca el.

7:3. Acesta era un om care îl cunoştea pe Atotputernicul Dumnezeu, pe care îl privea ca pe Dumnezeul părinţilor lui. Însă Hoskiah îl venera potrivit obiceiurilor poporului său, de aceea cunoştea doar parţial Adevărul, fiindcă aceştia se îndepărtaseră de El şi nu mai erau în stare să-l înţeleagă în întregime.

7:4. Aşadar, zilele bătăliilor trecuseră, iar Hoksiah şi cei care mai rămăseseră vii şi erau împreună cu el dormeau în locuri ciudate, fiindcă erau căutaţi de regele care ieşise victorios. Soţiile şi copiii săi, precum şi toţi cei din casa lui locuiau la Kadesh, la poalele muntelui, şi îl aşteptau să se întoarcă acolo. Însă atâta vreme cât a fost căutat de rege, acesta nu s-a dus.

7:5. Aşa se face că fratele său Isais, care îi administra gospodăria şi averea, văzând că Hoskiah nu se poate întoarce, şi le-a însuşit. Isais avea trecere pe lângă cei cu funcţii înalte, aşa că Hoskiah şi-a pierdut dreptul din naştere.

7:6. Prin urmare, tot ce avea Hoskiah a trecut în posesia fratelui său Isais. Acesta le-a luat până şi pe soţiile lui Hoskiah, căci aşa hotărâse regele.

7:7. Însă Athelia, prima dintre soţiile lui Hoskiah, l-a respins cu dispreţ pe Isais şi a chemat mânia lui Helyawi asupra capului acestuia. Lui Isais i-a fost frică, şi de aceea nu a posedat-o. Văzând acest lucru, celelalte soţii au fost invidioase, căci aceasta fusese întotdeauna în graţiile lui Hoskiah, de aceea l-au asmuţit pe Isais împotriva ei. Acestea îşi băteau joc de el, zicând, „Cu adevărat tu eşti stăpânul aici sau sunt unele fructe pe care nu le poţi culege?”.

7:8. Aşa că Isais a încercat să o ia pe Athelia cu forţa, însă aceasta s-a luptat cu el şi i-a rănit bărbăţia, şi de aceea nu a putut să o ia. Atunci, Isais a pus să-i fie legate mâinile timp de şapte zile, ca să nu poată nici să bea, nici să mănânce singură, nici să facă acele lucruri pe care le cerea trupul ei. A fost umilită, iar feminitatea ei a fost dată la iveală, căci pentru a-şi face nevoile

© Biblioteca Spirituală

era ajutată de un om nătâng, iar acela râdea de ruşinea ei, şi de aceea era necăjită când trebuia să-şi facă necesităţile.

7:9. Apoi, în cea de-a şaptea zi, a fost adusă de Isais la judecată, după care a fost dezbrăcată şi biciuită, şi i s-a ars părul. A fost însemnată pe faţă şi i s-au tăiat buzele şi limba. I-a fost dată o mantie şi un ulcior cu apă, fructe uscate şi făină. Apoi, a fost alungată de Isais, care i-a spus, „Du-te, femeie, şi poate dacă o să-l găseşti pe Hoskiah vei bolborosi ceva şi el va înţelege".

7:10. Athelia a plecat să moară în sălbăticie, iar noaptea a căzut de durere şi de osteneală sub un stejar şi a zăcut acolo. În disperare, a strigat către Dumnezeul ei şi şi-a alungat sufletul, ca să nu mai simtă durerea. Iar sufletul ei l-a găsit pe Hoskiah.

7:11. A doua zi, când s-a luminat, Athelia s-a trezit şi l-a preamărit pe Dumnezeu, zicând, „Deşi copleşită de durere am reuşit să dorm, căci Dumnezeu este bun şi milostiv. Şi ştiu că Hoskiah încă trăieşte într-un loc îndepărtat, dar sufletul meu şi Dumnezeul meu mă vor duce la el". Şi a plecat călăuzită de sufletul ei.

7:12. În aceeaşi noapte, Hoskiah stătea întins într-o peşteră din inima munţilor, însă nu dormea, căci venise cineva cu veşti despre fratele lui, iar acela i-a spus, „Isais şi-a însuşit toate lucrurile care altădată au fost ale tale. Le-a luat chiar şi pe soţiile tale, şi între tine şi el sunt mulţi oameni care ar fi gata să te ucidă.

7:13. Şi pe când Hoskiah sătea întins aşa, în agonia spiritului, a simţit prezenţa sufletului soţiei sale Athelia, aşa încât a fost cuprins de linişte şi a adormit. Şi pe când dormea, a visat, iar în visul lui, Athelia stătea la picioarele sale, mai frumoasă decât o cunoscuse vreodată. Şi aceasta i-a spus, „Nu e totul pierdut, căci eu vin să te caut în pustitetate, şi te voi găsi, fii pe pace". Iar Hoskiah s-a trezit revigorat şi cu un spirit puternic.

7:14. Şi a coborât din munţi, a traversat pustietatea şi a ajuns la Locul Apelor Sărate, unde oamenii găseau adăpost. Iar oamenii se ascundeau acolo de mânia regelui. Hoskiah i-a întrebat, „Aţi venit din multe locuri; cine dintre voi a văzut o femeie care mă căuta?". Aceştia i-au spus, „Nicio femeie nu pleacă într-o asemenea căutare. Are mulţi slujitori, cum arată?". Hoskiah a zis, „Este frumoasă ca lumina zorilor, părul îi este ca pana corbului, iar pielea fină ca untdelemnul. Atingerea ei este ca o apă răcoroasă şi este suplă ca o gazelă".

7:15. Atunci oamenii au râs de el şi au vorbit mult, spunându-i, „Cât timp ar putea călători singură o astfel de femeie cum ai descris tu? Nu stă în firea femeilor să-şi părăsească gospodăria şi să meargă în sălbăticie. Ar lăsa-o vreun bărbat să treacă pe lângă el? Aşadar, a cui este acum? Nu o căuta în pustietate, căci nu este ea oare îmbrăcată în haine fine de in şi parfumată cu cele mai plăcut mirositoare parfumuri?".

7:16. Atunci Hoskiah s-a sfătuit în sinea lui şi a spus, „Într-adevăr, sunt un prost care vânează vise. Însă nu este timp de visare atunci când un bărbat are ceva de făcut". Aşa că de dimineaţă, le-a spus celor care erau cu el, „Mă duc să-l înfrunt pe fratele meu". Dar aceia l-au implorat, zicând, „Ai o oştire sau măcar un grup de oameni? Renunţă la o asemenea nesăbuinţă".

7:17. Ei bine, în acest timp, Athelia stătea la poalele unui munte unde era un izvor, fiindcă era ostenită de numeroasele zile de călătorie. Şi spiritul ei era bolnav, pentru că oamenii, atunci când venise în mijlocul lor, o bătuseră cu nuiele şi o alungaseră departe de locuinţele lor. Era neplăcută la înfăţişare, aşa că nimeni nu o dorea.

7:18. La acel izvor nu venea nimeni, pentru că era un loc blestemat, unde morţii vorbeau şi se auzeau glasuri ieşind din stâncă. De aceea, se numea Sala de Audienţă a Celor Morţi. Şi doar vrăjitoarele se duceau acolo, fiindcă pe ele morţii nu le vătămau.

7:19. Ei bine, la căderea nopţii, Hoskiah dormea, iar cei aflaţi împreună cu el nu erau atenţi. Prin urmare, oamenii răi au vorbit astfel între ei, „Hai să-l ucidem pe Hoskiah în timpul nopţii, pentru că are aur şi argint şi prăzi de război. Hai să-i tăiem capul şi să i-l ducem fratelui său, ca să fim răsplătiţi şi primiţi aşa cum se cuvine".

7:20. Aşa se face că în ceasurile de dinaintea zorilor, acei oameni au venit să se năpustească asupra lui Hoskiah şi a celor care erau cu el, ca să îi ucidă. Însă unul dintre ei avea picioarele grele, iar Hoskiah s-a trezit atunci când au tăbărât asupra lui, aşa că a pus mâna pe sabie şi sărind ca un leu a început să lovească în de jur împreujur, făcând prăpăd. Însă pentru că

© Biblioteca Spirituală

nu avea coif şi capul îi era descoperit, a fost rănit. Cei ce se năpustiseră asupra lui erau morţi sau fugiseră, însă dintre aceia care erau cu el mai rămăsese doar unul singur, şi acela rănit foarte grav.

7:21. De dimineaţă, au pornit cu bagajele pe măgari, iar Hoskiah ţinea în mână arcul, aşa că nimeni nu s-a apropiat de el. Dar pe măsură ce soarele se înălţa pe cer, Hoskiah şi-a pierdut vederea şi a rămas orb.

7:22. Prin urmare, Hoskiah şi tovarăşul lui şi-au pierdut speranţa, căci în faţa şi în spatele lor erau oameni pregătiţi să îi nimicească, iar în jurul lor era o pustietate. De aceea, şiau spus, „Hai să mergem în locul numit Sala de Audienţă a Celor Morţi, care este aproape de noi. Căci nu suntem noi aproape la fel ca şi aceia care au murit? Acolo vom găsi apă să ne potolim setea şi să ne alinăm rănile în aşteptarea sfârşitului zilelor noastre".

7:23. Însă pe când intrau în trecătoarea din care apele ieşeau şi se pierdeau în nisip, tovarăşul lui Hoskiah a murit. Atunci, Hoskiah a auzit glasurile morţilor care îl cheamau din munţi, aşa că s-a ridicat şi a zis, „Vin, căci mi-a sosit ceasul". Şi şi-a continuat drumul în susul râului. Însă pentru că era orb, s-a ciocnit de stânci şi a căzut la pământ, zăcând acolo ca şi cum deja ar fi murit.

7:24. Ei bine, în ziua aceea sufletul Atheliei era tulburat, iar ea rătăcea pe afară fără a mai da atenţie îndatoririlor ei. Şi uitându-se în sus a văzut un corb care cobora din cer, iar sufletul ei i-a spus, „Iată, vine după sufletul lui Hoskiah, căci el este aproape şi trage să moară". Aşa că Athelia şi-a iuţit pasul, călăuzită de pasăre.

7:25. Şi a ajuns la Hoskiah când sufletul lui se pregătea să plece, aşa că l-a luat braţe, i-a ridicat capul şi i-a dat să bea apă. Iar sufletul ei a comunicat cu sufletul lui şi i-a spus să rămână, şi datorită legăturii care era între ei, sufletul a rămas. Şi a rămas cu el timp de trei zile, a ridicat un umbrar şi a avut grijă de el, însă acela zăcea ca şi cum deja era mort.

7:26. În a treia zi, când soarele se pregătea să se ducă în regatul nopţii, Hoskiah a început să se mişte. A gemut din cauza rănilor pe care le avea, iar Athelia l-a alinat, şi a dormit liniştit. A doua zi, când s-a luminat, s-a trezit şi a simţit atingerea Atheliei. Şi Hoskiah a recunoscut-o şi i-a zis, „Athelia, eşti aici? Cum se face că ai venit în acest loc şi m-ai găsit atunci când aveam mai mare nevoie?"

7:27. Însă Athelia nu a răspuns, pentru că nu mai avea limbă, şi şi-a tras un văl pe faţă, fiindcă nu ştia că Hoskiah era orb. A plâns şi lacrimile ei au căzut pe faţa lui Hoskiah. Acesta a prins-o, iar mâinile ei i-au spus că nu îi poate vorbi aşa cum făcea odinioară. Şi el a zis, „Sunt orb şi nu pot vedea", însă ea nu şi-a dat deoparte vălul, căci s-a temut atunci când mâinile lui au încercat să suplinească lipsa ochilor.

7:28. Zilele treceau şi Hoskiah prindea putere; ştia povestea faptelor fratelui său şi a jurat răzbunare în numele Dumnezeului său. Şi a zis, „De aceea mi-a fost lăsată viaţa". Iar Athelia s-a întristat când l-a auzit vorbind astfel, fiindcă nu putea să meargă fără ajutorul ei.

7:29. Apele văii erau răcoroase şi pe pantele muntelui se găseau ierburi şi fructe sălbatice, precum şi capre. Aşa se face că după multe zile Hoskiah era din nou sănătos şi puternic. Însă rămăsese orb şi nu o putea vedea pe Athelia, aşa că aceasta rămăsese frumoasă în ochii lui. Dar vorba ei blândă nu se mai auzea. Acest lucru nu îl deranja pe Hoskiah, căci auzise zilnic vorbele ei atunci când îl ţinea în braţe, neştiind dacă va putea să-l readucă la viaţă. Hoskiah şi Athelia nu mai erau tulburaţi de glasurile care se auzeau printre stânci, căci nu păţiseră nimic în locul acela.

7:30. Când Hoskiah şi-a recăpătat puterile a dorit să plece din acel loc şi a devenit nerăbdător, însă Athelia i-a cerut să rămână. Ea i-a zis, „Eşti orb şi prin urmare eşti asemenea unui copil. Nu îţi dai seama că vom muri de foame în pustietate sau vom fi ucişi de oamenii care te caută? Hai să rămânem aici". Şi Hoskiah a dat ascultare vorbelor ei, căci locul acela nu era neplăcut.

7:31. Însă într-o zi, pe când Athelia culegea ierburi în vale, a văzut un străin care bea apă, iar acela era slăbit şi obosit după o călătorie lungă. Prin urmare, l-a luat pe Hoskiah şi sau dus împreună la străin, iar Hoskiah l-a salutat, spunându-i, „Pacea lui Dumnezeu să fie cu tine,

© Biblioteca Spirituală

stăpâne; cum putem să te slujim?". Străinul le-a răspuns, zicând, „Eu sunt Lokus, Fiul Păsării de Foc şi tămăduitor al regelui din Tir. Vin în acest loc de departe, ca să ascult înţelepciunea celor morţi. Am venit să vorbesc cu sufletul meu în singurătate, fiindcă m-am săturat de felul de a fi al oamenilor. Nu mai vreau să fiu tovarăşul celor care ocupă funcţii înalte, care se preocupă prea mult cu războaiele şi cu problemele lumeşti".

7:32. Hoskiah locuia într-o peşteră aflată pe versantul muntelui, lângă apele unui izvor care ieşea dintr-o grotă mică aflată în apropiere. Terenul din faţa peşterilor era neted, şi acolo se găseau nişte grădini şi nişte împrejmuiri străvechi. Dincolo de acestea erau copaci. Odată adus la locuinţa lui Hoskiah, în locul unde acesta îşi pusese tabără, Lokus a primit de mâncare şi s-a odihnit. Apoi, Hoskiah i-a spus, „Tu eşti mai măreţ decât cei mai mari magicieni, căci magia ta este mai puternică chiar şi decât magia Egiptului. Te implor, stăpâne, ai milă de ochii mei orbi, căci fără ei sunt precum un copil, şi eu sunt un bărbat între bărbaţi şi am de îndeplinit un lucru bărbătesc. Aşa că roagă-te; aruncă o vrajă cu ajutorul focului, să fiu din nou întreg". Lokus i-a spus lui Hoskiah, „Asta e singura dorinţă a inimii tale; nu există niciun lucru în Cer sau pe Pământ pe care să ţi-l doreşti mai mult?". Hoskiah a spus, „Mai presus de această dorinţă nu există nimic".

7:33. Atunci Lokus a vorbit cu Athelia şi i-a zis, „Care este dorinţa ta; vrei să fii aşa cum ai fost odinioară?". Athelia a spus, „Da, îmi doresc acest lucru, mai ales de dragul domnului meu. Dar, stăpâne, cel mai mult îmi doresc ca el să poată vedea din nou; însă, vai, n-aş vrea ca ochii lui să-l îndepărteze de mine şi să meargă spre pieire". Lokus i-a spus Atheliei, „Tu ştii ce vor vedea ochii lui". Ea i-a răspuns, „Să vadă ce vor vrea, dar fă-i să vadă". Lokus i-a spus, „Aşa să fie, pentru că voi doi aveţi aceeaşi dorinţă. Voi face un legământ cu Hoskiah, pentru ca ochii lui să poată vedea din nou. Acesta este legământul: Ca Hoskiah să rămână în acest loc până când Athelia îi va naşte un fiu, şi după şase luni de la înţărcarea fiului său să stea la picioarele mele şi să îmi soarbă învăţătura".

7:34. Atunci Athelia i-a spus lui Lokus, „Stăpâne, când nu va mai fi orb şi mă va vedea aşa cum sunt, nu va fi acest legământ o povară prea mare pentru el? Lokus i-a răspuns, „Are mai mult decât doi ochi".

7:35. Lokus l-a luat pe Hoskiah şi a aruncat o vrajă asupra lui, aşa încât acesta a adormit. Iar Lokus i-a deschis capul şi a scos de acolo răul care îl orbea, după care i-a acoperit capul cu argilă, ca demonul să nu poată intra din nou în locuinţa lui. Şi l-a lăsat pe Hoskiah să doarmă şase zile şi şase nopţi.

7:36. În cea de-a şaptea zi, Hoskiah s-a trezit şi, iată, nu mai era orb. Şi a chemat-o pe Athelia, însă aceasta nu a venit. Atunci Hoskiah a strigat, „Văd, dar femeia nu este aici; nu este acesta un moment de bucurie? Dar, iată, ea nu este aici". Lokus i-a spus, „Aşa este firea femeilor; las-o în pace". Dar când s-a lăsat noaptea, Athelia a venit şi a stat la picioarele lui Hoskiah şi i-a spus, „Eşti bine, domnul meu, şi inima mea se bucură". Iar Hoskiah a întins mâna şi a apucat-o pe Athelia, spunându-i lui Lokus, „De multă vreme sunt împreună cu această femeie. Dar orb fiind, nu am putut să-i văd chipul; acum, însă, adu-mi repede o făclie, ca să-i privesc chipul, căci vreau să îl văd din toată inima mea".

7:37. Iar Athelia, plecându-şi capul, a rămas rece şi nemişcată lângă Hoskiah, cu vălul tras pe faţă. Lokus a pus făclia lângă ea, i-a dat vălul deoparte şi i-a ridicat capul spre lumină, iar femeia a privit în sus cu teamă.

7:38. Hoskiah a privit-o multă vreme în tăcere. Apoi, a tras-o spre el şi i-a sărutat chipul, zicând, „Soţie de la sânul meu, anii nu ţi-au luat nimic din frumuseţea tinereţii". Şi Athelia a leşinat în faţa lui.

7:39. Ei bine, de dimineaţă Lokus stătea afară din peşteră, iar Athelia a venit şi, îngenuchind în faţa lui, i-a spus, „Mărite stăpân, ce magie ai făcut? Apele nu mint, dar cu toate acestea domnul meu nu mă vede aşa cum mă văd ele". Şi Lokus i-a răspuns, zicând, „Nici sufletul nu minte, însă ochii oamenilor sunt înşelători şi nu trebuie să li se dea crezare. Am îndeplinit doar o singură dorinţă, aşa că magia mea nu te-a atins. Hoskiah vede, întradevăr, dar dacă nu vede doar cu ochii, ci parţial şi cu inima, şi dacă nu priveşte cu ochii cu care privesc alţi oameni,

© Biblioteca Spirituală

atunci poate că magia mea este imperfectă, iar eu nu sunt cel mai mare dintre magicieni".

7:40. Au trecut zile fără număr, iar Athelia a născut întâi o fată şi pe urmă un băiat. Iar Hoskiah a stat înaintea lui Lokus şi a primit învăţătura, multe cărţi fiind deschise pentru el. A învăţat Misterele Căii Tainice şi Cântecele Focului. A cunoscut înţelepciunea care a străbătut veacurile.

7:41. Aşa se face că într-o bună zi Hoskiah s-a dus la Lokus şi i-a spus, „Toate au fost făcute conform legământului". Şi Lokus i-a răspuns, zicând, „Este bine; pregăteşte-te acum să urmezi poteca destinului tău".

7:42. Atunci Hoskiah i-a luat pe Athelia, pe fiul său şi pe fiica sa, şi împreună cu Lokus a plecat în pustietate. Când au ajuns la locuinţele oamenilor, Athelia avea vălul pe faţă. Iar Lokus călătorea ca un mare magician, mergând după stele, iar Hoskiah îi slujea ca şi cum ar fi fost robul său.

7:43. Astfel, au ajuns pe pământurile lui Isais, iar Lokus a făcut nişte măşti din piei de animale, cu clei de copac şi argilă, pe care le-a dat lui Hoskiah şi Atheliei. Şi i-a îmbrăcat în veşminte neobişnuite, după care le-a vopsit pielea şi le-a spus, „Oamenii se aşteaptă la tot felul de lucruri din partea unui magician şi nu cercetează lucrurile ciudate pe care le văd la el. Prin urmare, slujitorii mei nu trebuie să-i dezamăgească pe oamenii din acest ţinut". Lui Hoskiah i-a spus, „Prefă-te că eşti mut, căci glasul tău te va trăda atunci când vom fi în mijlocul acestor oameni". Şi Hoskiah i-a zis, „Limba mea va fi moartă în locul acesta". Şi aşa au ajuns în faţa lui Isais.

7:44. Isais privise cu bunăvoinţă oalele cu carne, de aceea trupul lui era plin de grăsime. Era îmbrăcat în veşminte fine de in din Egipt şi mirosea a parfum. Hoskiah a zis în sinea lui, „Oare acesta să fie fiul tatălui meu şi tovarăşul copilăriei mele? Cu adevărat stă scris că în mâinile unui om nevrednic aurul se transformă în grăsime".

7:45. Lokus i-a vorbit lui Isais, spunând, „Stăpâne, am venit de departe şi te implor ca eu şi slujitorii mei să primim hrană, băutură şi un loc unde să ne punem capul. Eu sunt un mare magician şi un mare tămăduitor. Poate că printre cei din casa ta sunt vreunii bolnavi sau posedaţi de demoni, pe care aş putea să-i ajut. Sau aş putea să te înveselesc cu minuni şi cu magie, făcându-te să vezi lucruri ciudate, aflate mai presus de înţelegerea oamenilor. 7:46. Isais i-a spus lui Lokus, „Stai cu noi, că pe aici sunt puţine lucruri plăcute. Dacă ne înveseleşti zilele, atunci ne slujeşti aşa cum se cuvine".

7:47. Aşa se face că Isais a pregătit un mare ospăţ, la care au venit mulţi domni împreună cu toată casa lor. Faima lui Lokus se răspândise până departe, căci îi vindecase pe bolnavi, alungase demoni şi făcuse multe minuni aflate mai presus de înţelegerea oamenilor. Şi printre aceia care veniseră erau mulţi care îl cunoşteau pe Hoskiah.

7:48. În ziua marelui ospăţ erau multe bucate şi multă veselie, iar Lokus a făcut nişte minuni mari, şi oamenii îi aplaudau magia. Se organizau jocuri, întreceri de forţă şi concursuri de dans.

7:49. La lăsarea nopţii, s-au aprins focuri mari şi torţe numeroase. Pe mesele întinse se găseau tot felul de bunătăţi, iar oaspeţii erau adunaţi în curtea încăpătoare. Isais stătea la rădăcina unui sicomor înalt şi în faţa lui era o masă plină cu tot felul de cărnuri. Erau şi bucăţi de pâine şi dulciuri şi condimente din belşug. Isais stătea printre bărbaţi şi femei uşoare, printre oameni lacomi şi printre beţivi. Toţi râdeau în gura mare şi făceau semne pe furiş. Erau şi cântăreţe, şi fete care dansau. Mai erau şi nişte eunuci care se purtau ca nişte femei, iar noaptea era îmbâcsită de mirosul răutăţii.

7:50. Ospăţul şi dansul au continuat până târziu în noapte, iar Lokus şi-a arătat puterile în faţa adunării. Când hărmălaia a atins punctul culminant, Isais i-a vorbit lui Lokus, zicând,

„Arată-ne acum cea mai mare magie a ta, pe care încă nu am văzut-o. Fă ca noaptea să devină şi mai animată".

7:51. Lokus s-a aşezat în faţa lor şi, iată, a preschimbat pietre în aur şi un câine într-un măgar. A scos vin şi lapte dintr-un ulcior gol şi a transformat o nuia în şarpe. Pe o masă pe care nu se afla nimic a făcut să apară din senin tot felul de mâncăruri şi de vinuri, pregătind-o astfel

© Biblioteca Spirituală

pentru un ospăţ minunat. Apoi l-a chemat pe Hoskiah, care era ca şi robul lui, şi i-a pus în faţă o fată atrăgătoare. Iar Hoskiah a tras în ea cu săgeţi, iar acestea îi ieşeau din trup şi erau atât de numeroase, încât un om nu putea să bage mâna printre ele. Şi sângele ei curgea pe mantia care o acoperea, ca şi cum ar fi plouat cu sânge, după care s-a prăbuşit la pământ şi a zăcut acolo moartă în faţa ochilor lor.

7:52. Atunci Lokus s-a dus la ea şi după ce i-a smuls săgeţile din trup a acoperit-o cu o mantie. Săgeţile le-a dus la Isais şi la cei din jurul lui, zicând, „Acesta este sângele fetei”, iar ei au luat săgeţile şi s-au uitat la ele. Şi pe când ţineau săgeţile şi le priveau, sângele de pe ele a dispărut şi acum erau curate. Iar Lokus a strigat cu voce tare, „Iată, sângele se întoarce”. Apoi, ducându-se la fată, a ridicat mantia de pe ea şi, ce să vezi, mantia era şi ea curată. Aşa că Lokus a luat-o de mână şi i-a zis, „Trezeşte-te”, iar aceasta s-a ridicat şi a stat înaintea lui Isais. Acela nu spunea nimic, iar cei din jurul lui erau tăcuţi şi ei. Aruncând într-o parte veşmântul, adică mantia care o acoperea, fata a dansat înaintea adunării şi toţi de acolo s-au minunat până peste poate, căci trupul ei nu avea niciun semn.

7:53. Isais i-a vorbit lui Lokus, spunându-i, „Cum poţi să faci aceste lucruri? Ce fel de magie este aceasta?”. Lokus i-a răspuns, „Stăpâne, ochii tăi văd ce le-am poruncit eu, căci eu sunt un maestru al inimilor oamenilor, nu un maestru al cărnii şi lemnului. Ochiul ne înşală cel mai mult. Magia Egiptului este aceea care a dezlegat lucrarea arcului etiopian”. Iar Isais a zis, „Cine este acest etiopian înbrăcat atât de ciudat? Este într-adevăr un arcaş iscusit dacă trage în aşa fel încât o săgeată nici nu şi-a atins încă ţinta şi cealaltă pleacă deja din arc. A venit oare Rasfamishel printre noi?”. Lokus i-a răspuns, „Stăpâne, acesta vine de dincolo de Insula Elefanţilor, de la capătul Pământului. Magia este în arcul său, cu care poate trage spre un măgar sălbatic, dar doboară un leu”.

7:54. Zicând aceste lucruri, Lokus a luat un vas de lut şi l-a pus pe masă, iar Hoskiah, care era la distanţă, a tras în el cu o săgeată. Vasul s-a spart şi bucăţile s-au împăştiat, dar ce să vezi, în locul lui a apărut un vas de argint. Iar cei care au văzut aceste lucruri s-au minunat şi au vorbit între ei despre magia lui Lokus.

7:55. Unul dintre cei adunaţi acolo, un orator, s-a ridicat în picioare şi a spus vorbe de laudă despre magia lui Lokus, dar Isais a rămas tăcut, adâncit în gânduri. Apoi, cerându-i lui Lokus să vină lângă el, i-a zis, „În această noapte am văzut cu ochii mei o fată ucisă cu săgeţi şi deşteptată din somnul de moarte. Am văzut magia arcului care preschimbă lutul în argint. Dar este magia ta atât de mare încât să-l facă tânăr pe cel bătrân şi puternic pe cel slab? Se spune că marii magicieni pot face chiar şi aceste lucruri”. Atunci Lokus s-a ridicat şi a spus, „Pot să fac chiar şi aceste lucruri”.

7:56. Toţi cei aflaţi în preajma lui Isais au început să murmure şi să vorbească între ei. Cei aflaţi în locurile privilegiate au spus, „Stăpâne, acum e momentul; magia acestui mare magician îţi poate lua anii de pe umeri şi îţi poate reda vigoarea tinereţii”. Şi pe când aceştia vorbeau, printre eunuci se auzeau multe şoapte şi râsete viclene.

7:57. Lokus s-a îndepărtat de Isais şi a ridicat mâna stângă, şi s-au auzit nişte tunete puternice. Şi-a ridicat apoi mâna dreaptă şi din pământ au ţâşnit flăcări şi s-a ridicat un nor mare de fum. Şi a vorbit către Isais, „Mărite Isais, acesta este momentul tău. Tu eşti stăpânul acestui ţinut şi al acestui loc; prin urmare, porunceşte ce vrei. Deja noaptea e pe jumătate dusă şi se grăbeşte să se sfârşească. Ascultă acum cuvintele mele, iată ce îţi spun: Intră în cortul meu magic şi ciudat împodobit, care se află la marginea acestui loc în care oamenii se ospătează. Este cortul de unde iese magia mea şi unde mă întorc să îmi reîmprospătez puterile atunci când sunt epuizat. Înăuntru se află izvorul magiei mele, centrul marelui cerc al puterii.

Trebuie să stai acolo până când vor apărea pe cerul nopţii primele luciri roşii ale focurilor din infern. Apoi, stăpâne, voi intra în cort şi stând acolo îl voi chema pe stăpânul acestui ţinut şi al acestui loc, şi iată, în faţa acestei adunări va sta un nou stăpân, plin de tărie bărbătească şi de vigoare. Un bărbat între bărbaţi şi un stăpân vrednic pentru această casă. Va fi un astfel de om, încât chiar eu, Lokus, maestrul magiei, voi fi primul care îl voi proclama”.

7:58. Aşa că Isais a intrat în cortul magicianului Lokus, şi atunci când a păşit înăuntru,

© Biblioteca Spirituală

Lokus i-a dat marele arc al lui Hoskiah, zicând, „Ia-l cu tine, căci magia lui este mare şi ţi-ar putea fi de folos. Este o armă potrivită pentru stăpânul acestui ţinut”.

7:59. Cei adunaţi acolo au vorbit între ei şi au aşteptat. Femeile care cântau făceau ca timpul să treacă mai repede. Iar când primele săgeţi ale dimineţii au lovit cerul nopţii, Lokus s-a ridicat şi s-a dus spre cortul magic. Ridicând pânza care acoperea intrarea a strigat cu voce tare, „Mărite Stăpân al acestor ţinuturi şi al acestui loc, vino şi ia-ţi moştenirea, priveşte-l pe stăpânul tău”. Şi pe când vorbea, iată, Hoskiah a ieşit în lumina dimineţii, îmbrăcat ca un stăpân şi având la brău o cingătoare şi o sabie. Pe cap avea un coif, iar în mână ţinea arcul cel mare.

7:60. Un mare oftat s-a auzit trecând printre cei adunaţi acolo, iar oamenii se priveau unul pe altul. Erau năuciţi şi nu ştiau ce să facă, fiindcă asupra lor fusese aruncată o vrajă. Şi în acea tăcere Lokus şi-a ridicat glasul şi a strigat, „Iată, v-am adus un bărbat vrednic ca stăpân al acestor ţinuturi şi al acestui loc. Nu s-ar cuveni oare să îl întâmpinaţi aşa cum se cuvine?”. Iar oamenii au vorbit între ei, zicând, „Acesta are înfăţişarea lui Hoskiah, pe care noi îl cunoaştem, şi care este cu adevărat stăpânul acestor ţinuturi şi al acestui loc. Este un bărbat vrednic, într-adevăr, dacă este el cu adevărat; oare magia l-a scos din mormânt sau spiritul lui Isais s-a înveşmântat cu forma lui Hoskiah?”. Atunci unul dintre ei şi pe urmă altul l-au aclamat pe bărbatul din faţa lor, zicând, „Acesta este un bărbat între bărbaţi, dacă nu cumva este chiar stăpânul nostru Hoskiah”. Apoi au început să strige cu putere, Hoskiah!”, iar Hoskiah a stat aspru în faţa lor.

7:61. Ei bine, unii dintre cei adunaţi acolo au rămas tăcuţi. Eunucii şi femeile uşoare care se aflau la masa unde fusese Isais, au pălit şi au păstrat tăcerea, agăţându-se unii de alţii. Şi şi-au spus între ei, „Dacă acesta este într-adevăr Hoskiah, atunci unde este stăpânul nostru Isais?”. Atunci, un bărbat din mijlocul adunării a strigat, „Acesta nu este Isais transformat prin magie, ci Hoskiah, care, cu acest magician malefic, a pus la cale un truc. Isais nu este transformat, ci a fost ucis. Să-l răzbunăm”. Şi a luat din spate o suliţă, încercând să o arunce spre Hoskiah. Însă arcul din mâna lui Hoskiah s-a curbat, şi înainte să poată arunca suliţa, gâtul i-a fost străpuns de o săgeată. Apoi, arcul s-a mai încordat de încă două ori, înainte ca vrăjmaşii lui Hoskiah să plece.

7:62. Cei rămaşi s-au strâns în jurul lui Hoskiah şi s-au bucurat, zicând, „Hoskiah este într-adevăr stăpânul de drept, şi numai el poate îndoi arcul aşa cum am văzut noi acum în zori”. Şi Hoskiah a trecut printre ei şi s-a aşezat pe scaunul lui Isais. Iar cei adunaţi acolo s-au ferit de el; şi a măturat tot ce era pe masă, după care i-a alungat pe toţi cei de acolo, spunând, „Plecaţi, ca să nu pun să fiţi prinşi şi bătuţi, căci voi murdăriţi Pământul şi nu sunteţi de folos nici pentru Dumnezeu, nici pentru om. Şi aceia au plecat, zicând, „Acesta este într-adevăr Hoskiah, nu Isais”. Iar Isais nu a mai fost văzut niciodată de nimeni.

7:63. Ei bine, după trei zile, Lokus i-a zis lui Hoskiah, „A venit vremea să plec. Mă voi duce la regele meu, care este acum şi regele tău, şi îi voi vorbi despre tine. Este bine să plec acum şi să nu mai zăbovesc pe aici, căci poate la cum stau lucrurile în acest moment îşi va pleca urechea la cuvintele mele. Dar dacă mai rămân aici cu tine, îşi va pleca urechea la cuvintele altora”. Aşa că Lokus a plecat, iar Hoskiah a rămas mâhnit.

7:64. La plecare, lui Lokus i s-au dat cai şi slujitori, precum şi robi şi măgari cu hrană pentru durata călătoriei. Iar Lokus i-a spus lui Hoskiah, „O să ne mai întâlnim, căci aşa stă scris în Cartea Cerului”.

7:65. Athelia a venit de multe ori înaintea lui Hoskiah şi i-a zis, „Stăpâne, dă-mi voie să părăsesc casa ta şi să locuiesc într-un loc aflat nu departe de aici”. Şi Hoskiah s-a tulburat în sinea lui când ea i-a vorbit în felul acesta, căci nu înţelegea ce voia. El i-a spus, „Să nu te temi de femeile din casa mea, căci nu o doresc pe niciuna, decât pe tine”.

7:66. Şi iată că în drumul lui spre rege, Lokus a fost lovit de o boală şi zăcea ca mort, şi timp de multe zile sufletul lui s-a pregătit de plecare. Şi pe când zăcea bolnav, puterea cu care erau legaţi ochii lui Hoskiah a început să slăbească, aşa că ochii lui nu mai erau vrăjiţi.

7:67. Ei bine, Hoskiah şi-a purificat gospodăria şi îşi petrecea zilele ocupându-se de moşiile sale, aşa încât pământurile pe care le avea erau înfloritoare. Slujitorii lui nu se mai certau între ei ca înainte, iar umbra mulţumirii se întinsese peste tot.

© Biblioteca Spirituală

7:68. Aşa că după ce au trecut multe zile şi toate lucrurile au fost puse la punct, Hoskiah şi-a chemat intendentul şi i-a zis, „Să pregăteşti un ospăţ. Dacă pământul a fost atât de generos cu mine, nici eu nu voi fi mai puţin generos”. Hoskiah a spus aceste lucruri şi ele s-au făcut.

7:69. Ei bine, era o femeie pe nume Mirim, din casa lui Isais, care era frumoasă la chip şi căuta să intre în graţiile lui Hoskiah. Iar femeile vorbeau mult între ele despre Athelia, care stătea mereu cu vălul pe faţă, căci unele dintre acele femei o cunoşteau. Însă niciuna nu i-a vorbit lui Hoskiah, căci el era un bărbat care vorbea puţin cu femeile, iar Ahtelia era cea dintâi în ochii lui.

7:70. Mirim nu fusese martoră la mutilarea Atheliei, dar nici nu o văzuse fără văl. Însă într-o zi a privit-o pe furiş atunci când se spăla, şi văzând-o fără văl, Mirim a început să se gândească în sinea ei.

7:71. Aşadar, a venit şi ziua ospăţului, şi se aflau acolo mulţi invitaţi, însă eunuci şi femei uşoare nu erau. Athelia stătea mai departe de femei, iar bărbaţii vorbeau despre bogăţii şi bătălii, despre prăzi de război şi despre agricultură.

7:72. Printre oaspeţi era şi un stăpân tânăr, care voia să intre în graţiile lui Mirim. Şi când ospăţul şi dansul erau în toi, aceştia au ajuns unul lângă altul. Şi pe când cochetau la lumina torţelor, Mirim i-a zis, „Sunt într-adevăr frumoasă?”. Iar el i-a răspuns, „Eşti cea mai frumoasă dintre toate”. Atunci ea i-a zis, „Cu toate acestea, este una cu mult mai frumoasă, atât de frumoasă încât trebuie să poarte un văl în prezenţa bărbaţilor. Aceasta este Athelia, soţia lui Hoskiah, care o ţine acoperită în felul acesta. Se teme pentru el însuşi şi nu are încredere în ea, şi aceasta este slăbiciunea lui”. Şi Mirim s-a depărtat de tânărul stăpân, zicând, „Du-te şi priveşte-i chipul, şi dacă mai spui şi atunci că eu sunt cea mai frumoasă, atunci o să ştiu că inima ta este sinceră şi că nu este vorba doar de un capriciu al trupului”.

7:73. Tânărul stăpân s-a întors la ospăţ, s-a aşezat undeva lângă Hoskiah şi le-a zis celor din jurul lui, „Există pe aici vreo femeie a cărei frumuseţe rivalizează cu a acelora care poartă cununa din frunze de mirt şi de palmier?”. Şi bărbaţii l-au dojenit, spunând, „Nu se cuvine să vorbeşti astfel despre femeile unei case atunci când eşti oaspete. Căci pot fi oare acestea judecate ca şi cum ar fi nişte femei de noapte?”.

7:74. Însă limba tânărului stăpân nu s-a potolit, şi acesta a răspuns, zicând, „Despre ceea ce provoacă discuţii se va vorbi mereu”. Iar Hoskiah l-a auzit, şi furios a spus, „A cui este limba celui ce bârfeşte cu nesăbuinţă în casa mea?”. Tânărul stăpân a zis, „Ceea ce cineva încearcă să ascundă va trezi mereu interesul celorlalţi. Căci cine ascunde ceva de care este mândru?”. Şi Hoskiah l-a privit, zicând, „Nu înţeleg aceste vorbe”. Tânărul stăpân a spus, „Domnul meu, oamenii vorbesc despre ceea ce este ascuns sub vălul femeii pe care ai adus-o aici. Este ea atât de frumoasă precum spun bărbaţii sau este adevărat ce flecăresc femeile?”. 7:75. Cei ce ştiau de mutilarea Atheliei au murmurat între ei, căci secretul ei nu mai putea fi păstrat. Aceştia au spus, „Aceasta este o discuţie imorală şi haină; să lăsăm răul care aparţine trecutului să rămână îngropat. Priveşte oare acest lucru pe altcineva în afară de Hoskiah?. Suntem noi femei să vorbim în felul acesta? Avem noi obiceiul să renunţăm uşor la părerile noastre? Vălul trebuie să rămână”.

7:76. Dar Hoskiah, auzind murmurul, a judecat greşit în legătură cu cele spuse. Şi i-a spus tânărului stăpân, „Această femeie este frumoasă aşa cum doar puţine femei sunt; oare eu nu ştiu asta? Vei vedea însă şi tu acest lucru”. Iar Hoskiah şi-a spus în sinea lui, „Suficient iam tolerat Atheliei acest capriciu; oare o perlă desfată privitorii dacă stă ascunsă în cochilia ei?”. Şi Hoskiah a trimis un slujitor după ea.

7:77. Aşa că Athelia a venit însoţită de slujitoarea ei, iar Mirim, care venise şi ea, stătea în spatele lor. Şi Athelia a stat în faţa lui Hoskiah şi a zis, „Stăpâne, care este dorinţa ta?”. Iar el i-a spus, „Femeie, scoate-ţi vălul”. Însă Athelia a pus mâna pe văl şi l-a implorat, zicând, „Stăpâne, sunt mulţi bărbaţi şi străini aici, iar eu respect o tradiţie a poporului meu”. Şi oamenii, auzindu-i glasul, s-au uitat unul la altul, iar cel mai bătrân dintre ei i-a spus lui Hoskiah, „Lasă femeia în pace, căci acest lucru nu este important pentru noi şi nu ne interesează. Permite-i acest capriciu, căci aşa sunt femeile. De ce să le refuzăm micile lor plăceri?”. Athelia a înclinat capul către

© Biblioteca Spirituală

bărbatul care vorbise, dar când a făcut acest lucru, Mirim a făcut un pas înainte, a prins vălul şi l-a tras într-o parte. Şi toţi cei adunaţi acolo au putut vedea chipul desfigurat al Atheliei.

7:78. Toţi bărbaţii au rămas tăcuţi şi nemişcaţi, ca nişte statui. Hoskiah a privit-o pe Athelia, şi ea l-a privit pe el. Şi Hoskiah o vedea cum arăta, iar ea ştia ce vedea. Atunci s-a auzit vocea tănărului stăpân, spunând, „*Iată perla lui Hoskiah*". Iar Hoskiah s-a întors furios spre el şi l-a ucis.

7:79. Apoi Hoskiah s-a întors spre Athelia, care stătea tăcută şi singură, şi i-a zis, „Ce ciudăţenie s-a petrecut aici? Pleacă, ascunde-ţi chipul de ochii mei". Iar Athelia a ieşit, trecând prin mijlocul adunării. Şi în drum spre camera ei, a luat o înghiţitură de otravă. Iar slujitoarea ei a dat fuga la Hoskiah şi i-a zis, „Vino, domnul meu, stăpâna mea moare". 7:80. Atunci Hoskiah, cu inima plină de remuşcări, s-a grăbit spre Athelia. Însă chiar când a ajuns acolo, ea a murit.

7:81. Şi Hoskiah a plâns după ea, iar inima lui s-a umplut de durere. Şi privind trupul Atheliei a spus, „Am ucis viaţa din inima mea. Am ucis-o pe cea care a avut grijă de mine când eram orb, pe cea care a iubit dincolo de limitele iubirii"

7:82. În această tulburare, ochiul sufletului său s-a deschis şi a văzut sufletul Atheliei stând în apropiere. Şi Hoskiah a fost orbit la vederea frumuseţii lui, fiindcă strălucea precum soarele. A întins mâna către el, dar nu a putut să-l apuce, fiindcă era dincolo de atingerea lucrurilor lumeşti. Sufletul a clătinat din cap către el şi, ridicându-şi mâna, a plecat spre Anticamera Veşniciei.

7:83. Hoskiah s-a sculat şi a ieşit din cameră, dar nu s-a întors la locul ospăţului.

7:84. Ei bine, Hoskiah încă suferea atunci când a primit vestea că un grup de oameni vine să-l atace. Aşa că şi-a trimis slujitorii cu măgari încărcaţi şi s-a dus şi el însuşi. Şi cu oamenii care îi erau credincioşi a pregătit un loc pe înălţimile care dominau drumul, ca să-i întâmpine de acolo pe cei ce veneau să-l atace. Şi Hoskiah i-a întâmpinat cu săgeţi şi cu pietre pe care le-a prăvălit asupra lor, şi i-a trimis în ţinutul celor morţi.

7:85. Apoi, Hoskiah şi cei ce erau cu el s-au dus în pustietate şi au locuit acolo multe zile. Şi iată că a primit veşti de la Lokus, aşa că s-a ridicat şi s-a dus în ţinutul Fiilor Focului, trecând prin Tir travestit într-un negustor din Kithim.

7:86. Şi iată că Hoskiah a venit cu corăbiile lui Arad, pe care erau şi Copiii Luminii, într-un loc unde se aflau multe temple. Corăbiile s-au îndreptat spre Ţinutul Copacilor, care se găseşte acolo unde râul cel mare curge spre Apus. Şi pe fiii săi i-a lăsat în Tir, ca să primească învăţătură în casa lui Lokus.

7:87. Hoskiah a guvernat mulţi ani în Ţinutul Ceţurilor, a dat legi şi a murit la o vârstă înaintată. El a fost îngropat lângă râu, pe un teren mai înalt, şi a fost acoperit cu pietre şi pământ, care au fost aduse în multe coşuri. S-a ridicat un gard şi s-au plantat copaci, care se mai văd şi astăzi străjuind acel loc.

7:88. Când Hoskiah a venit în acest ţinut avea patruzeci şi patru de ani, şi au mai trecut patruzeci şi cinci până când a murit. Dumnezeu să-i împlinească speranţele!

7:89. În acest ţinut s-a născut Raben, fiul pe care Hoskiah l-a avut cu o fiică din casa lui Lokus.

CAPITOLUL VIII - CONSEMNĂRI - 2

8:1. Lothan, Căpetenie a Bărbaţilor Curajoşi, Biruitor asupra Fiilor Lunii Noi şi Păzitor al Înţelepciunii Tainice. Făuritor al Drumurilor din Ţinuturile Roşii şi Constructor al Fortăreţei Secrete. Salutări de la Abisobel, fost scrib al Zeului Eloah în Ladosa şi Cronicar al Noului Templu, precum şi de la Părinţii Înţelepciunii din Templul lui Iswarah. Fie să te bucuri pe Pământ de viaţă lungă, de prosperitate, pace şi sănătate, şi să pleci de aici plin de cunoaştere.

8:2. Noi am părăsit terenurile bune cu inimile grele de supărare. Corăbiile erau cinci la număr, şi eu m-am uitat la a mea şi am văzut că e bună. Fusese construită din lemn de stejar şi avea un catarg robust. De jur împrejur erau legate butoaie. În lungul punţii erau funii care se

© Biblioteca Spirituală

mişcau liber, însă toate golurile dintre scânduri fuseseră umplute cu materiale înfăşurate şi legate. Era multă piele pentru pânze şi pentru căptuşirea compartimentelor. Erau şi zece găleţi mari de lemn având mânere din piele împletită. Între cele două extremităţi ale corăbiei se înălţa prăjina cârmei, sub care erau depozitate tot felul de lucruri neobişnuite, făcute din lemn şi legate cu funii, pe care oamenii mării obişnuiesc să le folosească. Era acolo şi o maşinărie care azvârlea pietre şi o alta care arunca foc. Erau şi apărători înalte, ce puteau fi legate cu curele pe marginea corăbiei. Într-o magazie erau depozitate tot felul de arme şi multe armuri. Erau şi oale pentru gătit, precum şi vase pentru jăratic.

8:3. În spatele catargului era o magazie şi înăuntrul ei se găseau o sută de ulcioare cu ulei şi tot atâtea cu vin şi cu oţet. Mai era şi mâncare în butoaie şi în coşuri. Ulcioare mari erau bine legate, iar carnea era pusă la uscat învelită în pânză. Erau mari cantităţi de curmale, smochine şi fructe uscate. Apa nu lipsea, nici farfuriile pentru mâncare. Erau şi plase de pescuit, precum şi cârlige pentru prins păsări.

8:4. Căptenia oamenilor mării era iscusită în mânuirea răbojului cu crestături numit „degetul nopţii", care îl călăuzea peste întinderile de ape. Noi ne-am dus să atacăm cetatea Keftor, unde plecase Nebam, căci acolo trăiau nişte oameni care provocau tot felul de tulburări. Au venit şi nişte bărbaţi din Melkat, care eşuaseră pe ţărm, iar noi am luat douăzeci dintre ei, care erau oameni curajoşi. Am trecut cu corabia pe lângă multe ţinuturi, unde pe vremuri domnea întinsul culoar maritim Posidma, care a fost spulberat apoi de focurile iadului. Am trecut pe lângă ţinuturile lui Hoghurim, am traversat marea întinsă până la porţile cetăţii Athiesan, de unde am ieşit în marea Tapuim.

8:5. O corabie cu patruzeci de oameni, care făceau parte din şase familii, s-a pierdut pe drum. Trei corăbii le-am abandonat, iar una dintre ele a ajuns pe uscat. Doisperezece oameni am pierdut în bătălie, iar zece s-au îmbolnăvit şi au murit. Împreună cu mine sunt două sute de luptători, o sută zece lucrători iscusiţi şi o sută de robi. De asemenea, sunt şaizeci de familii împreună cu vitele, oile, grânele, uneltele şi căruţele lor. Lucrurile pe care le-am luat din Athiesan sunt numărate şi însemnările pe răboj sporesc în fiecare zi.

8:6. Tabăra este bine ridicată, iar acolo unde nu este protejată de apă este înconjurată cu o palisadă. Materialele de construcţie sunt copacii şi pământul. În jurul nostru sunt copaci uriaşi, dar pietrele pentru construcţii lipsesc, căci solul este gros. Apele nu se revarsă peste câmpurile pe care oamenii au săpat canale, însă plouă foarte mult.

8:7. Ţinutul este locuit de oameni sălbatici, care îşi fac semne pe piele. Sunt păroşi, iar zeii lor sunt plantele de pe ogor. Locuinţele lor seamănă cu nişte coşuri împrăştiate pe pământ şi sunt nespălaţi. Femeile sunt ca nişte vrăjitoare şi scot strigăte sălbatice printre copaci, însă bărbaţii sunt liniştiţi şi vin în tăcere.

8:8. Templele sunt făcute din pari, iar în unele părţi au şi acoperiş, şi sunt înconjurate de buşteni imenşi, aşezaţi unul peste altul. De jur împrejur atârnă blănuri de animale şi piei pictate, însă nu este nicio pânză. Aceşti oameni pun pe altar plante, ca zeii lor preaînalţi să poată consuma esenţa vieţii din ele şi să o absoarbă în ei înşişi.

8:9. Fecioarele sunt ţinute în cuşti, nu ştiu de ce, însă femeile din cuşti sunt virgine şi bine îngrijite. Oare virginitatea este eliberată din cuşcă aşa cum dezlegi un câine de vânătoare?

8:10. Bărbaţii sunt lipsiţi de învăţătură şi nu vorbesc cu blândeţe. Sunt precum câinii sălbatici, dar cu copiii se poartă blând. Copiii lui Fikol, pietrarul, s-au pierdut printre copaci, iar noaptea fiarele sălbatice i-au împresurat. Sălbaticii i-au găsit acolo, i-au luat cu ei şi i-au hrănit. Un grup de oameni curajoşi a plecat în căutarea lor, iar copiii, văzându-i, au fugit de la oamenii sălbatici. Oamenii curajoşi i-au ucis pe sălbatici, crezând că i-au răpit pe copii, căci nu ştiau să vorbească pe limba lor. Începând de atunci, am văzut care este felul lor de a fi.

8:11. O sută zece sălbatici i-am luat ca robi şi ca roabe. Bărbaţii lucrează pământul şi se ocupă de pădurea din jurul taberei. I-am pus să prelungească palisada până în apă şi să înconjoare un dig construit la mal, unde puteau ancora corăbiile.

8:12. În interiorul zonei delimitate de palisadă şi de apă am construit un templu, însă nu toţi merg acolo împreună cu mine, căci noi nu suntem un singur popor. Porţile templului sunt pe

© Biblioteca Spirituală

nişte stâlpi de lemn şi se mişcă pe o piatră, iar stâlpii dinăuntru sunt tot de lemn. Acoperişul este susţinut de nişte grinzi mari, iar pereţii sunt din lemn şi din cărămizi de noroi. Podeaua este de nisip fin, iar altarul se sprijină pe nişte pietre. Nu sunt niciun fel de idoli care să-i tulbure pe oameni, căci templul, deşi sărăcăcios, nu încurajează ignoranţa. Cu noi nu este niciun om rău. Sunt numai oameni vrednici şi lucrători iscusiţi, oameni ai uscatului şi oameni ai mării, atât.

8:13. Sub altar este Mormântul Vieţii, menţinut uscat cu ajutorul mortarului. În acest loc se află Marele Chivot cu Mistere, precum şi Urnele Vieţii, în care se află toate catastifele.

Toate documentele Regiunii Răsăritene sunt bine păstrate, fiind puse la adăpost de cei neinstruiţi.

8:14. Astfel, toate lucrurile au fost făcute potrivit proorocirii tale, şi totul este bine.

8:15. (Între această parte care a fost deja copiată şi partea care urmează mai era o foaie de bronz, dar scrisul de pe ea era foarte neclar).

8:16. În ţinutul aflat la marginea Pământului soarele străluceşte puţin, iar oamenii se îmbolnăvesc din cauza apei. Umezeala ne provoacă o boală, căci dinţii încep să se mişte în gură, iar pielea se jupoaie. Carnea se umflă şi păstrează urmele degetelor.

8:17. Oamenii ţinutului ne-au împresurat şi nu-i putem vedea printre copaci. Lothan a fost ucis, şi împreună cu el încă doisprezece oameni curajoşi, care au făcut o călătorie de trei zile în interiorul ţinutului, mergând printre copaci. El a murit pe timpul nopţii. Sălbaticii au prins doi oameni şi i-au ars în cuşti.

8:18. Au mai venit nişte corăbii cu oameni din Ţinutul Fiilor Focului, care sunt fraţii noştri. A venit şi scribul Alman, precum şi constructorul Kora. Hoskiah, un bărbat puternic în bătălie, a plecat de la noi şi i-a adus pe aceştia din Kedaris.

8:19. Fiii Focului sunt în număr de patru sute, însă puţini sunt luptători. Nu sunt bărbaţi curajoşi. Sunt oameni ai mării, cultivatori şi negustori. Printre ei sunt şi constructori, precum şi oameni care ştiu să lucreze lemnul şi piatra, căci au venit pe aceste meleaguri ca să ridice o cetate.

8:20. Acesta este Regatul Copacilor, nu un loc potrivit pentru o cetate. Copacii ne închid şi ne ţin prizonieri. Ei îi ascund pe aceia care stau la pândă ca să ne facă rău. Dacă ridici o casă, copacii pun stăpânire pe acoperiş, iar plantele se agaţă de pereţi. Grâul cultivat putrezeşte, iar buruienile sufocă celelalte plante cu care ne hrănim. Totul e cenuşiu; chiar şi faţa soarelui este palidă în aceste locuri.

8:21. Nu este cald şi oamenii tremură, iar aerul nu este pur, ci îmbibat cu apă. Printre copaci pândesc câini sălbatici, gata să-i facă bucăţi pe cei neatenţi. Puţinele pietre care se găsesc sunt acoperite cu noroi. Fructele şi ierburile sălbatice sunt otrăvitoare, aşa că oamenii care le-au mâncat au murit. Sălbatici din aceste locuri îşi mănâncă proprii copii şi îşi ung trupurile cu grăsimea celor morţi. Este o rasă de oameni cu trupuri păroase şi cu capete de câine, care îi iau pe copii să se ospăteze cu ei. Arutha, soţia lui Amora, a murit în braţele unuia. Aceştia sunt acoperiţi cu piei de animale pe care săgeata nu le poate străpunge.

8:22. Cartea Cerului este deschisă pentru Fiii Focului; în ea, au găsit drumul peste ape. Ei sunt plini de înţelepciunea celor care pribegesc. Aşa cum am venit pe mare lăsându-ne în seama navigatorilor, tot aşa vom şi pleca. Tânjim să fim întâmpinaţi de semnele bune ale săgeţilor strălucitoare ale nopţii. Oamenii noştri sunt osteniţi, iar bărbaţii curajoşi au început să cârtească, fiindcă se tem de Spiritul Copacilor. Răsuflarea lui ne înconjoară. Unghiile mâinilor sale ne întinează bunurile. Din cauza lui, vitele noastre mor, iar culturile ni se ofilesc. În faţa lui suntem neputincioşi. Nu va uita niciodată că l-am jefuit de acest teren de pe care am tăiat toţi copacii.

8:23. Marile Taine şi Înţelepciunea Sacră sunt păstrate în siguranţă pentru copiii noştri. Şi ei şi noi ne lăsăm în mâinile Fiilor Focului. Vom părăsi acest loc şi vom naviga spre Hireh, către vest, acolo unde se află Ţinutul Pietrei Albe. Acolo vom putea construi cu piatră şi cărămidă.

8:24. Iată răbojul plecării noastre: Dintre aceia care au venit cu Lothan, nouăzeci de luptători şi treizeci şi cinci de familii. Mai sunt şaptezeci de luptători care au venit mai târziu, precum şi cei din neamul Fiilor Focului. Optezeci şi doi de lucrători iscusiţi şi opt familii formate recent. Sunt şi luptătorii care au venit cu Hoskiah, împreună cu familiile lor. Şi mai sunt nouă

© Biblioteca Spirituală

familii care au venit mai târziu.

8:25. Sunt două sute patruzeci de robi. Dintre aceştia, o sută zece au prăştii şi bâte. Unii au topoare de luptă din piatră şi prăjini ferecate cu metal, dar niciunul nu are vreo armă ascuţită.

8:26. O sută patru persoane provenind de la toate familiile sunt copii şi femei nemăritate, căci din cauza bolilor care bântuie acest ţinut au murit mulţi copii şi multe femei. Sunt şi sclavi, însă cei mai mulţi au murit sau au dispărut printre copaci.

8:27. Vitele au murit, şi au mai rămas doar câteva oi şi capre. Dimineaţa, fiecare luptător are dreptul la două măsuri de grâu, iar ceilalţi la o singură măsură. Mai sunt şaizeci de coşuri mari de grâu. Dintre ierburile uscate cu ajutorul focului, sunt patruzeci şi cinci de *ankrim*. Este şi peşte fript, precum şi ceva carne.

8:28. Sunt o sută zece coşuri de nuci amare, care se acresc. Oamenii copacilor le mănâncă, iar pentru astfel de oameni sunt o hrană adecvată. Mai sunt şi nuci *narah*, care cresc în aceste locuri, dulci, dar care nu satură, precum şi mari cantităţi de nuci care sunt bune pentru turte.

8:29. Este şi mult metal de arme, care a fost topit, precum şi monezi de aur şi argint. Sunt tot felul de unelte pentru lucrători şi multe vase de lut ale familiilor. Însă multe au fost luate de Oamenii Copacilor, iar pânză este puţină, aşa că oamenii sunt îmbrăcaţi în piei şi în haine ţesute din fibre de plante.

8:30. Lăsăm în urmă Ţărmul Amărăciunii şi, cu patru corăbii, navigăm spre locul unde apune soarele. O corabie se duce în Ţinutul Fiilor Focului. Spirit al lui Lothan, rămâi printre noi, căci noi mergem departe, printre oameni care ne sunt străini!

CAPITOLUL IX - CONSEMNĂRI - 3

9:1. Fiii Focului au venit în Ţinutul Ceţurilor împreună cu familiile şi vitele lor, precum şi cu toate uneltele lucrătorilor. Cu ei au venit şi alţii, oameni din Egipt şi din Javen. De asemenea, au venit şi străini, care nu erau la fel de viteji ca Fiii Focului. Mulţi dintre ei erau bolnavi şi tulburaţi în inimile lor.

9:2. Aceştia au ocupat un ţinut în mijlocul barbarilor şi au construit o cetate şi un port în locul numit Sadel, lângă Saham, şi au tăiat drumuri prin pădurea din jur. Însă erau ţinuţi în interior de către barbari, căci erau nişte străini într-un ţinut străin. Cetatea era un loc unde oamenii veneau şi plecau, cumpărau şi vindeau. Corăbiile care soseau acolo aduceau pânză şi vase de lut, instrumente, arme de luptă şi tot felul de lucruri. Corăbiile plecau ducând cu ele lucruri de la barbari, pe care aceştia le scot din pământ. Locul unde era cetatea era bun, căci era roditor şi bine udat, iar golful era străjuit de o stâncă uriaşă.

9:3. Când a ajuns acolo, Hoskiah a pus să se ridice statui în cetate, care erau ţinute în curţile templelor. Această consemnare s-a făcut la porunca lui:

9:4. „Este o nelegiuire să vă blestemaţi tatăl sau mama, ori să îi blestemaţi pe taţii lor sau pe mamele lor, ori să vă ridicaţi mâna la furie asupra lor. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi fi arşi pe umărul stâng cu fierul încins în foc şi vi se va da să faceţi o anumită muncă pe o pe o anumită perioadă de timp”.

9:5. „Este o nelegiuire să defăimaţi pe cineva prin minciună. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi fi însemnaţi pe buze cu fierul încins în foc”.

9:6. „Este o nelegiuire să pângăriţi soţia altui bărbat. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi fi însemnaţi cu fierul încins în foc pe tălpile picioarelor, pe spate şi la subsuori, pe gură şi pe nas, şi veţi fi alungaţi dintre noi, cu excepţia situaţiilor când urmează să luaţi parte la o bătălie”.

9:7. „Este o nelegiuire ca o soţie să se culce cu vreun bărbat care nu este soţul ei. Dacă o femeie va săvârşi acest lucru oprit, va fi pusă să sufere pe şaua femeilor adultere şi nu va fi vindecată cu foc din cer”.

9:8. „Este o nelegiuire să poftiţi o copilă şi să o penetraţi. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi fi castraţi, iar rana va fi tămăduită cu fierul încins în foc”.

9:9. „Este o nelegiuire să băgaţi mâna între picioarele unei fete. Dacă veţi face acest lucru

© Biblioteca Spirituală

oprit, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe palma mâinii stângi, pe obrazul stâng şi între coapse”.

9:10. „Este o nelegiuire ca atunci când sunteţi oaspete să pângăriţi casa omului care vă oferă adăpost. Dacă veţi face acest lucru oprit cu un bărbat liber sau cu o femeie liberă, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe tălpile picioarelor şi la subsuori, şi veţi muri înecaţi, după obiceiul barbarilor. Dacă veţi face acest lucru cu un sclav, cu un rob sau cu o roabă, veţi fi arşi pe spinare şi la subsuori şi veţi plăti preţul lor stăpânului acestora”.

9:11. „Este o nelegiuire să spuneţi minciuni despre cineva, astfel încât acela să pătimească la judecată. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi pătimi la fel ca şi el; în plus, vi se va arde limba cu fierul încins în foc şi veţi plăti despăgubirea stabilită de judecători”.

9:12. „Este o nelegiuire să daţi de nevastă barbarilor o fiică a casei voastre, cu excepţia situaţiilor când aceasta a abătut ruşinea asupra voastră. Dacă veţi face acest lucru oprit, vi se vor lua toate proprietăţile şi toţi servitorii”.

9:13. „Este o nelegiuire să permiteţi unui bărbat din casa voastră să păcătuiască trupeşte cu femeile barbare. Dacă cineva va face face acest lucru oprit, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe coapsa stângă. Omul din casa voastră va fi ars pe tălpile picioarelor şi la subsuori. Dacă acest lucru se va repeta, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe spinare şi vi se va lua zeciuială din toate bunurile voastre. Omului din casa voastră i se va arde ochiul stâng cu fierul încins în foc şi va fi ars pe tălpile picioarelor”.

9:14. „Este o nelegiuire să permiteţi unei femei din casa voastră să păcătuiască trupeşte cu un barbar. Dacă cineva va face acest lucru oprit şi dacă este vorba de o femeie liberă, vi se vor lua toţi slujitorii şi toate proprietăţile, iar aceea va muri aşa cum mor femeile. Dacă este vorba de o sclavă sau de o roabă, vi se va lua zeciuială din toate bunurile voastre, iar femeii îi vor fi arse părţile intime, aşa cum sunt arse femeile”.

9:15. „Este o nelegiuire să păcătuiţi trupeşte cu barbarii. Dacă veţi face acest lucru oprit, vi se vor lua toate bunurile şi toţi servitorii şi veţi deveni sclavii obştei”.

9:16. „Este o nelegiuire ca o femeie să îşi arate sânii unor bărbaţi care nu fac parte din casa ei. Dacă va face acest lucru oprit, va fi arsă între sâni, aşa cum sunt arse femeile”.

9:17. „Este o nelegiuire ca o femeie să îşi arate părţile intime unui bărbat care nu este nici soţul, nici stăpânul ei. Dacă va face acest lucru oprit, va fi arsă zilnic, aşa cum sunt arse femeile, până când vor fi arse toate cele şapte locuri. Dacă va face lucrul acesta cu un bărbat care nu face parte din casa ei, atunci soţul sau stăpânul ei va fi ars cu fierul încins în foc pe coapsa dreaptă”.

9:18. „Este o nelegiuire să vă arătaţi în mod intenţionat goliciunea unei femei sau unei fecioare care nu face parte din casa voastră. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi fi arşi pe spinare cu fierul încins în foc”.

9:19. Iată şi legile care au fost date din cauza lucrurilor care au fost săvârşite înaintea ochilor barbarilor, care le respectă mult pe femeile lor:

9:20. „Este o nelegiuire să ucideţi sau să mutilaţi vreun bărbat, vreo femeie sau vreun copil care fac parte din poporul nostru. Dacă veţi face acest lucru oprit, atunci se va cere viaţă pentru viaţă, prin înec, după obiceiul barbarilor. Se va cere mădular pentru mădular şi ochi pentru ochi. Însă dacă omul respectiv este un luptător, nu va fi mutilat în aşa fel încât să nu mai poată lupta, însă dacă ucide, va fi ucis”.

9:21. „Este o nelegiuire să furaţi sau să vă însuşiţi ceva prin înşelăciune. Dacă veţi face acest lucru oprit, răul făcut va fi despăgubit dublu. Dacă veţi face din nou acelaşi lucru omului respectiv sau altcuiva, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe antebraţul drept. Însă dacă cineva este atât de naiv încât se lasă înşelat cu uşurinţă, atunci doar i se va restitui valoarea a ceea ce a pierdut”.

9:22. „Este o nelegiuire să distrugeţi în mod intenţionat un înscris sau un registru, sau nişte semne cu o anumită semnificaţie, sau nişte denumiri. Dacă veţi face aceste lucruri oprite, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe ambele palme şi vi se va lua un sfert din avere”.

9:23. „Este o nelegiuire să distrugeţi bunurile altui om din mijlocul nostru. Dacă veţi face acest lucru oprit, atunci va trebui să plătiţi acelui om nedreptăţit valoarea pagubei pe care a suferit-o”.

© Biblioteca Spirituală

9:24. „Este o nelegiuire să daţi barbarilor obiecte de fier în schimbul altor lucruri. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe talpa picioarului drept şi pe palma mâinii drepte”.

9:25. „Este o nelegiuire să îi înşelaţi pe barbari sau să furaţi de la ei. Sau să îi vătămaţi în vreun fel ori să aduceţi prejudicii bunurilor lor. Dacă veţi face aceste lucruri oprite, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe palma mâinii drepte. Veţi fi alungaţi fără arme dincolo de hotarele noastre, într-un loc unde veţi putea fi prinşi de către ei, ca să vă judece potrivit obiceiurilor lor”.

9:26. „Este o nelegiuire să sporiţi greutatea aurului sau a argintului folosindu-vă de alte materiale. Dacă veţi face acest lucru oprit, vi se va lua jumătate din avere şi veţi fi arşi pe urechi cu fierul încins în foc”.

9:27. „Este o nelegiuire să intraţi pe furiş în locuinţa sau în curtea altcuiva. Dacă veţi face acest lucru oprit, şi dacă aţi intrat în locuinţă, vi se va arde ochiul stâng cu fierul încins în foc, iar dacă veţi săvârşi din nou fapta, atunci vi se va arde şi ochiul drept. Dacă veţi intra pe furiş în curtea din jurul locuinţei, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe tălpile picioarelor şi pe spinare. Dacă veţi fi găsiţi că aveţi arme asupra voastră, veţi deveni sclavi ai stăpânului acelui loc”.

9:28. „Este o nelegiurire să vă folosiţi de un animal pentru plăcerile voastre. Dacă veţi face acest lucru oprit, şi unul îl va penetra pe celălalt, veţi fi castraţi, iar rana va fi tămăduită cu fierul încins în foc. Dacă nu sunteţi purtători de arme în bătălie, atunci veţi fi alungaţi dintre noi, iar animalul fi ucis. Dacă niciunul nu îl penetrează pe celălalt, atunci vă vor fi arse părţile intime cu fierul încins în foc”.

9:29. „Este o nelegiuire să tulburaţi fântâna cuiva sau apa limpede din care bea. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi fi arşi pe spinare cu fierul încins în foc”.

9:30. „Este o nelegiuire să provocaţi pagube turmelor, culturilor, bunurilor sau proprietăţilor cuiva. Dacă veţi face acest lucru oprit, va trebui să plătiţi despăgubiri. Dacă veţi face din nou aşa ceva, aceluiaşi om sau altuia, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe talpa piciorului stâng”.

9:31. „Este o nelegiuire ca o femeie să se vândă pentru folosul bărbaţilor, cu excepţia celei care se declară a fi o femeie a tuturor, prin faptul că stă timp de două zile din zori şi până la asfinţit la poarta templului, acolo unde se vând produse. Dacă va face acest lucru, atunci va fi fără vină, însă dacă va face lucrul oprit, va fi arsă aşa cum sunt arse femeile, pe obraji, pe braţe şi pe burtă. Dacă va săvârşi din nou fapta, fără a anunţa public că este femeie pentru toţi, va fi vândută ca sclavă. Banii luaţi pe ea îi vor fi daţi guvernatorului”.

9:32. „Este o nelegiuire ca soţia sau roaba sau sclava cuiva să se vândă pentru folosul bărbaţilor. Dacă va face acest lucru oprit, soţul sau stăpânul ei va fi ars cu fierul încins în foc pe gură, pe spinare şi pe tălpile picioarelor, cu excepţia situaţiilor când fapta s-a săvârşit fără ştirea lui. Femeia va fi vândută, iar preţul ei va fi plătit guvernatorului”.

9:33. „Este o nelegiuire ca atunci când sunteţi bărbaţi cu apucături de femeie să vă purtaţi astfel dacă nu anunţaţi public mai întâi felul vostru de a fi, prin aceea că veţi sta o zi, din zori şi până în amurg, la poarta templului, acolo unde se vând produse. Dacă veţi face acest lucru, nu veţi fi vinovaţi că vă comportaţi ca nişte oameni cu apucături de femeie. Dar dacă veţi face ceea ce este oprit, atunci veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe burtă şi pe spinare şi veţi fi vânduţi la piaţă, iar preţul pentru voi va fi plătit guvernatorului”.

9:34. „Este o nelegiuire ca un om neprotejat, cu apucături de femeie, să devină stăpânul unei case ori să îşi ia o soţie. Acesta nu are voie să posede nimic, decât lucrurile necesare ca să poată să mănânce, să doarmă, să se îmbrace şi să-şi practice meseria. Poate avea o locuinţă cu o singură cameră, dar dacă poartă arme în luptă, atunci poate avea o locuinţă oricât de mare. Însă dacă face lucrul oprit, va fi ars cu fierul încins în foc pe spinare şi pe piept şi va fi vândut ca sclav, iar preţul pentru el va fi plătit guvernatorului”.

9:35. „Este o nelegiuire să vă statisfaceţi poftele cu un bărbat din casa voastră. Dacă veţi face acest lucru oprit, şi voi şi el veţi fi arşi cu fierul încins în foc la ambele subsuori, cu excepţia situaţiei când unul dintre voi este în puterea celuilalt”.

9:36. „Este o nelegiuire ca o femeie să-şi ucidă copilul sau să îl neglijeze şi acela să moară.

© Biblioteca Spirituală

Dacă veţi face acest lucru oprit, şi dacă copilul nu a fost înţărcat, femeia va fi vândută ca sclavă, iar preţul ei va fi plătit guvernatorului. Dacă copilul a fost înţărcat, se va plăti viaţă pentru viaţă".

9:37. „Este o nelegiuire pentru voi ca dacă sunteţi stăpânul unei case să mergeţi dincolo de hotarele noastre mai mult de două zile şi o noapte, cu excepţia situaţiei când aţi lăsat un supraveghetor în locul vostru sau când aveţi un fiu ajuns la vârsta bărbăţiei. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe talpa piciorului drept şi pe spinare. Dacă veţi fi reţinuţi cu forţa, nu veţi fi arşi".

9:38. „Este o nelegiuire să atingeţi o femeie care nu este din casa voastră pe părţile intime, cu excepţia situaţiei când este vorba de o femeie care se vinde bărbaţilor. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe palma şi pe degetele de la mâna dreaptă, pe obrazul stâng şi pe spinare. Dacă veţi săvârşi din nou fapta, atunci vă va fi ars cu fierul încins în foc ochiul stâng, iar dacă veţi mai face asta încă o dată, vă va fi ars şi ochiul drept".

9:39. „Este o nelegiuire să luaţi cu forţa pentru poftele voastre o femeie care nu face parte din casa voastră, cu excepţia situaţiei când este vorba de o femeie care se vinde bărbaţilor. Dacă veţi face acest lucru oprit, vi se vor arde ambii ochi cu fierul încins în foc".

9:40. „Este o nelegiuire să intraţi în locurile sacre ale barbarilor sau în templele lor, ori să treceţi la mai puţin de o mie de paşi distanţă de Rabukimra. Puteţi participa la sărbătorile lor, dar fără să intraţi în acele locuri. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe talpa piciorului stâng".

9:41. „Este o nelegiuire să purtaţi asupra voastră sau să aveţi la voi în casă talismane ale altor zei. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi plăti zeciuială templului din toate bunurile şi proprietăţile voastre".

9:42. „Este o nelegiuire ca atunci când sunteţi oaspete să aveţi asupra voastră o armă ascunsă sau aceasta să fie în locuinţa gazdei voastre, atunci când aceasta este acasă. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi fi arşi pe muşchiul braţului stâng şi pe frunte".

9:43. „Este o nelegiuire să vă faceţi că acţionaţi împotriva unei fapte nedrepte, doar pentru ca omenii să spună, „Acesta se preocupă de lucrurile nedrepte". Dacă veţi face acest lucru oprit, va fi ca şi cum aţi săvârşi o nelegiuire, doar că judecătorii vor fi mai indulgenţi, însă cu condiţia să meritaţi".

9:44. "Este o nelegiuire să vorbeşti cu un alt bărbat în legătură cu o faptă nelegiuită. Dacă nelegiuirea se va face, va fi ars cu fier şi foc pe buza inferioară şi palma stângă. Omul dintre cei doi care denunţă acest lucru lucrul nu va fi ars. "

9:45. „Este o nelegiuire să minţiţi pentru a-i face rău cuiva. Dacă veţi face acest lucru oprit şi nu se va întâmpla ceva grav sau dacă nu minţiţi cu rea intenţie, atunci veţi plăti o despăgubire. Dacă este vorba de ceva mai grav, vi se va arde buza superioară, iar dacă este şi mai grav, vi se va arde limba".

9:46. „Este o nelegiuire să permiteţi unei femei din casa voastră să se îmbete în afara casei. Dacă va face acest lucru oprit şi dacă se va mai întâmpla încă o dată, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe coapsa stângă. Dacă se va mai întâmpla încă o dată, veţi fi arşi la subsuoara dreaptă".

9:47. „Este o nelegiuire ca un străin să rămână în interiorul hotarelor noastre după apusul soarelui; va putea face acest lucru doar dacă este oaspetele unei familii sau dacă se află sub protecţia ei. Sau dacă va sta în curtea străinilor ori dacă va anunţa public că rămâne aici. Nimeni nu va putea rămâne mai mult de zece zile, decât dacă a anunţat public acest lucru. Iar când va face anunţul, nu va trebui să ascundă nimic din faptele săvârşite în trecut sau să mintă, şi va trebui să spună de câte ori a venit şi a plecat. Dacă va face acest lucru oprit, va fi ars pe nas cu fierul încins în foc şi va fi dus dincolo de hotarele noastre. Nu va avea voie să se întoarcă, iar bunurile lui vor fi duse la guvernator. La asfinţit, toţi oamenii vor cere străinilor să plece şi nu vor face nimic ca să îi reţină".

9:48. „Este o nelegiuire să întârziaţi plecarea unui străin atunci când acesta trebuie să plece şi nu a făcut nimic rău. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe spinare, în partea stângă".

© Biblioteca Spirituală

9:49. „Este o nelegiuire ca o femeie să plece din casa ei sau să rămână afară după apusul soarelui, dacă nu este protejată. Dacă va face acest lucru oprit, şi dacă este soţie, va fi arsă pe talpa piciorului stâng. Dacă este sclavă sau roabă, va fi arsă pe ambele tălpi, iar dacă este o femeie liberă sau o slujnică, va fi arsă pe piciorul stâng. Dacă este o fecioară, va fi bătută cu cureaua".

9:50. „Este o nelegiuire ca cineva să ridice mâna asupra stăpânului casei sale. Cine va face acest lucru oprit, dacă este om liber, va fi ars cu fierul încins în foc pe umărul drept şi pe spinare. Dacă este slujitor, va fi ars pe ambii umeri şi pe spinare, iar dacă este sclav sau rob, va fi ars pe umeri, pe spinare şi pe ambele tălpi. Însă dacă stăpânul este rănit şi trebuie să stea în pat, atunci cel ce l-a lovit va fi prins şi închis, apoi va fi ars pe trup în fiecare zi, până când stăpânul se va însănătoşi".

9:51. „Este o nelegiuire să mutilaţi sau să pedepsiţi o femeie din casa voastră ori un om liber, în aşa fel încât să-i lăsaţi urme care nu se mai şterg. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi fi arşi cu fierul încins în foc, aşa cum va hotărî sfatul obştesc".

9:52. „Este o nelegiuire să loviţi o femeie care nu face parte din casa voastră pentru a o pedepsi sau să o atingeţi atunci când sunteţi furioşi. Dacă veţi face acest lucru oprit, dar nu veţi lăsa urme, şi dacă este o femeie liberă, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe coapsa dreaptă şi la subsuoara dreaptă. Dacă este o slujnică, veţi fi arşi la subsuoara dreaptă, iar daca este o sclavă sau o roabă, veţi fi arşi pe coapsa stângă. Dar dacă îi lăsaţi urme sau o mutilaţi, veţi plăti despăgubiri stăpânului ei sau casei ei şi veţi fi arşi aşa cum va stabili sfatul obştesc".

9:53. „Este o nelegiuire să alungaţi din casa voastră pe nedrept o femeie sau un copil. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi despăgubi persoana alungată cu a cincea parte din proprietăţile şi bunurile voastre. Aceştia vor putea intra în orice altă casă şi nu vor putea fi împiedicaţi să facă acest lucru".

9:54. „Este o nelegiuire dacă atunci când sunteţi numit administrator sau tutore faceţi vreun lucru neîngăduit unei persoane care se află în grija voastră. Sau dacă aduceţi vreo pagubă omului care a avut încredere în voi ori dacă îl vătămaţi în vreun fel. În casa în care aţi fost numiţi supraveghetori nu trebuie să aveţi un comportament indecent sau să îl faceţi pe omul care a avut încredere în voi să îşi piardă prestigiul. Dacă veţi face acest lucru oprit, şi dacă este vorba de un lucru grav, sfatul obştesc vă poate condamna la moarte prin înecare, după obiceiul barbarilor, dar dacă este vorba de ceva mai puţin grav, veţi fi arşi aşa cum hotărăşte sfatul".

9:55. „Este o nelegiuire ca voi sau vreun bărbat ori vreo femeie din casa voastră să mâncaţi carne nepreparată, cu excepţia situaţiei când este uscată la soare sau la foc, ori când este conservată. Nu aveţi voie să beţi sânge. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe antebraţul stâng".

9:56. „Este o nelegiuire să vă îmbătaţi sau să vă certaţi cu cineva atunci când sunteţi printre barbari. Sau să îi blestemaţi şi ei să audă, sau să vorbiţi necuviincios în prezenţa lor, sau să vorbiţi împotriva noastră atunci când sunteţi cu ei. Dacă veţi face aceste lucruri oprite, prima dată veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe piciorul stâng; a doua oară, veţi fi arşi la subsuoara stângă, iar a treia oară, vi se vor arde buzele. De fiecare dată când veţi fi pedepsiţi, veţi fi legaţi de la momentul arderii până asfinţit, şi veţi fi expuşi privirilor la hotare".

9:57. „Este o nelegiuire să vă uşuraţi în incinta templului sau să murdăriţi terenurile şi podelele de acolo. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe spinare, pe tălpile picioarelor şi între coapse. Dacă veţi mai face aşa ceva, vi se va lua vederea la ambii ochi".

9:58. „Este o nelegiuire să scuipaţi sau să vorbiţi urât în incinta templului. Sau să strigaţi, să ridicaţi vocea în mod neruşinat ori să vă purtaţi cu lipsă de respect. Dacă veţi face aceste lucruri oprite, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe gură şi pe urechea dreaptă".

9:59. „Este o nelegiuire să distrugeţi vreun lucru din incinta templului. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe palmele mâinilor şi între coapse. Dacă sfatul obştesc consideră oportun, această pedeapsă poate fi sporită până la moartea prin înec, după obiceiul barbarilor".

9:60. „Este o nelegiuire să furaţi ceva din incinta templului. Dacă veţi face acest lucru

© Biblioteca Spirituală

oprit, veţi muri înecaţi, după obiceiul barbarilor”.

9:61. „Este o nelegiuire să loviţi vreun preot sau vreun slujitor al templului sau pe altcineva aflat sub protecţia sa. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi fi orbiţi cu fierul încins în foc. Însă dacă mutilaţi pe cineva, veţi muri înecaţi, după obiceiul barbarilor. Dacă este vorba de un sclav de la templu sau de un rob, atunci, pentru că l-aţi lovit, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe tălpile picioarelor şi între coapse. Dacă l-aţi mutilat, vi se va arde ociul drept”.

9:62. „Este o nelegiuire să rămâneţi ascunşi noaptea în incinta templului. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi fi orbiţi cu fierul încins în foc”.

9:63. „Este o nelegiuire să aveţi la voi în incinta templului arme de metal sau arme ascuţite, cu excepţia situaţiilor când acest lucru este permis de păzitorii templului. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe tălpile picioarelor şi în palma mâinii stângi”.

9:64. „Este o nelegiuire să prindeţi un răufăcător în incinta templului; doar slujitorii templului pot face acest lucru. Dacă veţi face acest lucru oprit, cel care a poruncit fapta va fi orbit cu fierul încins în foc. Cei care au săvârşit fapta vor fi arşi cu fierul încins în foc pe palmele mâinilor şi pe tălpile picioarelor”.

9:65. „Este o nelegiuire să vorbiţi împotriva guvernatorului sau a sfatului obştesc sau a căpeteniilor sau a stăpânilor, cu excepţia situaţiilor când vorbiţi în faţa lor sau în piaţa de la poarta templului. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe ambele părţi ale gurii. Însă nimeni nu va avea de suferit de pe urma celor spuse public, în piaţa de la poarta templului, decât dacă vorbeşte despre Dumnezeul Acestei Incinte”.

9:66. „Este o nelegiuire să vorbiţi împotriva Dumnezeului Acestei Incinte în incinta Lui. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi fi arşi pe limbă şi pe gură şi veţi fi alungaţi dincolo de hotarele noastre, şi nu vă veţi putea întoarce timp de şapte ani”.

9:67. „Este o nelegiuire să vorbiţi împotriva vreunui preot de la templu, cu excepţia zilelor când orice om poate vorbi liber şi fără teamă în faţa Marelui Preot. Dacă veţi face acest lucru oprit, veşi fi arşi cu fierul încins în foc pe spinare şi sub bărbie”.

9:68. „Este o nelegiuire să vă apropiaţi de Locul Marelui Altar sau de zona interzisă care se află în jurul lui, ori să atingeţi Comorile Sfinte, dacă nu sunteţi preot sau un înalt slujitor al templului, ori un om care are permisiunea să facă asta. Dacă veţi face acest lucru oprit, veşi fi orbiţi cu fierul încins în foc”.

9:69. „Este o nelegiuire să luaţi de soţie o fecioară dacă deja aveţi o soţie, însă dacă nu aveţi nevastă, atunci vă puteţi căsători cu o fecioară. Este interzis să aveţi mai mult de trei soţii. Dacă veţi face acest lucru oprit, vi se va lua a patra parte din proprietăţile şi bunurile voastre şi i se va da soţiei pe care aţi luat-o în mod necuvenit”.

9:70. „Este o nelegiuire să aveţi relaţii sexuale cu mama voastră, cu fiica voastră, cu sora tatălui vostru sau cu sora mamei voastre, cu fiica fratelui vostru sau cu fiica surorii voastre, cu mama tatălui vostru sau cu mama mamei voastre, cu mama soţiei voastre sau cu soţia fiului vostru, indiferent dacă sunt rude de sânge sau nu. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi muri înecaţi, după obiceiul barbarilor”.

9:71. „Este o nelegiuire ca bărbaţii să poarte veşminte de femei sau ca femeile să poarte veşminte de bărbaţi, cu excepţia situaţiilor când şi-au anunţat public firea pe care o au. Dacă veţi face acest lucru oprit, bărbaţii vor fi arşi cu fierul încins în foc pe obrazul stâng. Femeile nu pot fi arse cu fierul încins, aşa că vor fi arse cu foc din cer. Toţi bărbaţii vor fi arşi cu fierul încins în foc”.

9:72. „Bărbaţii pot fi ucişi prin înec sau cu foc, iar femeile prin înec sau prin sugrumare. Femeile nu vor fi bătute astfel încât să le curgă sângele. Castrarea bărbaţilor se va face cu un cuţit de piatră”.

9:73. „Bărbaţii vor fi pedepsiţi într-un loc unde îi va putea vedea toată lumea, însă o femeie va suferi fără să o vadă cineva, chiar dacă va fi pedepsită de un bărbat. La pedeapsa femeii vor asista ca martori doi bărbaţi din sfatul obştesc şi două femei din casa pe care a păgubit-o”.

9:74. „Orice bărbat pedepsit cu arderea va trebui să îndure pedeapsa la amiază, apoi va fi

© Biblioteca Spirituală

întins pe spate sau pe burtă, în funcţie de partea pe care se simte mai bine. Membrele lui vor fi întinse şi legate de un par, şi va fi ţinut acolo până la miezul nopţii, după care va fi lăsat să plece. O femeie, după ce a fost pedepsită, va fi aşezată într-o odaie unde se află un par de înălţimea unui om, şi va fi lăsată acolo de la amiază până la miezul nopţii. Bărbaţii sau femeile care suferă o pedeapsă vor avea dreptul să fie îngrijiţi de cineva până în momentul în care vor fi eliberaţi. Nimeni nu îi va interzice cuiva să meargă să aibă grijă de prietenul lui".

9:75. „Dacă o femeie face un lucru pentru care un bărbat ar fi pedepsit, aceasta va suferi la fel, numai că arderea se va face cu focul din cer. Sfatul obştesc va avea în vedere să aplice o pedeapsă şi stăpânului casei din care face parte".

9:76. „Dacă un om devine datornic în urma unui proces şi nu plăteşte la timp ceea ce se aşteaptă de la el, atunci va fi prins, iar bunurile sale vor fi luate şi date spre păstrare celor cărora le este îndatorat".

9:77. „O femeie despre care soţul a declarat în faţa sfatului obştesc că nu este potrivită să îi fie soţie, şi dacă sfatul constată că aşa stau lucrurile, va putea rămâne în casa acestuia, dar fără a-i fi soţie. Sau se poate întoarce la casa din care provine sau la casa tatălui său, ori a fratelui său, ori a fratelui tatălui său, ori a fratelui mamei sale, după cum doreşte. Însă nu se poate duce în altă parte, şi odată ce a ales, nu mai are dreptul să mai aleagă încă o dată".

9:78. „Este o nelegiuire ca un bărbat să folosească forţa sau să aplice pedepse pentru a menţine ordinea în casa lui. El poate face anumite modificări în cadrul casei lui pentru ca toată lumea să fie mai mulţumită, însă toate lucrurile trebuie făcute cu dreptate şi moderaţie. Toate neînţelegerile care se ivesc în interiorul unei case trebuie judecate de stăpânul ei".

9:79. „Toate lucrurile pe care le fac soţia sau fiica voastră, vreun tânăr sau vreun copil; vreun slujitor ori soţia lui sau fiii ori fiicele acestuia, sau slujitorii lui; sau un om liber ori soţia lui, ori fiii sau fiicele lui, sau slujitorii ori sclavii lui; sau un sclav ori o o roabă sau un rob, sau soţiile, fiii sau fiicele acestora, care se găsesc în casa voastră; sau un om liber ori un oaspete ori un străin aflat în curtea voastră, sunt ca şi cum ar fi săvârşite de stăpânul acelei case, aşa încât şi acesta va fi pedepsit împreună cu ei".

9:80. „Dacă după căsătorie se constată că o femeie care a fost luată de soţie ca fecioară nu este fecioară, se va depune mărturie despre lucrul respectiv în Tribunalul Adevărului în faţa a trei martori. Atunci, un martor va merge la casa acesteia şi îi va spune stăpânului casei despre acest lucru. După aceea, dacă chestiunea nu a ajuns în atenţia sfatului obştesc, femeia respectivă poate fi repudiată şi trimisă la casa ei, iar soţul va primi dublul preţului miresei. Sau, dacă soţul este de acord, aceasta poate rămâne în casa lui ca soţie sau concubină, însă chiar şi aşa va revendica preţul ei de mireasă".

9:81. „Dacă o soţie este repudiată de soţul ei, dar rămâne în casa acestuia, va fi precum o concubină".

9:82. „Drepturile unei concubine sunt egale cu ale unei roabe, numai că ea va fi roaba stăpânului ei până la sfârşitul vieţii".

9:83. „La moartea stăpânului unei case, fiul cel mai mare va deveni stăpân, după care vor urma ceilalaţi fraţi, în ordinea vârstei, până când nu va mai exista niciun fiu. Apoi, dreptul va reveni fraţilor stăpânului, în ordinea vârstei, şi fiilor acestora, în conformitate cu legătura de sânge. Noul stăpân va avea grijă de soţiile şi concubinele tatălui său, ca acestea să aibă parte de acelaşi tratament ca şi înainte. Fraţii şi surorile sale îi vor fi ca nişte fii şi fiice. Într-o casă, odată cu moartea stăpânului nu se schimbă nimic, decât stăpânul. După moartea stăpânului, o casă nu se poate împărţi, decât dacă acest lucru este făcut în mod legitim de către noul stăpân, după ce a fost stăpânul casei timp de un an.

9:84. „Toţi cei ce stau în piaţa de la poarta templului vor respecta anunţurile care se fac la anumite ore, iar atunci când se aude vocea celui ce anunţă, toată lumea trebuie să înceteze orice schimburi şi să rămână în tăcere".

9:85. „Potrivit obiceiurilor Fiilor Focului, o casă poate adopta un copil şi îl poate aduce în locuinţă, iar acesta poate fi unul dintre noi, un barbar de dincolo de ape sau un barbar de dincolo de hotarele noastre. Însă dacă este vorba despre un barbar de dincolo de hotarele noastre,

© Biblioteca Spirituală

acesta nu va fi adoptat decât dacă este un orfan mai mic de şapte ani, în cazul în care este băiat, sau dacă este o copilă, în cazul în care este fată".

9:86. „Dacă un bărbat ia de soţie o femeie barbară, care nu este în stăpânirea unei soţii dintre noi, acela nu va putea deveni stăpânul casei, iar un frate mai mic va avea dreptul la moştenire înaintea lui".

9:87. „Un bărbat cu apucături de femeie, care a anunţat public că este aşa, va fi pentru noi ca o femeie şi va fi tratat ca atare. Însă dacă poartă arme în război, atunci va sta în faţa noastră ca un bărbat, deşi poate alege să fie privit şi altfel".

9:88. „Dacă un stăpân are în interiorul casei sale o femeie care nu este fecioară şi care este concubină sau sclavă, şi dacă o oferă unui oaspete sau altui bărbat din casa lui, ca să se culce cu ea, nu săvârşeşte nicio nelegiuire".

9:89. „Dacă cineva este declarat bărbat cu apucături de femeie, acesta poate cere guvernatorului să stabilească un preţ ca cineva să devină protectorul său. Şi astfel, va intra în casa omului care a plătit preţul".

9;90. „Puteţi cumpăra un sclav sau un rob pentru orice femeie din casa voastră. Dacă aceasta este o femeie liberă, atunci sclavul va fi eliberat, iar dacă este vorba de un rob, atunci se va plăti preţul ca el să devină om liber".

9:91. „Dacă o femeie este concubină şi mai devreme de cinci ani de la pierderea virginităţii sau de la primirea ei în casa voastră nu a rămas însărcinată, atunci va trece în casa altcuiva, după obiceiul Fiilor Focului, sau va fi dată înapoi, după acelaşi obicei".

9:92. „Atunci când face anunţul public, orice străin trebuie să mărturisească toate fapele sale, atât pe cele bune, cât şi pe cele rele. Toate aceste lucruri legate de el vor fi rostite cu voce tare de către vestitor, ca să le audă toată lumea. Oricine îi poate pune întrebări străinului referitor la aceste lucruri, iar dacă ascunde ceva sau spune minciuni, va fi judecat după lege de către sfatul obştesc".

9:93. „O fecioară nu poate fi arsă, dar va fi bătută cu varga, iar sfatul obştesc va stabili numărul de lovituri".

9:94. „Un om judecat şi pedepsit de trei ori va fi alungat din mijlocul nostru după a patra pedeapsă, cu excepţia situaţiei când este purtător de arme în război".

9:95. „Registrele şi înscrisurile, notaţiile şi semnele referitoare la ceva pot fi distruse sau modificate numai cu aprobarea sfatului obştesc sau a guvernatorului".

9:96. „Cel ce se întovărăşeşte cu hoţii este el însuşi un hoţ în inima lui şi de aceea poate fi tras la răspundere dacă tovarăşii lui fură".

9:97. „Dacă stăpânul legitim al unei case nu a ajuns încă la maturitate, sfatul obştesc va numi un administrator şi un tutore pentru casa aceea şi pentru moştenitorul ei".

9:98. „Străinii nu au voie să intre pe teritoriul nostru având asupra lor arme de război făurite din metal. Doar stăpânii barbarilor de la hotarele noastre pot face acest lucru.

9:99. „Acestea sunt legile care reglementează relaţiile dintre sfatul obştesc, guvernator şi oameni. Cele care se ocupă de relaţiile dintre oameni sunt în păstrarea tribunalului care se află în piaţă. Există şi alte legi, care se ocupă de relaţiile dintre tribunalul templului şi oameni.

9:100. Hoskiah a stabilit legile, iar Racob le-a cosemnat. Eu, Brigadan din Gulwa, leam păstrat, însă multe au rămas necunoscute. Acestea sunt legile lui Hoskiah.

9:101. Această afirmaţie nu se mai ştie unde era plasată: „*Se hotărăşte ca fierul folosit la ardere să nu fie incandescent, iar orbirea să nu se facă prin contactul cu metalul, ci doar cu ajutorul căldurii, ca să nu fie totală*".

CAPITOLUL X - CONSEMNĂRI - 4

10:1. Ei bine, chiar şi în zilele lui Hoskiah înregistrările nu erau complete, de aceea Hoskiah a pus să fie scrise toate aceste lucruri. Şi asta s-a făcut aşa cum a stabilit Kahadmos.

10:2. În Cartea lui Mithram stă scris: „Omul Adevărat are multe calităţi, iar una dintre cele

© Biblioteca Spirituală

mai importante este ataşamentul lui faţă de datoria pe care o are. Omul are o datorie vizavi de sufletul său, de Dumnezeul său, de cei ce sunt la guvernare şi de casa sa.

10:3. Cel slab fuge din luptă şi spune, „Vezi, mi-am făcut datoria; sunt viu". Omul Adevărat rămâne hotărât şi necruţător; vrăjmaşii lui sunt ca pleava în bătaia vântului; el este stăpânul vieţii. Datoria este zeiţa bărbăţiei şi ea cere să te jertfeşti pe deplin.

10:4. Zeiţa neîndurătoare spune, „Mori!", iar Omul Adevărat merge înainte. Rândurile Stăpânilor Veşnici ai Vieţii se deschid, iar acesta îşi ia locul printre ei.

10:5. Datoria zice, „Gloria şi onoarea nu vor fi niciodată ale tale; soarta ta nefericită este să munceşti în gropile de cărămidă, astfel încât soţia ta şi copiii tăi să nu rabde de foame". Omul Adevărat înfruntă munca cu dârzenie şi bucurie.

10:6. Cea mai de seamă calitate a bărbăţiei este curajul, iar cea mai importantă expresie a curajului este datoria. Datoria este pentru bărbat ceea ce este castitatea pentru femeie; este povara pe care bărbatul şi-o asumă de bunăvoie.

10:7. Hoskiah a zis, „Aceste lucruri trebuie adăugate la cele deja consemnate: Chiar şi fiarele sălbatice au o datorie, fiindcă datoria este slujnica vieţii. Toate lucrurile care au viaţă au o datorie, căci viaţa este prin sine însăşi o datorie. Când un om nu mai are niciun fel de obligaţii, înseamnă că a murit.

10:8. Cu cât rangul unui om este mai înalt, cu atât datoria lui este mai mare. Căpetenia Oamenilor trebuie să slujească mai bine decât pedestraşul. Oamenii mai importanţi au îndatoriri mai mari; cei mai puţin importanţi au îndatoriri mai mici. Oriunde există viaţă, acolo există şi pericol.

10:9. În Cartea lui Mithram stă scris: Omul Adevărat este generos în cuvânt şi faptă, şi în el nu există josnicie. Cel care dă cu o mână, ia cu cealaltă.

10:10. De asemenea, mai sunt scrise şi următoarele: „Toţi oamenii trebuie să caute să se ridice mai presus de bunurile lor. Căci dacă nu se ridică, se vor prăbuşi. Doar omul cunoaşte nemulţumirea şi caută să-şi amelioreze soarta, căci omul este modelat de nemulţumire".

10:11. Hoskiah a mai adăugat la consemnări şi aceste cuvinte: „Ţintiţi cu săgeata mai presus de aşteptările voastre. Cel ce trimite săgeata către lună va trage mai departe decât acela care vrea să o trimită până în vârful copacului. Alegeţi-vă arcul după puterea voastră. Un arc puternic fără un om puternic nu este mai valoros decât un arc slab. Judecaţi oamenii după ţinta pe care o au, nu după arcul cu care trag. Cu un arc simplu îţi faci treaba, cu un arc frumos te făleşti. Cel mai puternic arc făurit vreodată este inutil în lipsa unei săgeţi".

10:12. Hoskiah a zis, „Acestea sunt lucruri care sunt scrise, dar care s-au pierdut. Hai să le consemnăm din nou": Succesul este copilul hărniciei şi al stăruinţei. El urmează paşii celui înţelept, la fel cum eşecul se ţine după cel nesăbuit. Oamenii pot să aleagă între succes şi o viaţă de huzur; pe amândouă nu le pot avea. A fi bătut, dar totuşi a nu te preda, aceasta este adevărata biruinţă.

10:13. Eşecul ne permite să apreciem cât de mare este succesul. Doar el dă valoare realizării, însă eşecul nu este real decât atunci când cineva îl acceptă".

10:14. Acestea sunt lucrurile care au fost adăugate la consemnările existente, însă nu putem spune când anume, cu toate că Hoskiah a zis: „Spiritul curajului se bucură în libertate şi nu poate purta jugul robiei. El nu va accepta niciun stăpân care îi subjugă voinţa prin forţă.

10:15. Omul se poate supune în luptă celor care conduc şi astfel va deveni un om mai bun, pentru că adevărata slujire nu este robie. Niciodată să nu vă cereţi drepturile înainte de a le câştiga.

10:16. Omul este nevrednic de libertate dacă nu recunoaşte şi dreptul la libertate al celorlalţi. Omul liber este propriul guvernator, iar dominaţia lui este mai mai aspră decât a oricărui despot. Singurul om îndreptăţit să fie liber este acela care se conduce cu asprime şi înţelepciune.

10:17. Orice popor merge fie spre libertate, fie spre robie, căci este imposibil să rămână undeva la mijloc. Dacă oamenii liberi sunt slabi, aceştia vor fi cei mai mari inamici ai libertăţii. Marile evenimente nu produc eroi sau oameni laşi, ci doar îi fac vizibili pentru ochii oamenilor".

© Biblioteca Spirituală

10:18. Datorită lui Hoskiah au fost scrise şi aceste lucruri, pentru că a spus, „Şi acestea au fost consemnate odinioară, însă acum s-au pierdut din cauza degradării”: Calea răufăcătorului este aceea a nesomnului. Cei răi urmează un drum întunecat; aceştia merg pe el temându-se continuu să nu cadă.

10:19. Răufăcătorul cade pradă propriilor fărădelegi. El este întemniţat de propria răutate. Răufăcătorul cade în capcana făurită de el însuşi; el fuge şi atunci când nimeni nu îl urmăreşte.

10:20. Pe bună dreptate s-a spus: Cei răi la inimă îi laudă pe aceia care săvârşesc fapte rele. Sunt mulţi cei care au gânduri rele, dar mai puţini cei care le pun în practică, căci mulţi dintre ei sunt laşi. Observaţi-l pe omul care vorbeşte mult despre faptele oamenilor răi; oare nu ar fi vrut să fie şi el printre ei, dar i-a lipsit curajul?”.

10:21. Aceste lucruri au fost consemnate în documentele din vremea lui Racob, care sau pierdut: „*Peste o sută de generaţii, bărbaţii vor fi mai puţin răi, căci aşa stă scris în Planurile lui Dumnezeu. După ce vor trece o mie de ani, femeile vor fi mai frumoase, căci aşa stă scris în Planurile lui Dumnezeu*.

10:22. *Va veni o zi când un mare popor se va ridica mai presus de toate celelalte, pentru a conduce toate popoarele de pe Pământ, iar acesta va supravieţui chiar şi în* ***Ziua Marii Încercări****. S-au scris multe despre acest popor, însă toate aceste lucruri s-au pierdut*.

10:23. *Pe măsură ce generaţiile se vor succeda, Pământul va deveni tot mai roditor, căci aşa stă scris în Planurile lui Dumnezeu.*

10:24. *Trupul Marelui Dumnezeu cuprinde tot ceea ce există, iar Spiritul Lui este în toate. Spiritul este desăvârşit, dar trupul este nedesăvârşit*.”

10:25. Hoskiah a spus: „Hai să consemnăm acum aceste lucruri, căci au fost scrise şi mai înainte”. Nimeni nu va face ceva împotriva voinţei poporului. Nimeni nu va purta pică cuiva pe nedrept şi nu se va răzbuna singur şi nejustificat.

10:26. Aceste lucruri vor fi pedepsite: Dacă un bărbat ce nu a ajuns încă la vârsta de douăzeci de ani îşi ia o soţie; însă, poate avea o concubină. Dacă îşi dezveleşte trupul în public. Dacă se purifică în altă parte şi nu într-o apă curgătoare”.

10:27. Datorită naşterii sale, Hoskiah nu a putut deveni guvernator al Fiilor Focului, însă a fost egal în rang cu guvernatorul din sfatul obştesc, căci a cârmuit tot acest ţinut.

10:28. Sfatul obştesc a făcut aceste legi şi le-a adăugat celor făcute de Hoskiah: „Un străin, fie el chiar şi barbar, poate deveni unul de-ai noştri dacă este susţinut de trei membri ai sfatului obştesc, însă nu va putea face parte din sfat, decât dacă luptă în război alături de noi. Acesta nu va deveni unul de-ai noştri decât după un an de când acest lucru a fost anunţat public, şi oricine va putea veni înaintea sfatului obştesc să-şi prezinte obiecţiile legate de acceptarea străinului.

10:29. Fiecărui om i se va atribui un loc în cadrul sfatului obştesc şi va putea vorbi atunci când îi va veni rândul, potrivit locului pe care îl ocupă. Niciun om nu are voie să îl întrerupă pe altul atunci când vorbeşte.

10:30. Nimeni nu va vorbi înainte să îi vină rândul şi orice om care a vorbit deja va putea vorbi din nou. Dacă cineva a vorbit de două ori şi mai doreşte să vorbească încă o dată, acela se va ridica şi va rămâne în tăcere. Dacă un om din cinci ridică mâna pentru el, va putea vorbi din nou, dar dacă acest lucru nu se întâmplă, se va aşeza la locul lui fără să vorbească. Dacă se ridică mai mulţi oameni în acelaşi timp, cei care ocupă locurile mai mici în rang se vor aşeza din nou. A treia oară, nimeni nu va vorbi despre altceva, decât despre ce a spus cineva care a vorbit după el, aşa că nu va putea vorbi despre un lucru nou. Nimeni nu va putea vorbi mai mult decât îi este permis.

10:31. Vechile reguli vor fi schimbate, astfel încât bărbaţii care fac parte din sfatul obştesc să aibă cel puţin douăzeci şi cinci de ani, iar cei trecuţi de şaizeci de ani să poată rămâne în continuare. Un bărbat care a luptat în războaie va avea un rang mai înalt decât acela care a intrat în sfat însă nu a luptat.

10:32. Dacă cineva adoarme în timpul unei întâlniri a sfatului, nu va mai fi primit o anumită perioadă de timp.

© Biblioteca Spirituală

10:33. Nimeni nu va putea părăsi adunarea sfatului atunci când cineva este în picioare şi vorbeşte, iar dacă cineva iese afară, nimeni nu are voie să comenteze.

10:34. Nimeni nu are voie să scuipe sau să râdă prosteşte ori să facă zgomot la întrunirile sfatului. Nimeni nu are voie să şuşotească sau să vorbească, decât atunci când îi vine rândul.

10:35. La întrunirile sfatului, nimeni nu are voie să insulte o altă persoană. Dacă cineva vrea să facă o acuzaţie sau să ridice o problemă, va trebui să vorbească atunci când îi vine rândul şi să solicite o perioadă de timp pentru ca acestea să fie dezbătute.

10:36. Iată care va fi jurământul străinului atunci când este admis: „*Jur în faţa Dumnezeului Acestei Incinte că voi urma cu sârguinţă căile Sale şi mă voi supune poruncilor Sale. Jur să nu mă abat de la Cărarea Măreaţă. Jur să mă supun tuturor legilor şi să vă fiu loial în război şi în faţa terorii, chiar dacă voi fi torturat de barbari. Jur aceste lucruri pentru totdeauna*".

CAPITOLUL XI - CONSEMNĂRI - 5

11:1. „Fiinţă Supremă şi Măreaţă, iluminează inimile celor din poporul meu şi fă-i să vadă calea ce le stă în faţă. Permite-le să pătrundă înţelesul vieţii. Fă ca inimile lor să se teamă de responsabilitatea pe care o au în privinţa stării viitoare a sufletului lor. De aceea, ajută-i să dobândească un spirit smerit şi o inimă bună. Dă-le o străfulgerare a veşniciei acum când se află pe Pământ, ca să poată înţelege mai bine ce le stă înainte. Fă-i să poată intra în legătură cu izvorul înţelepciunii şi al Adevărului, şi lasă-i să se apropie de fântâna sfinţeniei şi să soarbă din apele sale. Ajută-i să judece corect şi călăuzeşte-le inimile, ca să se ţină bine de învăţăturile Maeştrilor noştri care au părăsit această lume. Fă-i să rămână neclintiţi în lumină şi arată-le falsitatea lucrurilor care strălucesc în întuneric. Fiinţă Supremă şi Măreaţă, când vor ajunge la capătul călătoriei lor, dă-le nemurirea, ca să trăiască în Regiunea Luminii Veşnice. Fii milostiv cu ei, fiindcă Tu poţi atenua răul care s-a întipărit în sufletele lor veşnice".

11:2. „Maeştrii noştri ne-au învăţat că sufletul omului este sămânţa unui spirit, şi că acesta a fost pus în pieptul unui animal. Fiinţă Supremă şi Măreaţă, trimite asupra poporului meu apele răcoritoare ale înţelepciunii şi compasiunii Tale, ca sămânţa din ei să fie hrănită şi să se trezească la viaţă în Ţinutul Luminii. Dacă sămânţa din trupul nostru se usucă sau este mâncată de animal, atunci suntem osândiţi la nimcnicia veşnică. Fă ca niciunul din poporul meu să nu păţească acest lucru, căci în Regiunea Luminii Veşnice aceşti oameni vor simţi lipsa şi a celui mai rău dintre ei".

11:3. „*Fiinţă Supremă şi Măreaţă, care citeşti inimile oamenilor ca pe nişte suluri desfăşurate, ce aş putea să cer pentru mine însumi? Eu care, deşi sunt cel mai mare în rang, sunt mai prejos decât mulţi din poporul meu în ceea ce priveşte tăria sufletului. Eu sunt un războinic, nu un om care se roagă, aşa că nu ştiu dacă am trecere înaintea Ta*."

11:4. „Într-adevăr, Fiinţă Supremă şi Măreaţă, în viaţa mea am provocat multă durere şi suferinţă. Povara bărbăţiei mele apasă greu pe umerii mei. Dar, Fiinţă Supremă şi Măreaţă, nu am jefuit niciodată văduva sau orfanul, şi nici nu i-am lovit pe cei meajutoraţi sau pe cei lipsiţi de apărare. Nu mi-am bătut joc de cel care suferă, nici nu am stat deoparte de frică atunci când răul a fost făcut. Nu am ucis pe nimeni, decât pe acei vrăjmaşi care m-ar fi omorât. Când am slujit pe cineva, l-am slujit bine. Nu am părăsit niciodată un prieten aflat la ananghie, nici nu am pângărit sfinţenia casei altui om. Totuşi, Fiinţă Supremă şi Măreaţă, am făcut multe lucruri pe care oamenii le osândesc şi de aceea nu ştiu dacă am trecere înaintea Ta. Însă indiferent de cum mă priveşti, nu mă considera nevrednic de a pleda cauza poporului meu".

11:5. „Nu m-am născut printre cei care sunt acum poporul meu. Nu sunt din sângele lor, şi odinioară m-am rugat Dumnezeului Părinţilor Mei aşa cum o făceau şi ei. Însă nu eşti Tu aceeaşi Fiinţă, indiferent ce nume ţi se dă? Tu eşti Fiinţa în faţa căreia spiritul meu se pleacă, eşti Susţinătorul tăriei sale. Numai Tu cunoşti frământarea inimii mele, fiindcă, întradevăr, eu nu ştiu ce este Adevărul. Nici nu mă aştept să ştiu, căci sunt nevrednic de o asemenea cunoaştere. Eu nu Te-am părăsit, ci doar am vrut să Te văd mai limpede şi să te slujesc mai bine. Când nu Te-am

© Biblioteca Spirituală

putut înţelege într-un loc, Te-am căutat în altul. Te-am căutat acolo unde era mai multă lumină. Printre tinerii de vârsta mea, păreai că eşti aproape; totuşi, nu te puteam înţelege, fiindcă ei voiau să te pună într-o cutie. Acum, deşi pari a fi mult mai departe, Te văd mult mai clar şi cunosc natura Ta".

11:6. Fiinţă Supremă şi Măreaţă, nu pot spune, aşa cum fac alţii, că nu am îndoieli, căci, într-adevăr, sunt adesea sfâşiat de gânduri contradictorii. Nu mă îndoiesc de existenţa Ta, căci am avut privilegiul să văd cum Te manifeşti. Dar sunt plin de îndoieli în ceea ce priveşte relaţia mea cu Tine. În plus, mai sunt atât de multe lucruri pe care nu le pot înţelege; cu toate acestea, unii vin la mine ca să le ofer călăuzire. Când fac o greşeală care mă afectează doar pe mine nu mă plâng de consecinţe, dar dacă i-aş face pe alţii să greşească, inima mea sar rupe în bucăţi".

11:7. „Dumnezeul Inimii Mele şi Tatăl Sufletului Meu, priveşte spre mine cu bunăvoinţă, căci singur nu pot să ajung la Tine. Ilumineză-mă, ca să-i pot călăuzi şi pe alţii spre lumină. Nu mă tem de moarte şi distrugere, nici măcar de nimicnicia veşnică, însă mă tem că nu mă pot ridica la înălţimea sarcinii pe care o am. Fiinţă Supremă şi Măreaţă, dă-mi încredere şi tărie, căci nu cer nimic mai mult. Dacă pe acestea nu le pot găsi la Tine, atunci nu le pot găsi nicăieri. Călăuzeşte-mă, Fiinţă Supremă şi Măreaţă; ce trebuie să fac pentru poporul meu?".

11:8. Aceste lucruri nu au fost scrise pentru ochii oamenilor, dar oare cel ce le-a scris ar avea ceva împotrivă să fie consemnate pentru oameni dacă ar şti că în felul acesta poate adăuga chiar şi o fărâmă la depozitul de bunătate pe care-l au la dispoziţie oamenii de pe Pământ?

11:9. Când a trecut de vârsta de şaizeci de ani, Hoskiah l-a trimis pe Pelasi după restul Copiilor Luminii. Nu a venit niciunul, fiindcă au spus că nu se cade să călătorească până la marginea Pământului ca să trăiască printre barbari. Aceştia au spus, „Noi vom păstra lumina aici, deoarece acolo sigur se va stinge".

11:10. Totuşi, mai târziu au sosit patru corăbii, însă acestea au adus regulile lui Ashratem. Cu ele a venit Enos Husadim, unul dintre Fiii lui Dan, un om învăţat de pe versanţii muntelui, care se odihneşte în întuneric şi se înalţă până la hotarele luminii. El îl cunoştea pe Hoskiah de când era copil. A mai venit şi unul pe nume Zodak, care trăise în Twalus, aducând cu el toate cărţile Copiilor Luminii. Cu Zodak au venit mulţi oameni care cunoşteau misterele prelucrării metalelor, iar aceştia au adus cu ei lumina lui Amos. Când au venit, spiritul lui Hoskiah deja plecase să se întâlnească cu părinţii lui.

11:11. Înainte ca spiritul lui să prindă aripi, iată ce a scris Hoskiah pentru călăuzirea poporului său: „Oamenii mei de nădejde, se apropie vremea să plec în Marea Călătorie şi nu pot termina ceea ce mai aveam de făcut. Am neglijat un singur lucru, căci deşi am fost Păzitorul Consemnărilor, le-am dedicat mult prea puţin timp. Mulţumesc preoţilor pentru grija lor; am consemnat în scris multe legi necesare pentru acest ţinut. Erau cunoscute dinainte, însă nu fuseseră scrise pentru a fi văzute de ochii oamenilor. Acum, ele ajung la ureche fiecărui om. Întodeauna, principala mea preocupare a fost bunăstarea şi siguranţa voastră, dar eu sunt un războinic şi o căpetenie, nu un scrib sau unul care consemnează lucruri".

11:12. „Oamenii mei de nădejde, noi suntem puţini, iar barbarii din jurul nostru sunt mulţi. Pentru o vreme, aceştia sunt bine ţinuţi în frâu, căci Cladwigen ne vrea binele, iar fiii lui sunt prietenii noştri. Ne-am trudit să ridicăm o cetate, iar oamenii circulă liberi printre noi. Aici vin multe corăbii, fiecare la timpul cuvenit. Însă războinici puternici şi deloc prietenoşi, ne ameninţă dinspre nord-est, de aceea vigilenţa noastră nu trebuie să slăbească niciodată. Nu putem dormi în pace alături de barbari, aşa că trebuie să fim mereu atenţi. Pericolul stă deasupra noastră ca un bolovan pe versantul muntelui, iar siguranţa noastră este ca o pietricică în mâna unui copil. Barbarii nu uită că noi suntem străini în acest ţinut; şi nu suntem bineveniţi decât atâta vreme cât le suntem de folos".

11:13. „Însă, oamenii mei de nădejde, cu toate pericolele din jurul nostru, eu mă tem cel mai mult de pericolele din interior. Suntem, într-adevăr, puţini în comparaţie cu numărul barbarilor; dar devenim slabi din cauza faptului că ne certăm între noi. Cetatea noastră este un loc unde se vând şi se cumpără lucruri, un loc unde se schimbă produse. În afara ei, este o piaţă unde oamenii vin şi pleacă după cum doresc, unde cumpără şi vând fără nicio piedică.

© Biblioteca Spirituală

Avem legi pentru cetate şi legi pentru piaţă. Printre noi sunt mulţi meşteşugari care dau barbarilor lucrurile pe care le fac în schimbul unor alimente. Avem o viaţă bună aici, dar este o viaţă pe care eu nu o înţeleg pe deplin. Noi am venit de departe, ca să ridicăm o cetate închinată luminii, unde lumina să fie păstrată. Dar este aceasta oare o astfel de cetate? Caută oamenii lumina ca să o venereze sau caută o viaţă îmbelşugată şi venerează bogăţia şi posesiunile?".

11:14. „Când unii dintre noi am venit de pe Ţărmul Tristeţii am fost plini de cuvinte de laudă pentru faptul că am fost izbăviţi de la moarte, însă în mijlocul acestei rodnicii, o mare parte a recunoştinţei noastre s-a pierdut. De ce oamenii sunt întodeauna mai buni în faţa dezastrului şi în mijlocul lipsurilor, decât atunci când se află pe câmpurile verzi ale păcii şi belşugului? Nu este acesta un răspuns la întrebările multora, care vor să ştie de ce există durere şi suferinţă pe Pământ? De ce soarta oamenilor este să lupte şi să sufere, în loc să devină nişte oameni mai buni?".

11:15. „Oamenii mei de nădejde, poate că ochii mei sunt înceţoşaţi şi nu mai văd bine lucrurile pe care le au în faţă, dar nu sunt orb în privinţa firii voastre. Deja femeile noastre se uită după barbari, iar atunci când femeile caută alţi bărbaţi decât cei din neamul lor, acesta este un semn de degenerare. Citesc ce este scris şi mă tem pentru viitor".

11:16. „Mulţi oameni care sunt în lumină ca şi noi ni se vor alătura, aşa că braţele noastre vor fi mai puternice, iar credinţa noastră va fi întărită. (Comentariu: Cât de puţini au venit!). Totuşi, destinul nostru este legat de cel al barbarilor. Aceştia sunt oameni frumoşi, cinstiţi şi înzestraţi cu curaj; nu dispreţuiţi felul lor de a fi, ci aduceţi-i la lumină".

11:17. „*Cetatea noastră nu a fost întemeiată pentru a fi o piaţă, un loc în care să se schimbe doar lucruri pământeşti. Şi nici nu am venit aici ca nişte cuceritori, ci ca nişte oameni care caută adăpost.*"

11:18. „Oamenii mei de nădejde, amintiţi-vă că drumul vieţii nu este neted, iar supravieţuirea nu este o potecă înierbată. Cel mai important lucru pentru orice popor care vrea să supravieţuiască este autodisciplina. Gândiţi-vă mai puţin la aur şi mai mult la fierul ce protejează aurul. De asemenea, amintiţi-vă aceste cuvinte din *Cartea lui Mithram*, «*Sabia cea mai ascuţită nu este de niciun folos dacă nu este în mâna unui om curajos. Şi tot aşa, cel ce are aur îl poate păstra doar dacă îşi ţine arcul întins*»".

11:19. Restul cuvintelor lui Hoskiah pentru poporul său s-au pierdut.

CAPITOLUL XII - CONSEMNĂRI - 6

12:1. Înainte să plecăm din Droidesh, au fost aduse oi şi capre vii şi au fost atârnate de un copac aflat în locul unde se ţinea adunarea. Pe ramuri erau păsări viu colorate şi obiecte de aur şi argint, care fuseseră agăţate acolo. Erau şi parfumuri, uleiuri şi veşminte. Oamenii dansau în jurul copacului de care se sprijineau nişte lemne tăiate. Au venit apoi trei fecioare şi s-a aprins un foc ca ofrandă adusă pentru succes.

12:2. Am plecat spre Miazănoapte şi am ajuns la un ţărm pe care fuseseră trase numeroase corăbii şi unde nişte oameni înarmaţi, aşa cum nu mai văzusem până atunci, se certau între ei făcând un zgomot asurzitor.

12:3. Noi ne-am retras, fiindcă aceştia ne erau complet străini, însă au venit alţii prin spatele nostru şi am fost prinşi şi duşi în mijlocul lor, ajungând în faţa lui Albanik, Conducătorul Oamenilor Înarmaţi. S-au strâns cu toţii în jurul nostru, iar unii dintre ei cereau vărsare de sânge. Voiau să ne ia corăbiile şi posesiunile, însă conducătorul lor a spus, „Să mai aşteptăm până mâine, căci dacă va curge sânge acum, vor veni mereu străini în aceste locuri".

12:4. În acea noapte, soţia lui Albanik i-a vorbit şi a zis, „Ar fi un lucru nesăbuit şi o faptă rea să îi ucideţi pe aceşti străini, căci sunt înţelepţi şi au multă învăţătură. De ce să distrugeţi ceva ce aţi putea folosi mai bine?". Conducătorul i-a ascultat sfatul, fiindcă ştia că avea mulţi oameni răniţi şi nu era nimeni mai priceput decât noi care să aibă grijă de ei. Şi pentru că femeia era însărcinată, ni s-a cruţat viaţa şi ne-au fost înapoiate bunurile.

© Biblioteca Spirituală

12:5. Comandantul căpeteniilor era un războinic care, în timp ce vâna, îl ucisese pe tatăl său şi de aceea fusese nevoit să fugă de pe pământurile sale. O luase cu el şi pe regină, pe care o capturase prin viclenie, însă noi nu ne temeam de el, deoarece Albanik ne privea cu ochi buni.

12:6. Printre războinicii care veniseră cu noi erau douăzeci de oameni din Ilopinos. Aceştia purtau coifuri de bronz, cu pene stacojii şi violete. Scuturile lor erau de bronz lucitor, de aceea străluceau ca soarele, şi aveau pe margini o bandă de metal călit. Aveau doi coţi şi jumătate lungime şi jumătate de cot lăţime. De asemenea, aveau suliţe din lemn fără noduri, cu o lungime de şase coţi, cu lame din metal dur, fixate cu nişte legături.

12:7. Săbiile lor erau din metal pur, cu duritate mare, prelucrat într-un mod minunat, având un cot şi jumătate în lungime şi trei degete în lăţime. Mânerul era din corn de animal legat de jur împrejur cu fire de aramă şi argint. Unii dintre aceştia erau înarmaţi cu suliţe de luptă şi săgeţi de aruncat. Aveau o săgeată ciudată, care în zbor se dădea peste cap, şi o alta care lovea dintr-o parte.

12:8. În bătălie, rămâneau pe loc, ca să reziste năvălirii vrăjmaşilor, dar nu erau buni să atace, fiindcă se mişcau cu greutate. Aveau cu ei sclavi şi şaizeci de slujitori; unii jefuiau pe câmpul de luptă, alţii prădau ţinutul, alţii găteau, alţii păzeau bagajele, iar alţii cărau poverile. Războinicii erau iscusiţi în luptă.

12:9. Timp de şapte zile, toate corăbiile au navigat împreună, şi după aceste şapte zile au ajuns la o insulă. Acolo era un loc al morţilor, căci totul era dezolant. În centrul insulei era un templu care se prăbuşise în interior, căci nu erau oameni care să îl întreţină. Căpeteniile şi şeful lor se duceau la templu şi aduceau jertfe zeilor lor, ale căror voci voiau să le audă.

12:10. Fiica lui Laben, armurierul, s-a ascuns în deschizătura din spatele focului şi le-a vorbit într-o limbă ciudată. Aceştia i-au auzit glasul şi au crezut că vine de la un zeu fantomă. Ea le-a vorbit despre ţinutul mamei ei, numit Belharia, şi le-a cerut să meargă acolo. Le-a spus să-i ia cu ei şi pe cei din poporul Bethedan, fiindcă aduc noroc şi sunt iubiţi de zei. Căpeteniile au ieşit din templu crezând că avuseseră o revelaţie.

12:11. Am navigat spre Apus într-o companie numeroasă şi nu ne-am temut de nimic, decât de vârtejuri, căci Oamenii Roşii care erau cu noi cunoşteau toate tainele apelor. Zile în şir am văzut numai marea, iar păsările trimise să găsească uscatul s-au întors înapoi.

12:12. Am ieşit printr-o strâmtoare în marea Râului cel Mare. Am trecut pe lângă ţinuturile aramei albe şi am mers spre Locul Oamenilor Pictaţi, unde am tras corăbiile şi le-am proptit cu nişte pari.

12:13. Printre luptători erau şi unii din Sparsia, a căror căpetenie era Korin, numit şi omul cu toporul, dar pe care noi l-am numit „cel viclean”. Aceştia s-au dus în pădure ca să vâneze, iar regele acelui loc a trimis oameni care să îi aducă la el, însă aceia au refuzat şi s-a dat o luptă zgomotoasă.

12:14. Garda care asigura paza conducătorului Oamenilor Pictaţi era alcătuită din arcaşi, iar unul a tras o săgeată spre Korin. Acesta s-a dat într-o parte, la adăpostul scutului, iar săgeata s-a înfipt în gâtul unui Om Pictat, care îl ameninţa cu o sabie. Acest lucru a declanşat o mare luptă între pădure şi mare, şi cu toate că fusese înconjurat de numeroşi duşmani, Korin şi-a croit drum printre ei. Bătălia era a lui, pentru că a înaintat prin pădure şi a năvălit asupra caselor Oamenilor Pictaţi.

12:15. Corăbiile s-au despărţit, iar cei care au dorit să ridice vulturul şi şarpele s-au dus în Belharia, în Portul Uriaşilor. Aceşti uriaşi, înalţi de şase coţi, au construit temple măreţe.

12:16. Corabia lui Korin a rămas cu noi, iar acesta i-a vânat, i-a scos din peşterile lor şi i-a ucis pe toţi, cu excepţia unei uriaşe. Aceasta a venit la noi, punându-se chezaşă pentru viaţa soţiei lui Albanik.

12:17. Am ajuns într-un golf; pe o parte se întindea o pădure, iar pe cealaltă parte o câmpie unde păşteau turme. Pentru oamenii acelui loc era vremea sărbătorii focurilor, iar aceştia organizau jocuri pe ţărm şi făceau întreceri pe pământurile despădurite din interior. În acest timp, nu erau dispuşi să lupte, aşa că întâlnirea noastră a fost paşnică. Purtau veşminte ţesute în două părţi şi legate la brâu cu piele. Aveau căciuli din piele, iar tunica care atârna pe ei

© Biblioteca Spirituală

era colorată în culori închise: albastru, verde şi maro. Picioarele le aveau învelite în piei de animal, legate în faţă cu curele. Aveau multe podoabe de aramă, dar puţin aur sau argint, cu toate că brăţările şi broşele lor străluceau ca argintul. Cunoşteau arta prelucrării aramei astfel încât să arate ca argintul sau aurul.

12:18. Aceşti oameni aveau o mare sărbătoare înainte de începerea sezonului cald, în timpul căreia apărea zeul lor, Mago. În interiorul zeului erau spiritele oamenilor pe care zeul îi mâncase, şi se putea auzi cum acestea strigă din interior pentru a fi izbăvite de întuneric. Pentru că era sărbătoare, aceşti oameni au cerut-o pe uriaşă, şi aceasta le-a fost dată pe timpul cât urma să aibă loc sărbătoarea.

12:19. Nu cunoşteam firea acestor oameni şi când am văzut că vor să bem sânge, neam depărtat de ei. Căpetenia lor a trimis un mesager, iar Korin şi uriaşa s-au luptat între ei, însă uriaşa era mai puternică, aşa încât Korin a momit-o către marginea falezei. Korin îşi bătea joc de ea şi râdea văzând-o cât este de stângace, şi în felul acesta a păcălit-o să vină la marginea falezei şi să se năpustească spre el. Însă a trecut pe lângă el, iar acesta s-a dus în spatele ei şi a împins-o, astfel încât a căzut de acolo de sus pe o stâncă neagră aflată dedesubt şi şi-a rupt spatele. Stânca aceea neagră a fost spartă mai apoi şi a fost luată pentru a fi venerată.

12:20. În locul acela în care ajunsesem, stelele nemuritoare erau foarte sus. Toporul se odihneşte dimineaţa (n.t. probabil un grup de stele din constelaţia Orion, iar paznicul de la poarta cerului stă seara lângă cârma din răsărit (n.t. probabil constelaţia Pyxis). Şoimul (n.t. probabil constelaţia Aquila) rareori se vede clar. Acesta este ţinutul lui Dada.

12:21. Noi i-am avertizat, însă nu au ascultat. Ţineau post înainte de bătălie, un post sacru, ca să poată mânca apoi carnea de jertfă. Am îngropat sare sub podelele caselor lor, ca nimeni să nu mai locuiască vreodată acolo. Când s-au auzit sunetele de corn ce dădeau alarma şi au simţit ameninţarea, aceşti negociatori abili au dat fuga la noi. De frică, feţele le erau ude de sudoare şi le tremurau buzele. După ce pericolul a trecut, au ieşit cu piepturile umflate şi sau lăudat cu faptele lor. Şi au fost primii care au cerut o parte din pradă.

12:22. Korin a plecat să îi caute. A luat două corăbii, dar nu s-a întors la copiii săi. Conducătorul poate fi ispitit, însă şi cel mai neînsemnat om dintre aceia care îl urmează are o voinţă proprie, care nu trebuie călcată în picioare niciodată. Acum, când oamenii vor să spună că un lucru este imposibil, zic, „Unde este Korin?”.

CAPITOLUL XIII - CONSEMNĂRI - 7

13:1. În al douăzeci şi şaptelea an a venit Emos, care era un om învăţat, şi împreună cu el a venit şi Zadok, care era unul de-al nostru. A venit şi Mosu, fiul lui Shonthel, şi au mai venit şi alţii, cu patru corăbii mari. Keeta a venit cu o altă corabie.

13:2. Au fost bine primiţi, iar Keeta a înfiinţat un loc pentru învăţătură, şi mulţi au venit şi au stat în faţa lui. La moartea lui Keeta, cei pe care îi învăţase au spus, „Hai să consemnăm cunoaşterea maestrului nostru, să o adăugăm la celelalte însemnări, ca să nu se piardă”.

13:3. Noi, care suntem discipolii lui Keeta, care am fost binecuvântaţi de el şi purificaţi cu apă, vom fi ca unul singur. De azi înainte, ne vom spune aşa cum ne-a numit el, „Bartha Hedsha Hethed”. Înţelesul acestor cuvinte s-a pierdut.

13:4. Dumnezeu şi binele sunt unul şi acelaşi lucru. Dumnezeu nu este o persoană, ci Spiritul Suprem. El a făcut Pământul şi a creat bărbatul şi femeia, iar aceştia au trăit împreună într-un ţinut îndepărtat, unde totul era plăcut, chiar şi pădurile. Femeia l-a ispitit pe bărbat să mănânce ceva ce era parte din Dumnezeu, iar bărbatul a fost pedepsit, fiindcă el răspunde pentru femeie.

13:5. Ei au născut copii şi aceştia la rândul lor s-au înmulţit, astfel încât au umplut Pământul. Au construit cetăţi din piatră, au săpat canale ca să devieze apele şi au făcut lacuri. Erau iscusiţi în prelucrarea pietrei, a lemnului şi a fildeşului. Au făcut unelte din silex şi vase de lut în multe culori. Au ridicat temple închinate luminii solare şi s-au închinat printre numeroase

© Biblioteca Spirituală

coloane, însă în temple erau temple interioare, unde se cunoşteau lucruri mai măreţe.

13:6. În Ţinutul Aramei, care era Ţinutul Luminii Aurii, unul din doisprezece oameni era preot. Erau şi preotese, care aveau grijă de ei şi vegheau asupra elementelor sfinte din temple. Preoţii aveau capul acoperit cu pânză roşie, purtau mantii negre şi erau împodobiţi cu pene. Aveau inele de aur şi mărgele de argint, iar la brâu o spirală de pietre negre.

13:7. Între cei ce trăiau în cetate şi cei ce trăiau în afara ei se purta un război. Cei ce trăiau în cetate făureau tot felul de lucruri şi se îmbrăcau prin munca mâinilor lor. Cei ce trăiau în afara cetăţii erau vânători păroşi, înbrăcaţi în piei de animale sălbatice.

13:8. În afara cetăţii era un munte sfânt, iar preoţii locuiau în interiorul lui. Locuitorii cetăţii le aduceau ierburi şi fructe, precum şi pâine şi vin. Cei care nu locuiau în cetate le aduceau oi, capre şi animale vânate.

13:9. Oamenii din cetate iubeau bogăţia, aşa cum fac toţi cei ce locuiesc în cetăţi, şi erau mai puţin generoşi decât aceia care îşi dobândeau hrana cu forţa braţelor şi cu vânătoarea. Oamenii din cetate păstrau părţi din ceea ce trebuia dat preoţilor, aşa că erau priviţi de către aceştia cu mai puţină înţelegere. Când a venit ziua măreaţă a soarelui, iar Marele Preot a binecuvântat rodnicia, el nu s-a adresat locuitorilor cetăţii, ci doar vânătorilor şi păstorilor. În noaptea aceea, când cei care primiseră binecuvântările se bucurau la poalele muntelui, locuitorii cetăţii au năvălit asupra lor şi au ucis mulţi dintre ei. Acest lucru a provocat un mare război, în care au pierit mulţi oameni.

13:10. Bărbaţii au făcut altor bărbaţi ceea ce i-a împins firea lor să facă, însă au făcut prăpăd şi printre femei şi copii. Răul a luat amploare, până când pământul nu a mai putut să îl îndure şi a trebuit purificat. Prin urmare, a fost chemat dragonul răzbunător din abisul ceresc, iar acesta a lovit pământul cu foc şi tunete. Întregul ţinut s-a umplut de respiraţia lui fumegândă, iar oamenii s-au sufocat şi au murit.

13:11. Între cetate şi munte s-a căscat un hău, iar marea a năvălit şi a distrus cetatea. Văile munţilor s-au umplut de cadavre de oameni şi animale, precum şi de copaci.

13:12. Marele Preot şi încă şapte preoţi au supravieţuit. El i-a luat pe aceştia, împreună cu încă o sută zece bărbaţi, cu soţiile şi copiii lor, şi i-a dus în Labeth, un ţinut mărginit de abrupturi înalte, situat la marginea Marii Câmpii.

13:13. Aici, preoţii au căutat să conserve înţelepciunea şi cunoaşterea lor şi să le transmită copiilor, însă acestea au fost deformate şi înţelese greşit. Copiii nu au priceput ce este puterea care radiază din trupurile celor morţi, şi care îi poate îndruma pe cei vii. Nici noi nu înţelegem limpede aceste lucruri.

13:14. Preoţii, care veniseră din Ţinutul Aramei, puteau să-şi facă sufletul să plece din trup şi să se întoarcă înapoi, după bunul lor plac. Când oamenii ignoranţi au văzut că nişte trupuri aparent moarte se trezesc la viaţă atunci când sufletul s-a întors în ele, ei au crezut că acelaşi lucru se poate întâmpla şi cu cadavrele, dacă sunt ţinute suficient de mult timp. Iar această superstiţie s-a păstrat.

13:15. Mai târziu, când au părăsit ţinutul Labeth, oamenii credeau că dacă au grijă ca un cadavru să rămână întreg, sufletul nu se va duce să intre în Sfera Judecăţii. Atât de mare era această cunoaştere malefică şi această teamă de soartă, încât se foloseau de orice pentru a împiedica trupul să se dezmembreze şi să putrezească. Credeau probabil că până când sufletul va intra în sfera aflată deasupra Pământului, acesta va rămâne flexibil şi capabil să facă în aşa fel încât să contracareze efectele negative ale unei vieţi pline de răutate şi ignoranţă.

13:16. Şi mai târziu, lumina Adevărului s-a diminuat într-o asemenea măsură, încât abia mai putea fi văzută, însă printre cei mulţi existau întotdeauna câţiva, însă aceştia erau ascunşi în mulţime. Lumina celor puţini era un lucru preţios, păzit cu râvnă şi cu grijă. Oamenii îi cunoşteau pe cei mulţi, însă cei puţini rămâneau neştiuţi, comoara lor era în siguranţă. Zeii se înmulţeau, însă cei ce căutau adevărul îl puteau găsi oricând dacă deveneau nişte căutători sinceri şi sârguincioşi. Aşa cum era atunci, la fel este şi acum.

13:17. Odinioară, a apărut un popor din sângele regilor, şi acest popor a devenit mare şi bun. Lui i-a fost revelată lumina Adevărului şi s-a bucurat în lumină, dar în decurs de câteva

© Biblioteca Spirituală

generaţii, el a ajuns să creadă că lumina este ceva la care are dreptul să aspire, întrucât reprezintă moştenirea lui. Aşa încât poporul respectiv a devenit neglijent în păstrarea luminii; aceasta a fost ţinută într-un templu şubred şi neglijat. Au venit vânturile nenorocirilor, şi lumina s-a stins.

13:18. Un alt popor s-a născut din sângele păstorilor voinici, şi în sânul lui s-a aprins făclia Adevărului. Şi aceşti oameni s-au bucurat de lumină timp de câteva generaţii şi au păstrat-o într-o casă de aur. Apoi, un rege puternic a tânjit după aurul acestei case şi a venit cu mulţi oameni înarmaţi, care i-au alungat pe paznici, împreună cu lumina pe care o păzeau. Paznicii au construit o casă din trestii pentru a pune lumina acolo, însă deoarece casa respectivă era atât de modestă, nu şi-au mai bătut capul să o păzească cu grijă. Şi atunci au venit nişte beţivi, care se clătinau ca nişte nave cu cârma ruptă, şi au făcut casa de trestii una cu pământul. Lumina din interior s-a transformat într-un foc arzător, care a distrus nu numai casa de trestii, ci şi pe cea de aur.

13:19. Şi tot aşa, a luat naştere un popor provenit din sclavi, iar aceştia au aprins un opaiţ de la Flacăra Veşnică, care aparţine tuturor oamenilor. Însă pentru că nu au acoperit cu nimic această lumină au fost orbiţi şi au crezut că ea este singura lumină care există. Aşa că au devenit aroganţi şi au început să îşi spună „Aleşii lui Dumnezeu”. Însă alegerea au făcut-o ei, nu El. Deşi zeul lor era un zeu aflat deasupra Pământului, acela nu era Dumnezeul Omenirii, căci era doar slujitorul Spiritului Suprem, nu Spiritul Suprem însuşi.

13:20. Aşa se face că Copiii Luminii înţeleg că majoritatea oamenilor care caută lumina sunt ca nişte copii care se joacă cu jăraticul. După cum un om care a stat mult timp închis în întuneric este orbit de lumina soarelui, la fel şi cei mai mulţi oameni sunt orbiţi atunci când sunt aduşi în faţa Luminii Adevărului, chiar dacă aceasta este acoperită cu un văl gros. Prin urmare, oamenii pot fi scoşi din întuneric şi aduşi la lumină doar treptat-treptat.

13:21. Însă chiar şi Copiii Luminii s-au împărţit, şi astfel dintr-o singură instituţie au rezultat două. Instituţia din Răsărit pretinde că este adevărata apărătoare a înscrisurilor, însă acum avem cărţi care au fost scrise chiar înainte de acelea copiate de scribii lui Hoskiah. Noi nu suntem Copiii Luminii Mai Mici, căci cunoaştem misterele Luminii Tainice. Doar noi vom supravieţui, aici, în frigul din miazănoapte, căci Amos a scris: „Destinul nostru ne poartă spre un ţinut mult mai friguros, unde sămânţa noastră va fi pusă într-un sol ciudat. Va sta la sânul unui ţinut neîmblânzit, până când va fi trezită la viaţă de căldura dorinţelor oamenilor”.

13:22. Keeta a propovăduit că asta înseamnă că noi nu trebuie să căutăm să răspândim sau să dăm la iveală lumina, ci trebuie să o păstrăm până la sfârşitul zilelor noastre. Prin urmare, cei care spun că trebuie să ne sporim puterea, ca să nu ne pierdem ca un bob de grâu în recolta bogată, se înşală. Aceştia vorbesc împotriva destinului nostru, care este scris şi nu poate fi schimbat.

13:23. Noi nu ştim nimic despre primul nostru conducător, care ne-a condus în Lumină, cu excepţia faptului că era un preot războinic iscusit în mânuirea suliţei şi că a trăit în vremuri de război. Numele lui nu a fost consemnat, fiindcă a spus, „Adevăraţii Maeştri trebuie cunoscuţi după lucrările lor, nu după numele pe care le au. Cei ce caută să iasă în evidenţă şi se preamăresc pentru a rămâne în memoria posterităţii au parte de o glorie deşartă”. El a zis, „Eu nu sunt decât un depozit în care se ţine recolta. Grâul bun din interior provine de pe multe ogoare şi este rezultatul muncii multor oameni. Dacă aş spune că acest grâu este produs de mine, aş minţi. De aceea, pentru ca oamenii să nu îmi atribuie o măreţie care nu mi se cuvine, eu îmi ascund chipul şi îi las pe oameni să vadă ce vor ei”.

13:24. În acele zile, Copiii Luminii erau căutaţi şi persecutaţi, şi nimeni nu îi cunoştea pe ceilalţi după nume, fiindcă cei care torturau îi aşteptau cu instrumentele pregătite. Mulţi au fost spânzuraţi pe malul râului, cu picioarele în sus, căci guvernatorul a spus, „Aceşti oameni citesc cărţile cu susul în jos”. Pe femei le-au dus în casele plăcerilor, şi multe au murit din cauza acestei degradări.

13:25. Noi ştim că primul Conducător al Luminii a făcut parte din elita Egiptului, iar numele lui era săpat pe stâlpi de marmură. Însă pentru că a dus făclia Adevărului şi în alte

© Biblioteca Spirituală

ţinuturi, numele lui a fost şters din cronicile Egiptului. Acesta a ridicat o armată, însă a fost ca şi cum o capră ar ataca un taur sălbatic, aşa că a fost ucis în mlaştinile întinse de lângă Etiopia.

13:26. El a scris acea carte pe care o cunosc toţi, precum şi Cartea Riturilor şi Ceremoniilor, pe care o cunosc numai cei aleşi. Însă nu el a scris cele trei cărţi aflate în Urnele Leului, pe care doar noi le cunoaştem, sau Cartea Căii Secrete. Se poate să fi scris Cartea Instruirii pentru Copiii Cuvântului Scris, care fac parte din rândul Copiilor Luminii.

Felul în care trebuie păstrată cartea se transmite din generaţie în generaţie. Cărţile reprezintă temelia noastră, scutul nostru, sabia noastră. Ele sunt promisiunea şi speranţa noastră, călăuza şi protecţia noastră.

13:27. Se spune că acum se întâmplă ceea ce se întâmpla şi în vremea părinţilor noştri, a părinţilor părinţilor noştri şi a generaţiilor care au existat înaintea lor, şi anume că oamenii ne fură cuvintele şi îşi aprind lămpile de la flacăra noastră. Se poate să fie aşa, însă noi am adunat seminţele florilor înţelepciunii de peste tot unde cresc şi le-am pus în grădina noastră. Aşa că de ce să le refuzăm celorlalţi ceea ce şi noi am luat? Nu stă scris că un singur om nu poate afla Adevărul, însă mai mulţi pot face asta dacă îl caută împreună? Aşadar, nu este oare Adevărul un bun al tuturor oamenilor, chiar dacă mulţi îl tratează cu dispreţ? Căci Adevărul nu este o băutură plăcută la gust.

13:28. Însă este la fel de adevărat că şi noi putem păstra numai pentru noi Adevărul pe care-l găsim. Dacă cineva caută aur brut şi îl găseşte, nu înseamnă că asta e totul, însă aurul este al lui. Şi, de asemenea, stă scris, „Aurul este o bogăţie care îţi ajunge o viaţă, însă Adevărul este o comoară pentru veşnicie. Aurul hrăneşte trupul, dar otrăveşte sufletul".

13:29. Ce preţuiesc oamenii mai mult în acest ţinut, aurul sau înţelepciunea? Oare nu lucrul pământesc pe care-l pot ţine în mână, şi nicidecum comoara pe care o pot adăposti în inimile lor? Lucrurile pe care le ţin în mână şi cele pe care le păstrează în inimă au fost deja cântărite cu Balanţa Sorţii, şi astfel destinul nostru este hotărât.

13:30. Mulţi de pe aici, care caută lumina, dar nu au mers suficient de departe, spun că aceasta nu este ceea ce şi-au dorit şi se întorc înapoi, renunţând la ceea ce au. Dar dacă cineva caută aur şi găseşte argint, îl va arunca? Mai bine o jumătate de felie de pâine decât să nu ai pâine deloc.

13:31. Dacă aurul ar fi la fel de mult ca arama, argintul ar fi mai valoros. Doar lucrurile greu de obţinut au valoare, şi ce poate fi mai greu de găsit decât Adevărul Veşnic, care trebuie căutat dincolo de hotarele Pământului? Aici se află doar începutul drumului; acest început trebuie să-l căutaţi. Orice călătorie are un început şi un sfârşit, şi nu puteţi înainta decât într-o singură direcţie. Dacă sunteţi descurajaţi, mângâiaţi-vă cu faptul că nu trebuie decât să descoperiţi începutul drumului. Apoi, odată ce l-aţi găsit, lăsaţi-vă paşii să vă poarte în direcţia cea bună. Călătoria este lungă, iar drumul este aspru şi plin de pietre, dar nu vă întoarceţi înainte de a ajunge la capătul primei etape; acolo o să vă încurajaţi, iar tăria voastră se va reînnoi.

13:32. Lumina noastră s-a aprins în ţinutul de unde ne tragem. Acolo au fost scrise multe cărţi, care s-au păstrat în patru locuri, aşa că noi am fost într-adevăr Copiii Cuvântului Scris. Existau pe atunci scribi şi cititori, funcţionari şi paznici. Erau şi slujitori, iar unii dintre ei slujeau în curţi.

13:33. În ţinutul de unde ne tragem au venit străini care au adus cu ei diferite practici, mult mai acceptabile. Aceştia au promis o cale mai uşoară; au făcut minuni înşelătoare, căci acestea sunt momelile care îi atrag pe ignoranţi. Mâinile lor au apăsat greu asupra noastră, iar noi ce altceva puteam arăta decât Adevărul îmbrăcat în hainele simplităţii pământeşti? Chiar şi stăpânitorii s-au întors împotriva tradiţiilor lor, iar dubla preoţie a Fiinţei Supreme a devenit coruptă şi pământească. Puţini mai erau dispuşi să accepte pericolele iniţierii; oamenii nu mai erau pregătiţi să accepte o viaţă de austeritate. Pe măsură ce sterilitatea spirituală se răspândea, practicile malefice au început să ia locul Misterelor Sacre. Aspiranţii acceptaţi în rândul frăţiei luminii erau din ce în ce mai puţini.

13:34. Această denumire, Copiii Luminii, atunci când este scrisă cu literele vechi, poate însemna şi Copiii Cuvântului Scris, iar acesta este un adevăr. Numai noi ne păstrăm secretele în

© Biblioteca Spirituală

felul acesta. Copiii Luminii şi-au urmat destinul şi şi-au abandonat altarele din ţinutul lor de baştină, ducându-se să locuiască printre străini, unde mulţi mâncau la o singură masă. Nu ştim ce s-a întâmplat cu cărţile lor, căci cele pe care noi le avem au fost rescrise. Ştim că după ce s-au împrăştiat, Copiii Cuvântului Scris au mers către Miazănoapte, însă nu cunoaştem amănunte despre călătoriile lor.

13:35. Ştim despre Lothan şi despre Kabel Kai, constructorul de case, care au navigat la marginea Pământului. Cu ei era şi scribul Raileb, ce cunoştea misterele ascunse. Aceştia au adunat manuscrisele din Kindia şi le-au luat cu ei în lunga lor călătorie pe mare, crezând că vor fi mai în siguranţă printre barbari decât printre aceia care voiau să le distrugă. Dacă barbarii urmau să le distrugă, ar fi făcut asta din ignoranţă, nu din răutate. Multe cărţi care au fost văzute de oamenii ignoranţi au fost distruse.

13:36. Ei ajuns la Ţărmul Tristeţii, care se află în Marea Vaporoasă, departe de Ţinutul Ceţurilor. Acolo erau copaci uriaşi, pe care creşteau copaci mai mici şi de care atârnau perdele de muşchi. În apropiere era o întindere de ape puţin adânci, aflată la Miazăzi de Insula Hawluge şi la Miazănoapte de Strâmtoarea Marină. Acolo se găseau perle verzi.

13:37. Mulţi au murit pe acel Ţărm al Tristeţii, căci era un loc blestemat, care provoca o boală nemiloasă. Hoskiah a venit cu Fiii Luminii şi i-a salvat, aşa că au venit în acest loc şi au construit o cetate. Guvernatorul ei a fost Labrun, fiul lui Koreb.

CAPITOLUL XIV - CONSEMNĂRI - 8

14:1. Sora lui Kabel Kai s-a născut în Casa lui Sothus, iar numele ei era Amarahiti. Au fost patru copii, iar unul dintre ei se află încă printre noi. Se spune că Amarahiti era o femeie cu chipul frumos.

14:2. În zilele când a fost construită cetatea, barbarii veneau şi umblau nestingheriţi printre noi. Mulţi veneau, dar stăteau şi priveau de la distanţă, căci nu înţelegeau felul nostru de a fi. Printre cei care au venit se afla şi Cluth, fiul lui Cladda şi fratele lui Cladwigen, iar acesta vorbea cu Amarahiti, în vremea când aceasta încă se afla în casa tatălui ei. În acele zile, ea stătea în locul numit Piatra Vorbitoare, care mai există şi astăzi, fiindcă se număra printre aceia care căutau să înveţe limba barbarilor.

14:3. În anotimpul recoltei, soţia fidelă a lui Cladda a fost lovită de o boală pe care nimeni din poporul ei nu a reuşit să o tămăduiască, nici măcar înţelepţii sau preoţii care erau suficient de capabili pentru astfel de lucruri. Prin urmare, Cluth a venit la Ramana, mama lui Amarahiti, care era cunoscută până departe pentru iscusinţa ei în privinţa plantelor. Amarahiti a venit cu Cluth, ca să tălmăcească spusele lui. Când Ramana a înţeles nevoile acestuia, ea şi cu Amarahiti s-au dus împreună cu el, luând cu ele şi doi bărbaţi înarmaţi, precum şi nişte bărbaţi din rândul barbarilor. Pacea lui Cladwigen mergea înaintea lor. Şi în seara zilei a doua au ajuns în locul unde zăcea soţia credincioasă a lui Cladda. Înţelepţii şi preoţii s-au dus printre oameni şi au cârtit împotriva femeilor, astfel încât oamenii au aruncat priviri întunecate spre Ramana.

14:4. Mama lui Amarahiti a purificat-o cu cenuşă pe femeia bolnavă şi a preparat o fiertură din ierburi şi scoarţă amară de frasin de râu. A stat apoi lângă soţia fidelă a lui Cladda, iar la ivirea dimineţii trupul ei bolnav nu mai ardea; şi nici nu mai era epuizat. Auzind acest lucru, preoţii barbarilor au spus că acolo nu este vorba de un lucru curat, ci de ceva malefic.

Au spus oamenilor că un diavol a fost eliberat printre ei, şi că au văzut cum aburii pe care-i lasă în urma lui s-au dus printre colibele lor. Când a venit noaptea şi s-a lăsat întunericul, printre barbari s-au auzit strigăte puternice, căci mulţi fuseseră cuprinşi de slăbiciune şi au început să vomite, însă aceasta era lucrarea preoţilor, nu a diavolului.

14:5. Barbarii aveau un mare respect pentru preoţi, aşa că soţia fidelă a lui Cladda a căutat să-i liniştească. Ea l-a chemat pe Marele Preot şi l-a întrebat ce trebuie făcut ca răul să plece şi să-i lase pe oameni în pace. Preotul i-a spus că dacă cele două femei vor fi izgonite, atunci răul lor şi diavolul vor pleca împreună cu ele. El i-a cerut să-i lase pe cei din poporul ei să

© Biblioteca Spirituală

o trateze aşa cum ştiu ei. Şi i-a spus că leacurile folosite de un alt popor nu pot tămădui bolile care-i afectează pe cei din poporul lor. Vrând să evite vrajba şi fiind deja pe jumătate vindecată, soţia fidelă a lui Cladda i-a spus că va face aşa cum doreşte.

14:6. Amarahiti şi mama ei au plecat împreună cu slujitorii lor şi cu oamenii înarmaţi care le însoţeau. În noaptea când au plecat, soţia fidelă a lui Cladda a murit, deoarece voma i s-a oprit în gât. Atunci, preoţii şi-au făcut auzit glasul printre barbari, cărora le-au spus să privească lucrarea diavolului care rămăsese printre ei. Le-a spus că acela nu a plecat şi nici nu va pleca până când nu se va sătura. Au vorbit în aşa fel, încât bărbaţii barbari au plecat în grabă şi s-au năpustit asupra femeilor şi asupra lui Cluth, care se pregătea să părăsească tabăra împreună cu oamenii înarmaţi. Când Cluth a auzit din gura celor veniţi cuvintele preoţilor s-a posomorât şi nu a ştiut ce să facă. Printre cei care veniseră, era un bărbat care i-a spus multe lucruri lui Cluth şi l-a învrăjbit împotriva femeilor noastre. Căci Cluth era barbar şi firea lui era ca şi a lor. (De aici lipsesc vreo trei sute cincizeci de cuvinte).

14:7. Şi de aici se reia: Amarahiti s-a întors către Cluth şi i-a spus că o adusese cu forţa până în acel loc îndepărtat şi fortificat. Şi că din cauza încăpăţânării lui, oamenii ei au murit, iar mama sa a fost rănită. I-a spus că deşi preoţii au cerut ca jertfă castitatea ei, după obiceiul poporului lor, ea fusese deja deja promisă unui bărbat din poporul său, şi mai degrabă ar prefera să moară decât să fie pângărită. L-a întrebat care ar fi plăcerea lui, şi dacă nu cumva ar fi chiar mai mică decât aceea pe care i-ar oferi-o o femeie în schimbul unui preţ, căci măcar femeia respectivă şi-ar dori să producă plăcere. Cât de măruntă ar fi plăcerea aceasta, în comparaţie cu plăcerea pe care o femeie o poate oferi cu adevărat. (Text ilizibil, apoi câteva rânduri lipsă). Cluth s-a dat într-o parte, cu mâinile...(Fragment lipsă). Preoţii au pregătit cuşca, iar Amarahiti a fost înşfăcată (lipsesc câteva cuvinte), dar ea stătea demnă şi plină de smerenie. Mama ei era undeva într-o parte şi privea la cele ce se petreceau (de aici lipseşte un fragment consistent).

14:8. Şi începe din nou: Cluth şedea deoparte, sprijinit de trunchiul unui copac, iar când aceia au adus-o la el, s-a ridicat. Abia putea să stea pe picioare, pentru că era plin de sânge şi slăbit. Amarahiti i-a spus că nicio femeie nu a văzut vreodată un bărbat mai curajos, dar atât de nesăbuit. Jos, la marginea apei, stătea Kabel Kai, iar bărbaţii care tăiaseră curelele construcţiei îi spălau rănile.

14:9. Bătrânul, care citise prevestirile şi divizase poporul, le-a cerut celor de lângă el să-l aducă pe Cluth pe malul râului. Când au ajuns aproape, Kabel Kai dispăruse în desişul pădurii. Oamenii lui Kelkilith au rămas pe partea cealaltă.

14:10. Au părăsit locul distrus şi i-au lăsat în urmă pe morţii îngropaţi, iar Amarahiti a rămas în paza preoţilor lui Cladwigen. Şi astfel, au ajuns în locul în care Cladwigen şi războinicii lui erau adunaţi pentru a-i întâmpina pe vrăjmaşi. Au fost primiţi cu bucurie, dar sau întristat pentru Kabel Kai, a cărui şiretenie i-a ajutat să iasă biruitori. Se temeau pentru el, gândindu-se că fusese prins de cei din poporul Wictas.

14:11. Cluth a fost ucis în bătălia împotriva celor din poporul Wictas şi a Bărbaţilor cu Cuţite Late, lângă vadul râului, într-un loc pe care barbarii îl numesc acum Cluthradrodwin.

14:12. Kabel Kai nu a fost prins, chiar dacă era rănit grav. Faţa lui fusese sfâşiată de loviturile buzduganului, şi de aceea carnea îi atârna. Era zdrobit şi avea umărul rupt de la buştenii care căzuseră peste el. Aşa că a rămas ascuns în pădure, în compania fiarelor sălbatice, căci înfăţişarea lui i-ar fi făcut pe oameni să se înfioreze.

14:13. Toamna, când frunzele au căzut din copaci, s-a apropiat de cetate şi de hotarul unde Amarahiti avea obiceiul să şadă pe malul râului. Pe timpul iernii, s-a îmbrăcat cu piei de animale, dar se mişca cu mare greutate.

14:14. Când a venit vremea sărbătorii pe care barbarii o ţineau în mijlocul iernii, oamenii din cetate s-au întâlnit cu aceştia pe un teren comun, în afara cetăţii şi în faţa pădurii.

S-au aprins focuri şi au avut loc ospăţuri şi orgii. Oamenii din cetate şi barbarii şi-au dat daruri unii altora. Era o privelişte... (*de aici lipseşte o parte*).

14:15. Din această cauză, Amarahiti era tristă şi s-a retras în nişte tufişuri aflate lângă râu. Cei doi câini de vânătoare erau lângă ea. Câinii l-au simţit pe Kabel Kai, căci acesta se apropiase,

© Biblioteca Spirituală

fiind atras de căldura şi veselia din locul unde se desfăşura ospăţul. Au sărit pe el bucuroşi, deoarece îl cunoşteau. Kabel Kai a vrut să fugă înapoi în pădure, însă Amarahiti l-a prins de mână. L-a privit, apoi s-a aruncat de gâtul lui cu lacrimi în ochi. L-a acoperit cu mantia ei din blană de iepure, iar când au venit cei doi slujitori ai ei, aceştia l-au dus într-un adăpost aflat lângă râu. (Lipsesc vreo cinci paragrafe).

14:16. Şi se continuă: Cei mai iscusiţi dintre ei în privinţa folosirii ierburilor. În primăvara acelui an s-au întors ca soţ şi soţie şi au fost primiţi cu un mare ospăţ. Şi au rămas în casa lui Kabel Kai.

14:17. Fortăreaţa lui Cluth a fost ridicată din nou de Kabel Kai, aşa cum promisese, iar fiii lui Cluth trăiesc acolo şi în aceste zile. Aceasta este aşezată pe un teren mai ridicat, care iese din ape, şi este înconjurată de un zid înalt făcut din buşteni.

14:18. Cetatea a fost înălţată şi împrejmuită cu două ziduri, iar spaţiul dintre ele a fost umplut cu pământ. Veneau acolo cu corăbiile oameni care aduceau pânze şi vase de lut, lucruri de metal, scoici şi mărgele. Barbarii plăteau mult pentru pânzele vopsite în stacojiu, deoarece culoarea lor albastră extrasă din copaci nu este atât de durabilă. Culoarea stacojiu se obţine doar în ţinutul Fiilor Focului, acolo unde un peşte alb devine stacojiu atunci când este expus la căldura soarelui. Oamenii spun că cei care aduc pânzele de culoare stacojie susţin că această culoare a fost descoperită astfel: Un om era la vânătoare cu câinele său, şi pe când mergeau pe plajă, câinele a prins un peşte cu gura şi l-a dus stăpânului său. Omul a văzut o pată stacojie pe botul câinelui şi a şters-o cu o bucată de cârpă. Când a văzut că culoarea nu se mai ia de pe cârpă s-a dus cu ea la un vopsitor, care a căutat acel lucru care o pătase.

14:19. Templul a fost construit în interiorul cetăţii, fiind înălţat pe buşteni. Lângă el se afla Locul de Instruire, şi chiar în faţa acestuia era Piaţa de Schimb. Astăzi, el este un sanctuar şi un centru pentru aceia care caută lumina. Acolo se păstrează însemnările Copiilor Luminii, care sunt Copiii Cuvântului Scris.

14:20. Însă în privinţa poporului, care reprezintă inima şi sufletul cetăţii, lucrurile nu stau deloc bine. O cetate nu trăieşte prin lemnul şi pietrele din care este clădită. Prin urmare, de la venirea lui Samor, a lui Barhedhoy şi a celor care îl urmează pe Ameth, noi, cei care suntem inima Copiilor Luminii, ne pregătim de plecare. (*Lipsesc câteva cuvinte*). Lângă apele râului Glaith, nu la mare distanţă, acolo unde putem fi doar noi înşine.

14:21. Primele cărţi le lăsăm în templu, în grija celor care le păzesc, dar am făcut alte cărţi, pe care le vom lua cu noi. În altă parte, le vom face în aşa fel încât să nu se mai degradeze. (*Lipseşte o bucată*). Pe aceasta v-o lăsăm vouă, căci avem o copie pe care o luăm cu noi, ca nu cumva să se piardă. Au fost scrise şi numele şi s-au pus şi peceţile.

CAPITOLUL XV - CARTEA LUI KADMIS

15:1. Din porunca stăpânului nostru Lodas, fiul lui Kadmis şi al lui Karla, şi prin mâna lui Orailuga, scribul născut din Hortheni. Aceste lucruri au fost consemnate în al optzeci şi şaptelea an al templului, care este al patrulea an din ciclul lui Balgren şi al nouălea an de la jurământul nostru.

15:2. Aşa cum omul se mişcă în aer, tot aşa şi Dumnezeu se mişcă în bunătate. Dumnezeu nu poate fi înţeles de către om, după cum nici omul spiritual nu poate fi înţeles de către omul muritor, pentru că Dumnezeu nu este o Fiinţă cu atribute omeneşti, ci El este Spiritul Suprem, aflat mai presus de toate spiritele. Aşa cum omul se află în vârful creaţiei materiale, aşa şi Spiritul Suprem reprezintă Unitatea Finală, aflată mai presus de sfera spirituală.

15:3. Începând din această zi, vom fi cunoscuţi ca Artizanii Spiritului Suprem, iar acest loc aflat pe apele râului Glaith, pe care noi îl numim Valea Trestiilor, şi pe care cei din jurul nostru îl cunosc sub denumirea de Carsteflan, va fi numit Forja Spiritului Suprem.

15:4. Limitele ţinutului care ne-a fost dat în dar sunt apele de dedesubt; acest teritoriu se întinde pe trei mii patruzeci de paşi mai sus şi pe o mie doisprezece paşi mai jos de piatra de

© Biblioteca Spirituală

hotar. În apă şi în toate sectoarele ei se poate pescui, se pot aduna trestii şi se pot tăia ierburi, până dincolo de malul ei îndepărtat.

15:5. Spre interiorul ţinutului în raport cu piatra de hotar, la patru mii nouăzeci de paşi, se află piatra pusă de Calraneh, care stă dreaptă, şi spre Răsărit de aceasta se găseşte un alt hotar; la două mii cinci sute de paşi de fiecare parte este aşezată câte o piatră uşor de recunoscut de către oricine. De la aceste pietre şi până la pietrele de hotar de pe malul apelor se întind nişte hotare spre Miazănoapte şi spre Miazăzi.

15:6. În interiorul acestor hotare, ţinutul va fi defrişat şi transformat în păşuni şi ogoare, şi tot acolo vor fi şi locuinţele noastre. În pădurea din jurul nostru vom putea aduna lemne şi vom putea vâna, iar porcii se vor hrăni pe acolo.

15:7. Casa Oamenilor va rămâne la fel ca şi înainte, însă nu vom mai fi divizaţi. Oamenii vor fi făcuţi să fie oameni, aşa cum au fost şi în trecut. Dacă un om este înaintat în vârstă şi nu are soţie şi copii, sau dacă are un fiu care este la casa lui, acel om va putea intra definitiv în Casa Oamenilor.

15:8. Nimeni nu trebuie să lipsească din Casa Oamenilor atunci când se cuvine să fie acolo, decât dacă primeşte o scutire din partea Stăpânului Casei sau dacă este imposibil pentru el să fie acolo în acel moment. Însă dacă nu va sluji atunci când îi vine rândul, va sluji dublu mai târziu, cu excepţia situaţiilor când este scutit de Stăpânul Casei.

15:9. Conducătorul din afara Casei Oamenilor va fi un bărbat ales de sfatul obştesc, alcătuit din patru bărbaţi care se vor reuni la amiază, cu o zi înainte de ajunul miezului iernii. Conducătorul şi sfatul obştesc vor guverna şi vor judeca în toate privinţele, însă nu vor avea dreptul să modifice aceste legi, care vor fi pentru noi ca o stâncă. Noi ne vom conduce vieţile după ele, le vom respecta şi le vom transmite celor care vin după noi. Acestea, împreună cu cuvintele Sfintei Scripturi, reprezintă sfeşnicul şi recipientul pentru Lumina muritoare a

Adevărului care se află printre noi. Ele vor fi cinstite de către toţi aceia care umblă în lumină acum şi de aici înainte.

15:10. Acestea vor fi scrise pe foi de aramă, ca să nu se degradeze, şi vor fi aşezate în urnele sacre, împreună cu documentele noastre. Însă vor rămâne şi la noi şi vor fi mereu cu noi, dar scrise pe tăbliţe de lemn.

15:11. Vom păstra legile lui Hoskiah şi le vom respecta, aşa cum vom respecta şi pedepsele pe care le stabilesc. Deşi pedepsele pot fi schimbate de sfatul obştesc, astfel încât bărbaţii să fie bătuţi cu biciul, iar femeile cu curele de piele sau cu nuiele. Avem cu noi şi legile lui Amos, şi doar acestea pot fi egale cu legile lui Hoskiah. Toate celelalte legi vor fi inferioare din punct de vedere al importanţei lor. Acolo unde legile sunt în contradicţie, nu vor fi folosite unele împotriva celorlalte, ci legea mai nouă va avea însemnătatea cea mai mare, iar celelalte i se vor subordona.

15:12. Prevederile Vechii Legi, cea care nu este scrisă, vor fi păstrate doar dacă păstrarea lor a devenit o tradiţie la judecată. Nimeni să nu îşi construiască o locuinţă de cărămidă sau de piatră în aceste locuri, căci pentru oamenii în mijlocul cărora trăim aceasta ar fi o ofensă.

15:13. Dacă două legi se contrazic una pe alta, câştig de cauză va avea cea mai recentă, cu excepţia situaţiilor când este vorba de vreo lege a lui Amos sau a lui Hoskiah. Nimeni să nu modifice în folosul lui semnul de pe animalul altuia, căci acesta este un lucru nelegiuit. Cine va face aşa ceva va trebui să-l despăgubească dublu pe păgubaş, iar dacă va repeta fapta, va trebui să-l despăgubească întreit.

15:14. Niciunul dintre noi să nu venereze altfel decât în felul frăţiei noastre. Nimic nu trebuie adăugat la ritualurile noastre şi nimic nu trebuie scos din ele. Credinţele noastre vor fi protejate cu bărbăţie, fără ruşine şi din toate puterile noastre. Să nu fiţi cu inima slabă atunci când pericolul vă ameninţă, şi nici indiferenţi dacă sunteţi împovăraţi. Niciunul dintre noi nu va rămâne tăcut atunci când credinţele noastre sunt batjocorite sau pasiv în faţa vrăjmaşilor. Dacă cineva este laş şi nu va face aceste lucruri, acela nu va mai fi socotit unul de-al nostru.

15:15. Lucrările oamenilor sunt nedesăvârşite, şi niciun om nu a văzut vreodată Lumina Adevărului în puritatea ei absolută. Prin urmare, chiar dacă două lucruri consemnate în scrierile

© Biblioteca Spirituală

noastre par a fi contradictorii, dacă acestea nu pot fi conciliate printr-o înţelegere mai profundă, atunci se va da întâietate lucrului scris mai recent, cu condiţia să nu fie vorba de vreo eroare flagrantă. Să fiţi oameni de bună-credinţă, binevoitori şi cu simţul realităţii. Nimic din ce trece prin mâinile multor oameni nu rămâne necontaminat. Doar sinceritatea şi sârguinţa îi vor menţine puritatea. Însă odată ce aţi aflat un adevăr, apăraţi-l cu râvnă. În această sferă a falsităţii, agăţaţi-vă de toate lucrurile adevărate, aşa cum un om aruncat în mare de un râu învolburat se agaţă de un buştean.

15:16. Toţi oamenii prinşi ca urmare a unei fapte pe care au săvârşit-o, şi care încă nu au fost pedepsiţi sau aduşi în faţa sfatului obştesc, vor fi ţinuţi în cuşti, pe malurile râului. Cineva poate fi închis ca pedeapsă fie într-o cuşcă acoperită, fie într-una descoperită. Dacă cineva trebuie să moară, va putea fi ucis fie în ape curate, fie în ape necurate, după obiceiul popoarelor din jurul nostru. Nimeni nu va putea ucide ca formă de a face dreptate, făcând ca sângele cuiva să se scurgă din trup.

15:17. Dacă cineva moare şi îşi lasă soţia neprotejată, fratele acelui om trebuie să o ia în casa sa. Orice rudă neprotejată a cuiva, fie că este vorba de o rudă de sânge sau prin alianţă, va trebui luată în grijă de omul respectiv. Pentru că Regele Cerului s-a împerecheat cu Regina Cerului, Legea Veche nu interzice relaţia dintre frate şi soră.

15:18. Niciun bărbat să nu privească plin de dorinţă goliciunea vreunei rude de sânge sau prin alianţă, şi nicio femeie să nu îşi expună goliciunea în faţa altui bărbat decât soţul ei. Pedepsele vor consta fie în arderea cu fierul încins, fie în închiderea în cuşcă.

15:19. Toţi bărbaţii sunt obligaţi să înveţe să lupte şi să se apere cu toporul, cu arcul, cu lancea, cu sabia, cu suliţa sau cu praştia, şi toate armele care se ţin cu mâna vor fi ascuţite.

15:20. Toţi bărbaţii din mijlocul nostru trebuie să cunoască cuvintele Sfintei Scripturi, fie înţelegându-le, fie învăţându-le pe dinafară. Acestea trebuie săpate în inima omului, tot aşa cum sunt săpate şi în aramă sau în lemn.

15:21. Documentele vor fi scrise acum cu Literele Sacre, şi nu cu cele ale Fiilor Focului. Fiecare rând va fi scris cu literele Poporului celor Cinci Zei Roşii, care provin din semnele cereşti văzute de Maestrul Scrisului.

15:22. (*Aici urmau multe capitole, dar acestea s-au pierdut*).

CAPITOLUL XVI - RECONSTRUCŢIA LUI KADAIRATH

16:1. Maestrul stătea aşezat la masa lui, iar lângă el, adunaţi într-un semicerc, erau aceia pe care îi învăţa, şi le vorbea în felul acesta:

16:2. „Fraţii mei, iată legile vieţii şi legile făcute de om. Nicio lege, fie că vine de la Spiritul Suprem sau de la om, nu produce doar fericire şi apără de necaz. Aşa că, pentru a fi bună şi a avea valoare, o hotărâre sau o lege trebuie să producă mai multă mulţumire sau fericire decât neplăcere. De asemenea, trebuie să genereze mai puţine necazuri şi probleme decât produce fiindcă altfel ar însemna că este o lucrare malefică şi o dovadă a nesăbuinţei oamenilor”.

16:3. „Plăcerea nu vine niciodată într-o formă pură, şi nicio formă de bunătate pe care omul vrea să o promoveze nu este lipsită de anumite limitări. Cu toate acestea, nicio formă de bunătate nu este sterilă în producerea fericirii atunci când se află în mâinile celor conduşi de înţelepciune. Bucuria şi tristeţea, durerea şi plăcerea, succesul şi eşecul sunt toate nişte procese formatoare, care acţionează asupra spiritului şi caracterului omului. Termenii opuşi sunt cu toţii la fel de importanţi”.

16:4. Iată lucrurile pe care le propovăduia:

16:5. „Firea oamenilor este diferită, şi toţi tind să se învârtă în acele cercuri care corespund cu felul lor de a fi. Prin urmare, noi stabilim un standard, pe care nu toţi îl vor găsi acceptabil, aşa că numai cei a căror fire caută lucrurile cele mai bune se vor simţi bine în compania noastră”.

16:6. „Dacă sufletul unui bărbat sau al unei femei nu este dezvoltat şi disciplinat prin

© Biblioteca Spirituală

constrângerile impuse de legile spirituale şi materiale, nu se va putea ridica deasupra elementelor sale pământeşti. Aşa cum trupul pământesc trebuie păstrat în formă cu ajutorul disciplinei şi autocontrolului, căci prin lăcomie sau indiferenţă se îngraşă şi se şubrezeşte, tot aşa şi spiritul care controlează trupul trebuie să se înfrâneze".

16:7. „Orice lege, indiferent dacă se referă la sfera spirituală sau la sfera materială, suprimă ceva din firea omului, şi de aceea necesită un antrenament în privinţa înfrânării şi a îndurării. Însă nu este oare adevărat că deşi orice lege bună înfrânează ceva din interiorul bărbaţilor şi femeilor, ea înfrânează şi lucrurile rele şi nefolositoare? O lege este cu atât mai bună cu cât îi constrânge mai puţin pe bărbaţi şi pe femei şi înăbuşă mai mult lucrurile dăunătoare bunăstării lor. Toate legile sunt plătite din vistieria libertăţii; cu cât oamenii plătesc mai puţin, cu atât legea este mai bună".

16:8. „Legile stăpânilor lumeşti sunt menţinute prin forţa armelor, dar păstrarea legilor spirituale, mai înalte, poate fi asigurată doar prin iluminare şi înţelepciune. Cauzele aprecierilor greşite, tristeţii şi remuşcărilor provin cel mai adesea din încălcarea legilor spirituale, nu a celor lumeşti".

16:9. „Legile şi constrângerile morale sunt esenţiale pentru progresul şi bunăstarea omenirii. Când pasiunile se dezlănţuie, iar slăbiciunile nu sunt apărate de legi morale, apar diferite vicii şi perversiuni ce slăbesc vigoarea popoarelor. Atunci când se permite anormalităţii să stânjenească ceea ce este normal, poporul degenerează, rasa se contaminează, iar omenirea suferă un regres. Marea Lege impune omenirii să se perfecţioneze. Fiecare bărbat şi fiecare femeie trebuie să îşi păzească moştenirea şi să se ridice deasupra josniciilor pământeşti. Acesta este unul din scopurile vieţii. Viaţa se luptă cu omul, iar omul se luptă cu el însuşi".

16:10. „Înţelepţii de toate vârstele şi din toate ţinuturile au făcut legi care i-au împiedicat pe cei slabi şi anormali să îşi satisfacă poftele carnale şi dorinţele imorale. Dacă sar fi permis ca dorinţele lor necontrolate să le dirijeze acţiunile, atunci nu numai că cei slabi şi anormali s-ar distruge singuri, dar aceştia ar fi ca un cancer în trupul viu al omenirii".

16:11. Cărţile Sfinte ne spun că în firea omului există un simţ al ruşinii. Acest lucru este adevărat, iar omul poate cunoaşte şi ceea ce înseamnă decenţa şi faptul de a fi mândru că este om. De aceea, lui trebuie să i se spună că îşi poate îmbunătăţi condiţia prin dobândirea curăţeniei şi purităţii spirituale".

16:12. „Omul nu poate dobândi în mod firesc o astfel de cunoaştere, după cum nici păstorului nu i se înfăţişează de la sine păşunile cele bune. Cetatea de peste deal a fost întemeiată pe bunătate, căci ctitorii ei nu au fost nişte oameni care să găsească plăcere în răutate. Dar pe măsură ce anii au trecut, a devenit evident că în interiorul zidurilor sale lucrurile nu merg prea bine. Acum, din cauza apucăturilor locuitorilor ei, zilele cetăţii sunt numărate".

16:13. „Oamenii traversează marea cu corăbiile venind dintre Miazăzi, aducând cu ei lucruri mult căutate de oamenii care ne înconjoară, care merg în cetate pentru a da la schimb animalele pe care le-au prins sau pe care le-au crescut, ori lucrurile scoase din pământ.

Schimbul de produse are loc în târgul cetăţii, însă toate acestea sunt pentru plăcerile trupului, nu pentru satisfacţia sufletului".

16:14. „Însă oamenii vor fi mânaţi mereu de firea lor de a căuta şi a de dobândi lucruri care nu sunt menite să satisfacă poftele pământeşti. Este vorba de acele lucruri care încântă inimile oamenilor prin frumuseţea lor sau care le aduc bucurie şi mulţumire sufletească, ca şi de lucrurile care îi bucură pe cei dragi ori de acelea care îi inspiră pe oameni să facă fapte nobile. În pofida firii sale pământeşti, lucrurile cele mai căutate şi mai dorite de către om sunt acelea care trezesc puterile sufletului, şi nu puterile trupeşti. Când lucrurile vor sta altfel, atunci omenirea va regresa spre stadiul animalităţii.

16:15. Aceste lucruri au fost rescrise în limba noastră prin regândirea textului de către Anewidowl.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL XVII - FRAGMENT DINTR-UN LEGĂMÂNT DE CĂSĂTORIE

17:1. Numele meu este Farsis, sunt din casa lui Golaith şi nu am soţie. Acestea sunt legămintele mele pentru Awerit din Glendargi:

17:2. „Aici, la lumina zilei, în faţa Spiritului Suprem şi a tuturor oamenilor, sub ochii tatălui meu Bealin şi ai mamei mele Goronway, te iau pe tine de soţie".

17:3. „Cu tine mă voi consulta înainte să îmi iau o altă soţie, şi vei fi întotdeauna mai mare peste toate soţiile mele. Hrana şi îmbrăcămintea nu îţi vor lipsi niciodată, chiar dacă hrana poate fi nepreparată, iar pânza neţesută. Vei avea întotdeauna un acoperiş deasupra ta şi o armă pregătită să te apere. Voi fi mereu atent la nevoile tale şi mereu preocupat să trăieşti în bunăstare. Indiferent ce îmi va aduce norocul, voi împărţi cu tine şi cu copiii noştri".

17:4. „Te voi proteja în toţi anii vieţii mele şi te voi feri de toate nenorocirile, atât cât îmi va sta în putere. Dacă cineva te va insulta, mă va insulta pe mine şi pe toţi aceia din sângele meu. Începând din această zi, casa mea este casa ta. Ceea ce până acum era tatăl tău şi casa ta pentru tine, de acum încolo sunt eu şi casa mea"

17:5. „Dacă îndatoriri mai înalte mă vor lua de lângă tine, voi lua toate măsurile de precauţie pentru siguranţa şi bunăstarea ta. Dacă va fi să te părăsesc, ca urmare a dispariţiei afecţiunii mele sau a întunecării gândurilor, sau dacă voi încălca acest legământ şi îmi voi aduce în locul tău o altă femeie, atunci, dacă nu ai adus ocară asupra mea şi a casei mele săvârşind marea ticăloşie de care sunt capabile femeile, voi plăti casei tatălui tău dublul preţului miresei. De asemenea, îţi voi da jumătate din proprietăţile şi posesiunile pe care le avem ca soţ şi soţie. Fiecare copil va primi partea cuvenită din toate proprietăţile şi posesiunile mele, iar acest lucru va fi consemnat de mâinile slujitorilor regelui".

17:6. „Toate darurile de nuntă pe care le vei primi şi toate lucrurile pe care le vei aduce cu tine vor fi ale tale. Eu le voi păzi întotdeauna. Nu voi lua şi nu te voi lipsi de nimic din bunurile tale, decât dacă ai săvârşit acea ticăloşie care îmi spurcă casa şi îmi defăimează numele. Toate lucrurile pe care ni le va da tatăl tău vor fi ale noastre, după obiceiul marilor legi".

17:7. „Îţi accept neputinţele, le voi împărţi cu tine, iar copiii pe care îi naşti vor fi întotdeauna ai mei. Niciun bărbat nu te va ocărî sau maltrata vreodată fără ca mâna mea să se ridice împotriva lui. Niciun bărbat nu va pune vreodată mâinile pe tine în mod nejustificat, căci tu eşti a mea, acum şi pentru totdeauna".

17:8. „Nu voi neglija creşterea copiilor noştri, însă aceştia vor fi educaţi în conformitate cu lumina mea. Îţi poţi urma credinţa, aşa cum şi eu o urmez pe a mea, şi vom fi toleranţi unul cu celălalt".

17:9. Iată legămintele mele, mâna mea şi zălogul meu.

CAPITOLUL XVIII - AMENDAMENTELE LUI MASIBA

18:1. Acestea sunt modificările legitime încuviinţate de Masiba:

18:2. „Niciun bărbat şi nicio femeie nu are dreptul să deţină vreun sclav, şi nicio fecioară sau femeie nu trebuie să intre în casa altcuiva, decât dacă este casa unei soţii sau a unei slujitoare. De acum, legea nu mai permite ca cineva să aibă o concubină. Orice slujitoare se află sub protecţia stăpânului casei, şi acesta îi va asigura toate cele necesare la timp. Dacă se înfurie şi o loveşte, va plăti pentru asta aşa cum se cuvine, iar dacă o seduce, va da casei acesteia o treime din bunurile lui şi va putea fi judecat şi altfel, în conformitate cu legea".

18:3. „Dacă cineva loveşte sau vatămă în vreun fel un om pe care nu-l duce mintea, va fi pedepsit aspru, după lege. Legea permite numirea unor Gardieni care să fie protectorii văduvelor, orfanilor, nerozilor, bătuţilor de soartă şi a altora care le sunt încredinţaţi. Gardienii aceştia se pot ocupa personal de astfel de lucruri sau pot numi la rândul lor alţi gardieni. Proprietăţile şi posesiunile oricărei persoane pot fi lăsate în grija lor. Dacă Gardienii nu acţionează cu bună-credinţă, dacă înşală încrederea sau sunt neglijenţi, atunci vor trebui să

© Biblioteca Spirituală

plătească despăgubiri imediat, fiindcă altfel vor fi pedepsiţi”.

18:4. „Dacă doi oameni se luptă fără arme, folosindu-se doar de mâini, fără lemne sau pietre, ci eventual cu beţe sau toiege, iar unul dintre ei este rănit, în aşa fel încât este nevoit să zacă la pat mai mult de trei zile, celălalt va trebui să plătească pentru timpul pierdut şi pentru însănătoşirea acestuia. Dacă cineva câştigă în mod necinstit, prefăcându-se că stă la pat şi că suferă tare, acela nu va păstra ce a câştigat, şi în plus va primi şi o pedeapsă. Dacă cineva se luptă având în mână un lemn sau o piatră, ori dacă contrar legii se foloseşte de arme, acela ca fi pedepsit cu severitate. Dacă un om înarmat îl atacă pe altul care nu are arme, acela va plăti despăgubiri însemnate şi va fi pedepsit cu asprime”.

18:5. „Dacă nişte bărbaţi care se luptă vatămă o femeie însărcinată, în aşa fel încât îi provoacă suferinţă, sau dacă vreun bărbat provoacă vreo vătămare unei femei însărcinate, ce are ca rezultat moartea ei sau a copilului, acei oameni vor plăti cu viaţa lor pentru acest lucru. Dacă nu este sigur că o femeie a născut prematur un copil mort din vina cuiva, acel om nu va trebui să moară, dar va fi nevoit să plătească o despăgubire soţului femeii respective”.

18:6. „După primirea pedepsei, viaţa unei femei adultere va fi în mâinile soţului ei. Dacă acela o răscumpără, va putea face cu ea ce va dori. Dar dacă o răscumpără şi nu mai vrea să aibă de a face cu ea, va putea să îi refuze statutul de soţie.”

18:7. „Dacă o femeie se foloseşte de o substanţă ca să nu rămână însărcinată, soţul ei o poate pedepsi lovind-o cu biciul sau trăgându-i o bătaie, dar în aşa fel încât să nu-i dea sângele sau să o mutileze.”

18:8. „Dacă o femeie prepară o substanţă care o împiedică să rămână însărcinată, sau dacă transportă substanţa respectivă ori o dă altei femei, va fi bătută cu nuiaua, ca şi mai înainte. Din acel moment, va fi bătută cu nuiaua trei zile la rând, şi va putea fi pusă să plătească şi despăgubiri. Dacă un bărbat prepară, dă sau transportă o astfel de substanţă, acela va fi pedepsit cu asprime”.

18:9. „Dacă o femeie îşi provoacă un avort, aceea va fi închisă şi ţinută în izolare timp de o lună, iar din trei în trei zile i se vor aplica zece lovituri de nuiele. Cei care dau cuiva o poţiune cu care să omoare copilul nenăscut, vor fi pedepsiţi. Dacă este vorba de o femeie, aceea va îndura dublul pedepsei care se dă unei mame ce îşi omoară propriul copil nenăscut, şi, de asemenea, va putea fi pusă să plătească despăgubiri. Dacă este vorba de un bărbat, acela va fi pedepsit cu mult mai aspru”.

18:10. „Dacă cineva otrăveşte un animal care aparţine altcuiva, acea persoană va plăti de trei ori valoarea animalului respectiv”.

18:11. „Carnea de cal, veveriţă şi şobolan nu va fi mâncată. Bursucul este o creatură sacră pentru părinţii noştri, pentru că a contribuit la salvarea lor, aşa că nu va fi ucis”.

18:12. „Când un copil ajunge în pragul maturităţii, iar organele sale sexuale devin active, va fi declarat bărbat după obiceiul străvechi. El va fi trecut peste pragul de piatră şi va fi întâmpinat ca în vechime, însă iată care este proclamaţia nouă: «Ştiu sigur ce sunt. Eu sunt sămânţa divină sădită într-un trup de carne. Eu aparţin celor ce umblă pe Cărarea Măreaţă a

Adevărului, iar locul meu este alături de ei. Sunt un bărbat care cunoaşte firea bărbaţilor şi voi face tot ce se aşteaptă de la un bărbat.

18:13. Datoria mea este să-i apăr întotdeauna pe aceia care umblă împreună cu mine şi să nu mă lepăd niciodată de credinţa mea. Voi rămâne statornic chiar dacă voi fi persecutat. Instrumentele celor care torturează nu-mi vor deschide gura. Mă angajez să convertesc cel puţin un om care să meargă pe calea luminii.

18:14. Datoria mea este să îmi iau o soţie şi să zămislesc copii care vor fi crescuţi în lumina Cărării Măreţe a Adevărului. Datoria mea este să îi întreţin din toate puterile mele şi să îi învăţ căile înţelepciunii.

18:15. Datoria mea este să învăţ un meşteşug. Voi fi blând cu animalele, cu plantele şi cu solul.

18:16. Nu voi vătăma cu intenţie nicio creatură sălbatică şi niciun copac. Datoria mea este să mă opun oricărei forme de dezordine şi de anarhie. Să învăţ care este scopul vieţii şi să încerc

© Biblioteca Spirituală

să înţeleg planul Spiritului Suprem, care a rânduit toate lucrurile. Ştiu că trebuie să îmi păstrez mereu gândurile pure, cuvintele să-mi fie bune şi blânde, iar faptele bărbăteşti.

18:17. Ştiu că există o cărare a răului. Este calea slăbiciunii şi a laşităţii, care duce la autodistrugere. Voi lupta împotriva tuturor formelor de răutate, oriunde le voi afla, căci ştiu că nu voi putea trece bărbăteşte prin viaţă fără să mă împotrivesc şi fără să mă lupt.

18:18. Ştiu că toţi oamenii se nasc muritori şi toţi trebuie să moară trupeşte, dar cred că eu sunt un suflet ce are potenţialul de a trăi veşnic. Dacă în timpul încercărilor acestei vieţi voi fi asaltat de îndoială, nu voi rămâne pasiv în faţa ei.

18:19. Promit să respect codul bărbăţiei şi să urmez potecile înţelepciunii. Gura mea va rosti întotdeauna adevărul, iar mâna mea va face numai fapte bune. Ştiu că nu este suficient doar să fac bine, ci trebuie să mă lupt cu răul. Datoria mea este aceea de a mă opune oamenilor răi şi lucrărilor lor, şi de a trăi în pace cu fraţii mei.

18:20. Datoria mea este să învăţ şi să înţeleg învăţăturile Sfintei Scripturi, ca lumina ei să mă ajute să îmi îndrum copiii. Voi susţine şi voi sprijini Frăţia în toate zilele vieţii mele şi voi prezenta învăţăturile ei şi altor oameni. Recunosc că doar prin exemplu personal voi putea fi un vrednic şi adevărat exponent al acestor învăţături.

18:21. Nu voi prigoni niciun om pentru credinţa lui, decât dacă o atacă pe a mea. Chiar şi atunci, îl voi trata cu toleranţă, până în momentul în care voi fi ameninţat. Nu voi fi niciodată de acord cu convertirea oamenilor cu forţa, chiar dacă este spre binele lor, căci acesta este un lucru rău. Singurele mele argumente vor fi propriul exemplu şi bunul simţ.

18:22. Credinţa pe care o am nu va rămâne închisă în gândurile mele, ci ea va fi ceva viu, ceva ce se va transpune în fapte. Aduc mulţumiri pentru faptul că ştiu că sunt un suflet viu, dar cunosc foarte bine marea răspundere pe care o am pentru viitorul fiinţei mele. Când voi pleca spre marele tărâm de dincolo, nu voi fi o ruşine pentru Pământ.

18:23. Când voi deveni tată, voi accepta responsabilitatea pentru faptele lor greşite, după cum va fi şi meritul meu atunci când aceştia vor da dovadă de bunătate. Nu voi căuta săi învinuiesc pe alţii pentru eşecurile mele. Voi fi mereu atent la lucrurile bune ale vieţii şi voi fi recunoscător pentru ele. Voi îndura nefericirea şi necazurile cu dârzenie, ridicându-mă deasupra lor ca un bărbat şi nu târându-mă în faţa lor ca un câine sub bâtul stăpânului său. Îndoielile, temerile, dorinţele nefireşti şi laşitatea pot să pândească în lungul cărării mele, ca nişte demoni ai pădurii, care ţin calea călătorilor, însă eu le voi birui.

18:24. Nu îmi voi ascunde dispreţul pentru cei ce săvârşesc lucruri rele şi pentru slujitorii răului, şi chiar dacă aceştia ocupă poziţii înalte, eu nu le voi acorda respect. Nu voi fi niciodată interesat de lucrurile rele.

18:25. Recunosc că sufletul şi trupul meu se luptă să-şi satisfacă propriile dorinţe. Ştiu că trupul moare câte puţin în fiecare zi, şi că se apropie zilnic de ţărmul întunecat. Aşadar, voi urma preceptele chibzuinţei, şi absolut fiecare zi va fi un pas înainte spre trezirea sufletului meu. Nu îmi voi pedepsi adevăratul meu sine de dragul satisfacerii unui trup stricăcios. 18:26. Voi trăi în lumina revelată de Sfânta Scriptură, Lumina Scrisă ce le-a fost dezvăluită Fraţilor Cărţii. Voi trăi ca un bărbat, îmi voi asuma îndatoririle şi obligaţiile ca un bărbat şi voi muri ca un bărbat»".

CAPITOLUL XIX - SCRISOAREA LUI MATA – FIUL LUI AGNER

19:1. Barbarul întreabă, „*Cine şi Ce este Spiritul Suprem?*". Tu să-i răspunzi aşa, „Imaginează-ţi-L ca pe o Fiinţă aflată mai presus de zeul tău cel mai măreţ. Dacă te ajută să înţelegi, îl poţi privi pe Spiritul Suprem ca pe un Zeu al cărui chip se reflectă în tine. El este cel care umple Cerul şi Pământul cu puterea Lui, iar puterile Sale se manifestă prin intermediul forţelor elementale. El este acum ca şi la început, şi nici la sfârşit nu va fi diferit. El i-a făcut pe oameni învelind o sămânţă divină cu o structură pământească, căreia i-a insuflat aburul vieţii. El menţine ordinea în Ceruri şi stabilizează pământul în ape. Suflarea Lui este suflarea vieţii, şi El este cel care face să cadă ploaia şi să înverzească totul". Spune-i barbarului, „*Priveşte în jurul tău*

© Biblioteca Spirituală

şi o să-l vezi pe Dumnezeu reflectat ca într-o oglindă. Niciun muritor nu l-a putut vedea vreodată direct, însă reflexia lui poate fi văzută de toţi."

19:2. Barbarul caută un zeu pe care să-l poată vedea, dar încearcă să-l faci să înţeleagă că acest lucru este imposibil, pentru că Dumnezeu este atât de măreţ, în timp ce omul este atât de mărunt. Altădată, ia-l pe barbar atunci când soarele străluceşte cu toată puterea lui, şi cere-i să-l privească. Va fi nevoit să recunoască că nu poate face acest lucru. Atunci, tu spune-i, „Vezi, tu nu poţi privi nici măcar scutul în spatele căruia se ascunde Haula, fiindcă este mult prea strălucitor. Însă acest zeu măreţ nu este decât o reflexie slabă şi îndepărtată a razelor care aduc puterea de la Spiritul Suprem. Deci cum ai putea spera să priveşti însăşi sursa puterii?".

19:3. Barbarii sunt încă copii, aşa că nu înţeleg aceste lucruri cu uşurinţă. De aceea, ar fi cel mai bine să fie învăţaţi prin intermediul unor povestiri simple, aşa cum li se spun şi copiilor, ca în felul acesta să fie aduşi la lumină încetul cu încetul. Credinţa în Spiritul Suprem nu este atât de importantă. Ignorantul dă dovadă de nesăbuinţă dacă încearcă să-i descopere natura. Este mult mai important ca oamenii să creadă în sufletele lor. Credinţa în orice zeu este inutilă dacă omul nu crede în nemurirea şi în divinitatea lui. Dacă ar exista vreun zeu de pe urma căruia omul să nu aibă niciun folos, atunci acesta ar face mai bine să-l ignore. Însă lucrurile nu stau aşa. Omul caută să se unească şi să fie în legătură cu Spiritul Suprem pentru a trage un folos. Omul are un destin bazat pe ceva ce este mai măreţ decât el însuşi, de aici nevoia lui de a căuta acel lucru.

19:4. Existenţa unei Fiinţe Supreme nu înseamnă doar să accepţi, să crezi sau să ignori. Credinţa nu poate fi un scop în sine, căci nimic nu există fără să aibă un scop. Simpla credinţă într-o Fiinţă Supremă nu este deajuns; trebuie să cunoaştem scopul sau intenţia Fiinţei. Dacă avem credinţa că această Fiinţă Supremă ne-a creat, indiferent cum anume, trebuie să căutăm să aflăm care este scopul pentru care am fost creaţi. Dacă am fost creaţi ca să slujim unui anumit scop, să facem ceva ce suntem meniţi a face, va trebui să acţionăm în consecinţă, fiindcă altfel îl vom nemulţumi pe Creatorul nostru. Oare olarul face un vas care nu are nicio întrebuinţare, sau fierarul ţine fierul fără să îl prelucreze? Doar acele lucruri care slujesc scopului pentru care au fost create sunt apreciate.

19:5. Prin urmare, noi, care suntem fraţi, am fost învăţaţi nu doar să credem într-o Fiinţă Supremă, ci şi în asemănarea noastră cu această Fiinţă. Spiritul Suprem nu este un străin aflat dincolo de orizontul nostru de cunoaştere; puterile Spiritului Suprem pătrund în fiecare fibră a trupurilor noastre.

19:6. Dacă avem dificultăţi atunci când ne aflăm printre barbari, nici aici dificultăţile nu sunt mai mici. Adevărul pe care-l avem nu numai că pare a avea un gust neplăcut, ci este şi greu de digerat. Oamenii caută mâncare mai gustoasă, chiar dacă este mai puţin hrănitoare, şi sunt puţini aceia care îi înlocuiesc pe fraţii care pleacă. Oare ne-ar fi mai de folos să prezentăm Adevărul ca pe o bere diluată cu apă şi miere?

19:7. Ameninţarea regelui barbar este un lucru în legătură cu care trebuie să fiţi sfătuiţi. Dacă veţi fi ameninţaţi cu alternativa de a muri sau de a încălca legile noastre, le puteţi încălca cu mintea, în limitele conştiinţei. Însă dacă vi se va cere să vă lepădaţi de tot ce ştiţi că este bun şi adevărat, să trădaţi tot ceea ce noi considerăm sacru, atunci va trebui să acceptaţi moartea de dragul sufletului vostru. Veţi fi informaţi despre aceste lucruri de către Kuin din Abalon, care vine mai târziu, aşa că vi se va răspunde doar la lucrurile despre care întrebaţi.

19:8. De dragul barbarilor, este poate mai bine să numiţi Spiritul Suprem, „Dumnezeu, Dumnezeul fără Nume". Acest lucru va rezolva câteva dificultăţi, iar dacă barbarii se consideră superiori deoarece îl limitează cu un nume, acceptaţi acest lucru şi rămâneţi liniştiţi.

19:9. Spuneţi barbarilor, „Aşa cum sufletul umple trupul omului, tot aşa şi Dumnezeu umple tărâmul Său. Aşa cum sufletul înconjoară şi conţine trupul, tot aşa face şi Dumnezeu cu creaţia Sa. Aşa cum sufletul vede, dar nu poate fi văzut, tot aşa şi Dumnezeu vede, fără să fie văzut. Aşa cum sufletul simte, tot aşa simte şi Dumnezeu. Aşa cum sufletul are grijă să hrănească trupul, tot aşa şi Dumnezeu revitalizează întreaga sa locuinţă. Aşa cum sufletul nu poate fi găsit în trupul omului, tot aşa şi locuinţa lui Dumnezeu este insondabilă. Niciun om nu poate cunoaşte locul unde se află sufletul său, şi niciun om nu poate cunoaşte locul unde se află Dumnezeu".

© Biblioteca Spirituală

19:10. Barbarii făuresc idoli, ca să-l înţeleagă mai bine pe Dumnezeu. Dar oare noi suntem mai buni, când îl creăm asemenea nouă în gândurile noastre? Chiar dacă nu facem asta pentru că credem că este aşa, ci doar pentru a-L face mai uşor de înţeles.

19:11. Pe măsură ce înţelegerea cuiva în privinţa lui Dumnezeu creşte, Dumnezeu începe să se retragă; aşa că de-a lungul timpului, chiar dacă omul a început să-L înţeleagă mai bine pe Dumnezeu, El se menţine la aceeaşi distanţă. Noi, cei care trăim în lumina Spiritului Suprem, am ajuns la o cunoaştere mai profundă nu pentru că suntem nişte oameni mai buni, ci pentru că ne-am dedicat viaţa căutării Sale. Orice om care caută cu atenţie şi cu suficientă râvnă va găsi acel lucru pe care îl caută.

19:12. Restul acestei scrisori lipseşte, însă un mic fragment recuperat, în care se vorbeşte despre construcţii, face referire la Galheda. În altă parte, se spune că Galheda a rescris acest text.

CAPITOLUL XX - ÎNVĂŢĂTURILE LUI SADEK

20:1. Toţi oamenii din cadrul Frăţiei trebuie învăţaţi să trăiască după următoarele legi, care promovează disciplina spiritului:

20:2. Bărbaţii se vor abţine de la orice formă de răutate şi se vor ataşa de tot ceea ce este bun. Ei vor rosti Adevărul, vor fi adepţii probităţii morale şi vor ţine dreptatea în mâinile lor. Virtuţile sunt ca nişte toiege care îl vor ajuta pe om în lunga sa călătorie prin viaţă, către acea poartă unde sufletul său va ieşi la iveală.

20:3. Pe cărare sunt călăuze, indicatoare şi locuri de odihnă şi adăpost pentru cei osteniţi. Pe marginea drumului se găseşte hrană, iar pe cărări sunt multe lucruri ce urmează a fi descoperite. (Lipsesc vreo două paragrafe).

20:4. Maestrul îi va admite în cadrul Frăţiei pe toţi aceia care prin studiu sârguincios şi printr-o autodisciplină rigidă s-au centrat în ei înşişi. Aceştia vor deveni una cu cei ce urcă scările şi îşi vor găsi locul cuvenit.

20:5. Maestrul îi va instrui în Şcoala Luminii şi a Vieţii, revelându-le toate secretele naturii lor, precum şi felul în care sufletul se eliberează. Aici nu va fi nevoie de pedepse sau de recompense. Practicarea austerităţii doar de dragul ei nu va fi tolerată.

20:6. Oricine se înfăţişează Maestrului, fiind adus de cel care îl propune în faţa celor de care depinde acceptarea, va aduce cu el toată iscusinţa lui, toată cunoaşterea lui şi toate posesiunile lui. Acela va fi studiat aşa cum se cuvine, va fi cercetat şi i se vor pune întrebări înainte de a veni în faţa celor de care depinde acceptarea lui, însă acceptarea va veni abia după un an, timp în care va trebui să rămână aici.

20:7. Următoarele simboluri prezentate sunt Planul şi Legea, adică acele lucruri măreţe şi neschimbătoare, care sunt veşnice; acestea erau la fel şi în vremea primului nostru strămoş, aşa cum vor fi şi în vremea ultimului nostru descendent. (Lipseşte mult text).

20:8. Cel ce nu trăieşte după aceste legi nu va putea rămâne în cadrul Frăţiei. Omul care umblă în noroi murdăreşte nu doar podeaua lui, ci şi pragurile vecinilor săi. Dacă cineva nu umblă în curăţenie trupească şi în puritatea minţii, acela nu se va putea considera unul deal nostru, şi nimeni nu îl va numi frate.

20:9. Sufletul trebuie prelucrat cu ajutorul loviturilor puternice ale necazurilor şi tristeţii. El trebuie modelat cu blândeţe de către apele smereniei şi iubirii; trebuie să fie vânat de înţelegere şi răbdare. Acestea sunt lucrurile care îi dau o formă frumoasă şi armonioasă. Însă alte lucruri îl modelează în urâţenie; acestea sunt: falsitatea şi lăcomia, înşelăciunea şi invidia, cruzimea şi înfumurarea, împreună cu alte calităţi malefice.

20:10. Răsplata justă pentru cei ce urmează cărarea uşoară a indolenţei este faptul că vor fi osândiţi să trăiască în cotloanele ruşinii şi dezonoarei. În nefericirea singurătăţii sufletului se vor auzi gemete pline de tristeţe şi se vor vărsa lacrimi.

20:11. Aceste legi ale noastre nu sunt menite să asigure confortul şi liniştea omului, nici măcar în ceea ce priveşe trupul, ci ele sunt în folosul sufletului său veşnic. Aici, sufletul său va fi

© Biblioteca Spirituală

purificat şi trezit la viaţă de către apele puternice ale înţelepciunii, după care i se va insufla cea mai mare cantitate de Adevăr pe care o poate tolera. Cei care vor să tragă foloase de pe urma modul nostru de viaţă trebuie să îşi supună sufletul disciplinei noastre.

20:12. Omul a fost ridicat din pântecul Pământului pentru a fi stăpânul suprafeţei acestuia, însă aici, puterile existente se adună în două tabere care se înfruntă veşnic. Viaţa se opune morţii; apărătorii luminii îi provoacă la luptă pe apărătorii întunericului. Adevărul înfruntă falsitatea. Există un conducător al luminii şi un conducător al întunericului, o căpetenie a vieţii şi o căpetenie a morţii. Oştile răului se confruntă cu oştile celor drepţi.

20:13. La naştere, toţi sunt aruncaţi pe câmpul de luptă al vieţii şi se alătură oştirilor aşezate de o parte şi de alta. Orice om luptă împotriva falsităţii potrivit poziţiei pe care o ocupă în oştirea Adevărului. Omul este pus faţă în faţă cu un vrăjmaş din tabăra întunericului în funcţie de reputaţia pe care o are în ochii căpeteniei luminii.

20:14. Cei răi vor fi trimişi în faţa tăişului ascuţit al sabiei, însă binele va fi ţinut minte. Aşa a fost şi în primele zile, când strămoşii noştri au plecat din Kaburi şi l-au urmat pe Maestrul lor, care i-a călăuzit peste mări. Au navigat pe apele pe care nu era niciun drum, lepădându-se de viaţa uşoară şi de amăgirile care distrează ochiul.

20:15. Ticăloşi nu sunt doar aceia care fac răul în cunoştinţă de cauză. Om rău este şi acela care caută să justifice răutatea şi slăbiciunea altora. Focurile aprinse împotriva lor devin o flacără violentă, care înghite toate oştirile lor.

20:16. Acum, când ai fost înzestrat cu o viaţă nouă, deschide ochii şi priveşte cu înţelegere lucrările Spiritului Suprem. Urmează întotdeauna cărarea care ţi s-a arătat, aşa încât paşii tăi să te ducă spre desăvârşire.

20:17. Să nu te laşi pradă niciodată gândurilor murdare şi să nu priveşti în ochii poftelor trupeşti, căci aceste lucruri i-au făcut pe unii oameni măreţi să se rătăcească, şi mulţi dintre ce puternici au fost doborâţi. Fii curat în toate privinţele. Să nu profanezi niciodată templul omenesc culcându-te cu o femeie care este la scurgere. Fii curat atât pe dinăuntru, cât şi pe dinafară, la trup, la cuget, în cuvânt şi în faptă.

20:18. Cei de care ne-am despărţit săvârşeau asemenea lucruri. Şi în zadar aprindeau lămpile templelor lor, iar fumul de la altarele lor întunecare se împrăştia. Voi nu veţi fi precum aceia care umblă în întuneric. Deşi suntem asupriţi din toate părţile, acestea sunt chinurile facerii, care vestesc naşterea Marelui Maestru. Voi nu sunteţi ca aceia care vor fi tăiaţi şi îndepărtaţi din pomul vieţii, care vor cădea pe pământ şi se vor întoarce în nefiinţă. Voi vă veţi îngriji întotdeauna de bunăstarea fratelui vostru şi nu vă veţi amăgi aproapele.

20:19. Voi veţi trăi în comunităţi sfinte, căsătorindu-vă şi zămislind copii. Fiii voştri vor creşte ca nişte stejari puternici, iar fiicele voastre vor fi decente ca nişte violete. Fiii voştri vor purta sabie, iar fiicele voastre vor avea pe cap un văl ce va putea să le acopere faţa.

20:20. Aşa se va întâmpla şi cu aceia care sunt cu noi, dar au inima slabă în îndeplinirea obligaţiilor pe care le au. Aceştia sunt bărbaţi care se topesc în cuptor. Aici, noi nu practicăm disciplina şi austeritatea de dragul torturării inutile a trupului. Noi facem aceste lucruri de dragul sufletelor noastre, aşa cum se antrenează şi un luptător care vrea să îşi ţină muşchii în formă pentru bătălie, ca astfel să îşi apere viaţa.

20:21. Trebuie să se nască nouăzeci şi două de generaţii. Apoi, zeii amestecaţi cu oamenii vor purta o bătălie, şi va fi o mare vărsare de sânge în ziua aceea nefericită, când războiul se va purta într-un întuneric cu nuanţe roşii, în mijlocul unor explozii puternice. Aceasta este vremea despre care stă scris: „focul va ţâşni din inima unei pietre”.

20:22. Despre aceste lucruri s-a scris, aşa încât noi ne preocupăm doar de legile care guvernează Frăţia noastră. Locul vostru este aici, însă dacă veţi părăsi acest loc sigur, totul va cădea asupra capului vostru.

20:23. Cei ce susţin că dincolo de poarta morţii se află un loc de tortură, unde demonii îi chinuie pe cei răi într-un mod de nedescris, sunt călăuziţi de o lumină înşelătoare. Cu siguranţă că este un loc întunecat şi trist, bântuit de Spiritele Întunecate, însă acestea nu torturează cu ajutorul focului. Ele sunt acolo pentru că sunt malefice, iar tovărăşia lor este greu de îndurat.

© Biblioteca Spirituală

20:24. Nu veniţi la noi având zei păgâni în inima voastră, chiar dacă aceştia se află în nişte cotloane ascunse şi închise. Purificaţi-vă la poartă de toate credinţele false.

20:25. Aici, toţi fraţii trebuie să practice în comun acele lucruri care conduc la realizarea sufletească deplină. Aici, Adevărul îi va lega unii de alţii. Vieţile noastre vor fi guvernate de smerenie, puritate şi dreptate. Inima şi ochiul nu se vor rătăci în căutarea lucrurilor nepotrivite şi indecente. Fiecare om va porunci sau se va supune în funcţie de rangul pe care îl are.

20:26. Dacă se descoperă că cineva minte atunci când cere să fie admis, fie că o face în legătură cu trecutul, cu apartenenţa la un trib sau cu posesiunile sale, acela va trebui să se îndrepte prin muncă. Nu vor fi admişi nebuni, neghiobi, orbi, surzi sau muţi.

20:27. Dacă cineva loveşte pe altul cu rang mai înalt sau refuză să respecte indicaţiile care i se dau, atunci, dacă cel ce loveşte are şi el un anumit rang, va fi retrogradat şi obligat să îşi ispăşească greşeala prin muncă şi post. Dacă cineva loveşte pe altul de acelaşi rang fără a avea un motiv întemeiat, cel ce loveşte va fi retrogradat şi obligat să îşi ispăşească greşeala prin muncă. Dacă doi bărbaţi se luptă, atunci amândoi vor fi retrogradaţi.

20:28. Dacă cineva minte cu intenţia de a înşela, sau dacă vatămă pe cineva ori îi produce vreo supărare, atunci va trebui să îşi ispăşească greşeala prin muncă. Dacă cineva provoacă vreo pagubă cuiva sau tuturor celorlalţi, atunci va trebui să îşi ispăşească greşeala prin muncă. Dacă cineva se dezgoleşte în faţa cuiva din neatenţie, într-un mod necuviincios, acela va trebui să îşi ispăşească greşeala prin muncă.

20:29. Dacă cineva vorbeşte de altul pe la spate, va trebui să îşi ispăşească greşeala prin muncă, însă oricine poate acuza pe cineva faţă în faţă în prezenţa martorilor. Dacă cineva mustră pe altul la mânie, va trebui să îşi ispăşească greşeala prin muncă. Dacă cineva poartă pică cuiva şi face cunoscut acest lucru, va trebui să se scuze cu smerenie şi să îşi recunoască greşeala cu eleganţă.

20:30. Dacă cineva vorbeşte urât în prezenţa cuiva, atunci va trebui să îşi îndrepte greşeala prin muncă. Dacă cineva iroseşte metalul sau provoacă irosirea lui, va trebui să îşi ispăşească greşeala prin muncă. Dacă cineva face baie în apa folosită de altul sau într-o apă murdară, va trebui să îşi ispăşească greşeala prin muncă.

20:31. Din ceasul întunericului care începe în cea de-a şaptea zi şi până în ceasul întunericului care începe în prima zi va fi timp de odihnă şi de meditaţie. Acesta este un timp dedicat liniştii, comuniunii sufleteşti şi studiului sacru. Singura lucrare ce poate fi făcută este aceea de a asigura hrana animalelor, de a avea grijă de ele şi de a le acorda atenţia de care au nevoie. Se poate mânca, însă cel mai bine ar fi ca mâncarea să fie preparată în ziua anterioară. Se poate avea grijă de copaci şi de plante; sunt permise activităţile de relaxare şi fiecare se poate ocupa de sarcinile sale esenţiale. O sarcină esenţială este aceea care nu poate fi făcută în nicio altă zi sau care devine absolut necesară ca urmare a unor circumstanţe specifice. În ziua de odihnă, toată lumea trebuie să îşi cureţe hainele, iar pedepsirea copiilor va fi amânată până a doua zi de dimineaţă.

20:32. Preocuparea principală a unui bărbat trebuie să fie soţia sa şi copiii săi, precum şi toţi aceia asupra cărora trebuie să vegheze. Va trebui să aibă grijă să nu se preocupe de nevoile altcuiva, iar aceia să meargă flămânzi sau îmbrăcaţi necorespunzător. Dacă vreun lucru care aparţine cuiva sau tuturor se pierde, ori dacă este luat sau ascuns, astfel încât nu se poate şti în posesia cui este, acel lucru va deveni blestemat în mâinile posesorului său. Dacă ulterior va fi găsit în posesia cuiva, acea persoană va fi alungată din rândul Frăţiei, nu din cauza faptei pe care a săvârşit-o, ci din cauza blestemului.

20:33. Când se găseşte vreun lucru care nu are proprietar, acel lucru va fi dus în sanctuar şi va rămâne acolo o lună de zile. Dacă nimeni nu îl revendică, va fi restituit celui ce l-a găsit. Nimeni nu va lua nimic de la un străin, decât plata corectă care i se cuvine, şi nimeni nu trebuie să se întovărăşească cu un străin pentru a vinde sau a cumpăra.

20:34. Noi suntem conduşi de un sfat obştesc, iar acesta este alcătuit din doisprezece membri şi un maestru. În cadrul acestui sfat, va fi un sfat superior, alcătuit din cinci membri, şi unul inferior, alcătuit din şapte membri. Va exista şi un sfat mai restrâns, alcătuit din patru

© Biblioteca Spirituală

membri aleşi de sfatul obşesc, care se va ocupa cu judecare disputelor şi cu supravegherea aplicării pedepselor.

20:35. Sfatul superior îşi va numi un şef, care îi va conduce pe fraţi în grupuri de doisprezece. Sfatul inferior va numi un funcţionar care va răspunde în faţa lui. Toată lumea va trebui să se supună şefului şi funcţionarului, precum şi celor care le sunt superiori în ierarhie, dar se pot plânge sfatului inferior în legătură cu orice indicaţie care li se dă.

20:36. (*Cea mai mare parte din acest text şi din capitolul care urmează s-a pierdut şi a fost dificil să stabilim locul fragmentelor sau să facem vreo ordonare anume. Este posibil să nu fi rămas decât a zecea parte din textul original*).

CAPITOLUL XXI - LEGILE LUI MALFIN

21:1. Fie ca sufletele voastre să fie iluminate de Lumina Centrală. Fie ca Spiritul Suprem să aibă grijă de voi, cei ce vă adunaţi între stâlpii cei falnici în clipele rânduite, aşa cum are grijă şi de treburile Sale lumeşti. Fie să vă păzească, aşa cum şi voi păziţi legile Lui. Fie să primiţi harul iluminării din centrul Cercului Sacru şi fie ca o fântână veşnică să vă stea la dispoziţie, din care sufletele voastre să poată să bea şi să se învioreze. Fie să primiţi darul regenerării veşnice.

21:2. Acestea sunt legile celor de afară, pe care trebuie să le respectaţi, căci pot fi adăugate în mod just la cele pe care deja le aveţi, căci binele nu ţine cont de origine. Ele se împart în două: cele care sunt numai ale voastre şi cele care guvernează viaţa celor din afară.

21:3. Cel care a fost martor la o tranzacţie şi depune mărturie mincinoasă în privinţa acestui lucru, astfel încât unul dintre oamenii de afară este păgubit, va fi legat şi dat pe mâna celor de afară. Dacă unul dintre cei de afară suferă o pagubă, cel care i-o provoacă va fi lipsit de drepturile lui şi va trebui să muncească în locul unde va fi închis, până când paguba va fi recuperată şi până când va plăti dublul pagubei sfatului obştesc. Însă nu va mai fi repus în drepturile sale.

21:4. Doar un om cu reputaţie bună, care nu are niciun interes în chestiunea care se judecă, va putea fi un martor adecvat. Dacă acceptă o plată, atunci nu va mai fi ascultat.

21:5. Niciun om care joacă jocuri de noroc sau care dă bani cu împrumut, care cumpără pentru a vinde sau care adună contribuţii sau taxe, nu poate împărţi dreptatea. Şi la fel este cazul şi cu cel în a cărui casă sunt tulburări sau care a fost condamnat în urma unei judecăţi.

21:6. Nimeni nu poate judeca o rudă, un prieten sau un duşman, decât dacă nu poate fi găsit un alt judecător. Nimeni nu poate să apară în faţa judecătorului dacă nu sunt prezenţi şi aceia care îi stau împotrivă, ca nu cumva să obţină vreo favoare. Cuvintele unui martor mincinos trebuie ignorate, cu excepţia situaţiilor când nu se poate demonstra că a minţit.

21:7. Dacă cineva se înfurie şi ridică vocea în faţa scaunului de judecată, sau dacă cineva se poartă necuviincios, chestiunea va fi amânată până dimineaţa. Când împarte dreptatea, judecătorul trebuie să îşi amintească că este mult mai grav dacă fură un om bogat, decât dacă fură un sărac. Aşa cum este mai grav dacă omul bine-crescut se comportă josnic, decât dacă cel needucat face acelaşi lucru. Şi este mai grav când omul puternic loveşte pe fără motiv, decât când cel slab loveşte la fel.

21:8. Dacă cineva, printr-un comportament violent, provoacă pagube în curtea cuiva sau răneşte pe cineva, acela va fi închis până când paguba va fi recuperată, iar sfatul obştesc va primi o plată echivalentă.

21:9. Toţi proprietarii de pământ trebuie să îşi împrejmuiască terenurile, căci dacă nu sunt împrejmuite, ori dacă îngrăditurile sunt rupte, nu va putea pretinde nicio despăgubire pentru pagubele provocate de animalele rătăcite; însă acelea trebuie alungate de acolo fără a le vătăma în vreun fel. Dacă cineva strică vreun gard sau vreo împrejmuire, acela va fi răspunzător pentru tot ce se întâmplă ca urmare a stricăciunii respective. Dacă cineva aduce prejudicii vreunei proprietăţi sau dacă răneşte vreun animal aparţinând celor de afară, acela va fi dat în mâinile lor.

© Biblioteca Spirituală

21:10. Dacă cineva găseşte un animal care rătăceşte pe terenul lui poate să îl prindă şi să ceară despăgubiri pentru pagubele pe care le-a provocat.

21:11. Dacă cineva încalcă legile celor de afară, acela va fi dat în mâinile lor pentru a fi judecat după legile celor de afară. Nimeni nu va fi dat în mâinile celor de afară până când nu va fi ascultat de proprii judecători. Dacă cineva urmează să fie judecat de către cei de afară, acela va fi însoţit de un membru al sfatului obştesc.

21:12. Dacă cineva scoate o armă într-o adunare de oameni, va trebui să predea arma oricui este mai mare în rang decât el. Dacă refuză să facă acest lucru, va fi prins şi adus înaintea judecătorilor pentru a fi pedepsit. Şi nu va putea să îşi recupereze arma, decât dacă va plăti valoarea acesteia. Dacă cineva ameninţă pe altul cu o armă, aceasta îi va fi luată şi nu va putea fi recuperată decât dată va plăti sfatului obştesc valoarea ei.

21:13. Bărbaţii sunt îndreptăţiţi să stea împreună cu soţiile lor, bărbaţii să stea împreună cu bărbaţii şi femeile să stea împreună cu femeile. O familie este îndreptăţită să aibă parte de intimitate.

21:14. Dacă cineva porunceşte cuiva care este în puterea lui să comită o faptă, va fi ca şi cum ar fi comis-o chiar el.

21:15. Dacă sunteţi în compania cuiva care este atacat de mai multe persoane care vor să-l prindă, să-l ucidă sau să-l vatăme pe nedrept, atunci să scoateţi arma în apărarea lui. Dacă cineva foloseşte limbajul sclavilor în prezenţa voastră, atunci să vă îndepărtaţi de el. A nu face nimic este un lucru rău, căci nimeni nu trebuie să rămână pasiv în faţa răului.

21:16. Bârfitorul şi cel ce ameninţă pot fi închişi până când vor repara răul pe care l-au făcut. Însă chiar dacă nu a făcut niciun rău, mincinosul este totuşi o persoană lipsită de onoare, iar pedeapsa lui va fi aceea că nu va mai fi crezut nici măcar atunci când va grăi adevărul.

21:17. Ipocriţii, care vorbesc cu două limbi, sunt nişte creaturi detestabile, care, asemenea şerpilor din iarbă, nu pot fi prinse cu mâna. Dacă vedeţi că unii au devenit ipocriţi, atunci să-i alungaţi, ca să îi înşele pe cei de afară.

21:18. Există pedepse prescrise pentru faptele rele, precum şi multe poveţe pentru a le preveni. Pedeapsa este doar o recunoaştere a eşecului. Faptele rele îşi au originea în eşecul înregistrat în lupta cu slăbiciunile, în eşecul educaţiei, în eşecul însuşirii învăţăturilor, în eşecul stabilirii unor reguli de conduită şi în eşecul respectării unei anumite discipline, indiferent dacă este autoimpusă ori a fost impusă de alţii. Când cineva vine în faţa judecătorilor pentru a fi pedepsit, prin osândirea lui aceia îşi vor exercita doar jumătate din îndatoriri. Însă trebuie să se întrebe în sinea lor, „Unde au eşuat oamenii în privinţa acestei persoane? A fost ea oare călăuzită corect sau greşit, şi noi nu avem nicio responsabilitate în ceea ce o priveşte?”. A pedepsi un răufăcător fără a căuta cauza faptelor sale denotă o justiţie ipocrită. Dacă cineva umblă în întuneric şi poticnindu-se cade într-o groapă, este oare vina lui? Dacă o lumină călăuzeşte greşit sau dacă este prea slabă pentru a-l împiedica pe un om să se poticnească, înseamnă că este lipsită de orice valoare. Prin urmare, dacă un frate cade într-o groapă de pe marginea drumului, purtătorii luminii nu pot fi scutiţi de vină.

21:19. Aceste lucruri sunt consmnate pentru voi, ca atunci când veţi fi liberi să nu fiţi lipsiţi de lege. Este sigur că ziua aceea va veni, la fel cum este sigur că soarele răsare. Să nu vă temeţi niciodată că numărul vostru se micşorează. Un om înţelept este mai bun decât o ceată de proşti, iar o bâtă de stejar solid este mai bună decât un stâlp de trestii.

21:20. Cel ce furnizează arme cuiva care le foloseşte pentru scopuri greşite nu este nici el lipsit de vină. Dacă ştie cum vor fi utilizate, atunci nu este mai puţin vinovat. Oricine posedă lucruri care au fost dobândite pe căi greşite nu este fără vină, iar dacă le ia, cu toate că ştie cum au fost obţinute, nu este mai puţin vinovat. Cineva care încă nu a ajuns la vârsta maturităţii nu poate fi la fel de vinovat în cazul unui jaf sau al unui comportament violent. La fel stau lucrurile şi când este vorba de un nătărău, de un nebun sau de o femeie.

21:21. Dacă cineva leagă pe altul în mod nelegiuit sau îl face pe acela să-şi piardă libertatea, atunci va trebui să compenseze răul făcut şi chiar va putea fi închis. Orice om are dreptul la solitudine şi intimitate, iar aceia care nu i le respectă nu sunt lipsiţi de vină. Dacă

© Biblioteca Spirituală

cineva distruge părul unei femei, acela va trebui să o despăgubească din plin.

21:22. Dacă cineva surprinde un hoţ în acţiune sau pe cineva care urmează să săvârşească o faptă nelegiuită şi ucide acea persoană sau o răneşte, pentru că opune rezistenţă, acela nu este un lucru rău. Dacă în încercarea sa de a-l prinde pe răufăcător este ucis sau rănit în mod nelegiuit, aceia care săvârşesc fapta vor purta întreaga vină. Dacă cineva surprinde o persoană care se poartă urât cu fiul său, cu fiica sa ori cu vreun alt copil, şi o ucide, atunci nu a săvârşit nimic rău. Dacă cineva ucide noaptea un hoţ sau o persoană care încearcă să îl vatăme, atunci nu a făcut nimic rău. Dacă cineva o găseşte pe soţia sa cu un alt bărbat în spatele uşilor zăvorâte şi îl ucide pe acela, atunci nu a făcut nimic rău. Dacă un bărbat săvârşeşte o fărădelege izvorâtă din poftele trupeşti, pentru care ar putea fi ucis în mod legitim, acela poate fi totuşi castrat, în loc să fie omorât. Dacă un bărbat atinge în vreun fel o fecioară, fără acordul ei, nu este fără vină.

21:23. Dacă doi se ceartă, iar unul dintre ei îndură insulta şi se dovedeşte a fi tolerant, celălalt va trebui să îl despăgubească. Un frate, un tată sau un fiu, care surprinde soţia unei rude săvârşind adulter sau ascunzându-se în spatele uşilor zăvorâte, va avea aceeaşi calitate ca şi soţul acelei femei.

21:24. Dacă un bărbat îl ucide pe un altul care l-a provocat la luptă cinstită, se consideră că a fost vorba de autoapărare. Vina pentru o faptă comisă la beţie nu este mai mică. Dacă cineva este atât de beat încât nu poate sta pe scaun, nu este fără vină.

21:25. Dacă cineva distruge un copac care aparţine celor de afară, şi care nu se găseşte pe un teren comun, va trebui să-i despăgubească pe cei de afară, plătindu-le valoarea lui. Dacă cineva distruge copacul altuia, va răspunde ca şi cum l-ar fi furat.

21:26. Bărbatul care este logodit cu o femeie şi care o surprinde săvârşind adulter sau că este închisă în spatele uşilor zăvorâte, va acţiona ca şi cum ar fi soţul ei. Dacă o găseşte într-un loc secret, se va comporta ca şi cum ar fi soţul ei. Dacă cineva ştie că o femeie nu este fecioară şi va permite ca un bărbat să se căsătorească cu ea ca şi cum ar fi, acel om va fi vinovat şi va putea fi chemat să îl despăgubească pe soţ.

21:27. Când face jurământul, bărbatul trebuie să îi promită tatălui logodnicei sale sau rudei care îi ţine locul, că o va întreţine şi o va proteja. Preţul miresei trebuie plătit cu şapte zile înainte de căsătorie, astfel încât tatăl să fie răsplătit pentru faptul că a crescut-o în aşa fel încât să aibă toate virtuţile femeieşti.

21:28. Căsătoria prin înşelăciune sau cu forţa nu este valabilă. Ea nu o leagă pe victimă, dar îl leagă pe partener în toate felurile, ca şi cum ar fi căsătorit. Dacă un bărbat se căsătoreşte cu o femeie prin viclenie, acela nu este nevinovat şi va trebui să plătească pentru răul făcut. Dacă un bărbat se căsătoreşte făcând uz de forţă, iar femeia a fost fecioară, acela va fi ca şi cum nu s-a căsătorit, însă femeia va avea asupra posesiunilor lui toate drepturile pe care le are o soţie.

21:29. Soţul o poate pedepsi pe soţie, fără a fi pedepsit de lege, pentru următoarele încălcări ale legii: Dacă vorbeşte cu bărbaţii după bunul plac atunci când soţul ei este plecat. Dacă rosteşte blesteme la adresa soţului ei ori a casei lui. Dacă vorbeşte tare, în aşa fel încât vocea ei se aude până la locuinţele altora. Dacă bârfeşte sau calomniază. Dacă este desfrânată sau dacă are un comportament indecent. Dacă îl vorbeşte de rău. Dacă este leneşă sau dacă îşi neglijează copiii.

21:30. O soţie nu este dată în întregime soţului, aşa că el trebuie să îi asigure toate lucrurile necesare pentru bunăstarea ei şi trebuie să o trateze cu afecţiune şi consideraţie. Trebuie să fie tolerant cu lipsurile ei şi să treacă cu vederea faptul că este fragilă, aşa cum este orice femeie. Bărbatul are datoria de a se asigura că o femeie adulteră îşi primeşte pedeapsa.

21:31. Dacă o soţie înnebuneşte, se îmbolnăveşte ori este rănită, aceasta nu va putea fi înlăturată, chiar dacă nu mai poate fi cu adevărat o soţie pentru soţul ei. Aceste lucuri fac parte din viaţă şi trebuie îndurate împreună.

21:32. Niciun bărbat nu trebuie să vadă goliciunea surorii sale. Toţi bărbaţii trebuie să se culce cu soţiile lor într-un loc ferit de ochii lumii. Nimeni nu trebuie să permită unui nebun, unei femei sau unui neghiob să ucidă un animal, însă femeia poate ucide o pasăre pentru hrană. Cel ce permite o asemenea faptă nu este fără vină.

© Biblioteca Spirituală

21:33. Cine are capul murdar o să orbească. Cine are hainele murdare va înnebuni. Cine are trupul murdar o să aibă parte de dureri şi de boală.

21:34. Mâncaţi doar atât cât să umpleţi o treime din stomac. Beţi atât cât să umpleţi încă o treime şi lăsaţi restul gol. Mâncaţi doar atunci când vă este foame şi beţi doar atunci când vă este sete. Nu mâncaţi peste măsură şi nici nu dormiţi peste măsură, fiindcă rugina trupului e un lucru real.

21:35. Locul pentru treierat se va afla la cel puţin cincizeci de paşi distanţă de locuinţă. Un mormânt nu trebuie să se găsească la mai puţin de o sută de paşi, la fel şi un cadavru de animal, în timp ce o tăbăcărie nu va fi mai aproape de două sute de paşi. Grămada cu bălegar nu va fi la mai puţin de cincizeci de paşi, iar porcii trebuie să fie la cel puţin treizeci de paşi. Latrina trebuie să se găsească la mai puţin de douăzeci de paşi şi să fie ferită şi acoperită. Niciun animal nu trebuie să vină până lângă împrejmuirea casei, cu excepţia câinelui, pisicii, calului, vacii, caprei şi măgarului. Grajdul nu trebuie să fie în vecinătatea locuinţei. Grânele pentru hrană vor fi ţinute în pământ, dar cele pentru semănat vor fi ţinute la suprafaţă. Apa nu se va bea sub un acoperiş fără a fi puse în ea ierburi.

21:36. Acoperişurile nu trebuie făcute prin îndoirea trestiilor sub o şipcă, ci prin aşezarea lor pe un suport. Stâlpul din mijlocul casei trebuie să se ridice cu o treime peste traversă şi se poate sprijini direct pe ea sau poate fi fixat cu o piedică. Stâlpii exteriori nu vor fi legaţi, ci vor fi fixaţi cu ţăruşi. Zidurile interioare trebuie călăfătuite cu muşchi, nu cu iarbă sau scoarţă de copac. Acoperişul trebuie să depăşească zidul exterior cu o lungime de braţ, iar zidul nu trebuie lăsat netencuit pe dinafară. Fundaţia trebuie să fie adâncă de doi coţi şi să se ridice cu un cot deasupra pământului. Uşa trebuie să se deschidă fie în lateral, fie în sus, şi nu să stea atârnată. Obiectele care se agaţă pe pereţii din interior trebuie să fie din material ţesut sau din piele. Pe dinafară, pereţii vor fi acoperiţi cu beţe de *bethom*.

21:37. Pietrele nu trebuie presate în absenţa căldurii, iar părţile lor exterioare trebuie păstrate. În toate zilele când soarele nu îşi arată faţa trebuie arse ierburi ca ofrandă. Metalul ascuţit nu trebuie curăţat cu făină. Buşteanul de ofrandă trebuie ars la vremea cuvenită.

21:38. Un bărbat trebuie să îi înveţe pe fiii săi să înoate, să călărească şi să vâneze. Străinului nu i se va refuza ceva de mâncare şi un loc unde să doarmă la căderea nopţii, însă pe durata zilei nu va putea rămâne fără să muncească. Orice om care lucrează metalul va fi ca un frate. Oricine poate veni înaintea sfatului obştesc superior ca să-şi caute dreptatea.

21:39. La toate adunările, se vor asculta mai întâi părerile celor cu ranguri inferioare, ca nu cumva cuvintele lor să fie influenţate de cei mai învăţaţi. În ţinuturile celor de afară va trebui să respectaţi legile lor, însă veţi respecta în acelaşi timp şi legea voastră. Atunci când legile se contrazic, lăsaţi-vă călăuziţi de conştiinţa voastră, de datoria voastră şi de Sfânta Scriptură.

21:40. (*Nu acesta este sfârşitul, însă textul de pe ultimele trei foi de aramă este ilizibil. Nu poate fi transcris cuvânt cu cuvânt, ci poate fi redată doar semnificaţia lui*).

CAPITOLUL XXII - RECONSTRUIREA FRAGMENTELOR RECUPERATE – 1

22:1. Dacă cei ce s-au alăturat cauzei voastre ori s-au aliat cu voi vă trădează, să nu aveţi milă de ei. Trataţi-i în aşa fel încât soarta lor să fie un exemplu care să-i reţină pe ceilalţi să facă la fel. Nu vă alăturaţi cauzei cuiva despre care se ştie că este trădător sau nedemn de încredere.

22:2. Dacă unii au aceleaşi convingeri ca şi voi şi au suferit din cauza lor, aceia sunt fraţii voştri. Cei care luptă pentru progresul omenirii ori suferă pentru acest lucru sunt fraţii voştri. Nu trebuie să cedaţi în faţa ameninţărilor celor ce vor să vă lepădaţi de credinţa şi de idealurile voastre. Orice om care a luptat alături de voi în bătălie capătă o legătură de sânge cu voi şi devine precum o rudă a voastră.

22:3. Cu toate că luptaţi pentru cauza Adevărului şi dreptăţii, feriţi-vă să declanşaţi o vărsare de sânge şi nu faceţi niciodată acest lucru dacă aveţi la dispoziţie alte opţiuni, cu excepţia laşităţii şi capitulării. Totuşi, dacă sunteţi sigur că vrăjmaşul va ataca, sunteţi

© Biblioteca Spirituală

îndreptăţiţi să fiţi primii care loviţi. Voi daţi socoteală în faţa sufletului vostru. Odată ce v-aţi angajat în bătălie, puteţi ucide vrăjmaşul oriunde s-ar afla. Nu acceptaţi niciodată că sunteţi învinşi, şi nu vă supuneţi cu docilitate. Dacă în bătălie sorţii nu vă sunt favorabili, atunci retrageţi-vă pentru a lupta din nou. Un câine viu valorează mai mult decât un urs mort.

22:4. Nu vă luptaţi niciodată între voi, căci o astfel de vrajbă este mai rea decât vărsarea de sânge în bătălie. Neînţelegerile şi disputele dintre voi trebuie soluţionate în mod paşnic şi just, aşa încât oamenii să nu se dezbine sau să se moleşească. Voi sunteţi Poporul Luminii, al Legii şi al Cărţii.

22:5. În locul captivităţii, bărbaţii şi femeile vor fi ţinuţi separat, căci acela este un loc al ispăşirii şi al răzbunării. Aceştia nu vor mai fi liberi; nici nu se vor mai bucura de drepturile oamenilor liberi. Vor munci potrivit sentinţei, dar se va ţine cont de munca lor. Fiecare om trebuie folosit în conformitate cu iscusinţa lui, şi nimeni nu trebuie ţinut nici măcar o zi în plus după ce a compensat răul făcut.

CAPITOLUL XXIII - RECONSTRUIREA FRAGMENTELOR RECUPERATE – 2

23:1. Acestea sunt vorbele judecătorilor, consemnate de scribii însărcinaţi cu legile, şi iată ce a rămas din aproape opt sute de enunţuri:

23:2. Ştim că indiferent ce face femeia, aceasta nu va fi îndepărtată de casa ei, căci acest lucru ar duce la alte fapte rele. Dacă cineva se leapădă de o soţie pentru faptele ei rele, ar fi bine să o lase să rămână sub acelaşi acoperiş, dar fără drepturile pe care le are o soţie.

23:3. Ştim că nu există doar femei nevrednice pentru a fi soţii, ci sunt şi bărbaţi nevrednici pentru a fi soţi. Dacă acestora li se dă dreptul să se căsătorească, cei care decid acest lucru vor fi vinovaţi pentru tot ce se va întâmpla ulterior. Prin urmare, se poate interzice ca un bărbat sau o femeie să se căsătorească.

23:4. Legea spune că adulterul este o faptă săvârşită de furiş, un act de înşelăciune şi trădare, aşa că dacă bărbatul şi femeia sunt prinşi în situaţia de a săvârşi adulter, va fi ca şi cum ar fi făcut acel lucru. Însă această prevedere poate duce la judecăţi greşite. Prin urmare, dacă nu sunt dovezi clare care să indice intenţia unui adulter şi singura vină a femeii este aceea că s-a dovedit a fi neglijentă, aceasta nu va fi tratată ca o femeie adulteră. Este mai bine ca bărbaţii să creadă în bunătatea firească a femeii decât să îşi imagineze altceva. Totuşi, dacă femeia se află într-o postură care nu lasă loc de îndoială, atunci soţul poate decide dacă o mai păstrează sau nu, însă trebuie să anunţe clar acest lucru. Dacă se leapădă de ea ca soţie, judecătorii vor decide dacă aceasta va rămâne sau dacă va pleca. Dacă va rămâne, va fi legată de soţul ei, însă nu va mai fi soţia lui.

23:5. Ştim că deşi adulterul este o faptă dezgustătoare, o înşelăciune însoţită de o iubire ipocrită, el ar putea fi totuşi împiedicat. Prin urmare, o femeie adulteră poate suferi o pedeapsă mai mică prin aceea că va rămâne în grija soţului ei, deşi va înceta să-i fie soţie, întrucât nu este vrednică de aşa ceva. De aceea, ea trebuie să rămână în casa acelui bărbat şi să i se supună. El trebuie să o întreţină, să o păzească şi să o împiedice să umble de colo-colo. Însă dacă aceasta umblă de colo-colo, el poate să o strunească după bunul lui plac. Dacă în timp ce este legată păcătuieşte trupeşte, cel care a fost soţul ei nu este lipsit de vină, căci ea este în grija lui. Aşa că cei trei vor primi pedeapsa care li se cuvine.

23:6. Ştim că atunci când bărbaţii se tem pentru siguranţa lor şi pentru sfinţenia soţiilor lor, aceştia sunt mai puţin înclinaţi să comită adulter cu soţiile altora. Prin urmare, dacă un bărbat căsătorit comite adulter, acela va trebui să dea jumătate din posesiunile sale soţului care a fost păgubit, iar soţia lui va trece în casa soţului păgubit; însă dacă nu are are nici locuinţă, nici pământ, va intra în stăpânirea soţului păgubit.

23:7. Ştim că minţile bărbaţilor sunt ca un labirint, de aceea drepturile căsătoriei trebuie să fie mai presus de toate celelalte şi să dureze veşnic. Toţi copiii care li se nasc unor oameni căsătoriţi sunt egali în drepturi. Moştenirea lor nu va fi micşorată, chiar dacă sunt copii din flori

© Biblioteca Spirituală

sau care provin dintr-un adulter sau dintr-un incest, deoarece greşeala nu a fost a lor. Aceşti copii trebuie primiţi cu milă, căci sunt neajutoraţi şi ei vor răsplăti prin iubirea şi devotamentul lor.

23:8. Ştim că nu este un lucru înţelept ca o fiică să fie dată de soţie unui adintre cei de afară, căci dacă soţul ei va muri, ea va fi dată fratelui sau tatălui acestuia. Aşadar, nicio femeie nu trebuie dată de nevastă celor de afară, decât dacă contractul de căsătorie este auzit de un membru al sfatului obştesc şi acela îl aprobă.

23:9. Ştim că aceste lucruri nu trebuie luate niciodată de la un bărbat, şi nici nu trebuie împărţite cu alţii: soţia lui, cu excepţia situaţiei când comite adulter; copiii lui, hainele lui, învelitoare lui, armele lui şi uneltele cu care îşi exercită meseria.

23:10. Ştim că nu mai este nevoie să interzicem consumul cărnii de porc în acest ţinut, căci carnea lui se poate mânca, însă carnea de cal nu trebuie mâncată, cu excepţia situaţiilor când altfel cineva ar muri de foame.

23:11. Ştim că sufletul pleacă cu ultima suflare şi că orice se întâmplă cu trupul, sufletul nu este afectat. Prin urmare, trupul poate fi îngropat sau ars, dar deasupra cadavrului sau a cenuşei nu trebuie să se ridice nicio movilă de pământ. Doar soţul şi soţia, părintele şi copilul sau fratele şi sora pot fi îngropaţi în acelaşi mormânt din cimitir. Nimeni nu poate fi îngropat în interiorul locuinţei sale.

CAPITOLUL XXIV - ULTIMELE FOI DE METAL

24:1. Am adunat în recipiente toate cărţile ce mi-au fost date în grijă şi am făcut tot ce am fost instruit, iar lucrarea tatălui meu este acum completă. Metalul va rezista testului timpului, iar gravura este o minunată operă de artă.

24:2. Cele cinci cutii mari conţin o sută treizeci şi două de suluri şi cinci volume legate cu inele. În "*Cartea Mare a Egiptenilor*" sunt şaizeci şi două de mii patru sute optzeci şi trei de cuvinte, în "*Cartea Mică a Egiptenilor*" sunt optzeci şi una de mii şase sute douăzeci şi şase de cuvinte, dintre care opt mii nouă sute unsprezece sunt în "*Cartea Judecăţii Marelui Zeu*", şase mii o sută treizeci şi patru în "*Consemnările Sacre*" şi şaisprezece mii cincizeci şi şase în "*Cartea Organizaţiei*."

24:3. "*Cartea Poţiunilor Magice*" are şase mii opt sute zece cuvinte, şi aceasta a fost cel mai greu de transmis, fiindcă este o lucrare plină de mister şi de lucruri ascunse.

24:4. "*Cartea Cântecelor*" şi "*Cartea Creaţiei şi Distrugerii*" nu au fost lucrate de mâna mea, însă acestea sunt bine alcătuite şi nu vor pieri. "*Cartea Necazurilor*" a fost gravată sub ochii mei, însă în "*Marea Carte a Fiilor Focului*" sunt nişte cărţi care nu sunt rezultatul măiestriei mele. Am ajutat în unele locuri, gravând acele cuvinte care erau marcate.

24:5. "*Cartea Învăţăturii Tainice*" şi "*Cartea Legilor*" au fost reunite în "*Marea Carte a Fiilor Focului*", aşa că şi ele vor putea dura veşnic.

24:6. Metalul este aşa cum şi-au dorit maeştrii noştri, făurit cu iscusinţă prin metodele tainice ale tribului nostru, de aceea nu va pieri niciodată. Semnele sunt gravate în aşa fel încât să să se vadă clar atunci când sunt la dreapta sursei de lumină.

24:7. Cutiile în care sunt ţinute cărţile sunt făcute dintr-un aliaj dur, compus din două metale, care au fost turnate la o temperatură mare, în aşa fel încât îmbinările cutiilor nu sunt vizibile. Când sunt închise şi pecetluite, apa nu poate intra.

24:8. Când veţi citi aceste lucruri în vremurile care vor veni să vă gândiţi la noi, cei care am făcut metalul nepieritor şi am săpat în el cuvintele cu grijă, cu multă trudă şi cu o asemenea iscusinţă, încât în anii cât aceste cărţi vor sta la păstrare, scrisul nu se va deteriora. Observaţi-le strălucirea şi miraţi-vă, căci nu-şi vor pierde luciul niciodată.

24:9. Noi suntem fiii ***Fiilor Focului***, numiţi aşa deoarece focul le era necesar pentru prelucrarea metalului. Astăzi, numele pe care noi le dăm copiilor noştri au legătură cu focul şi cu fierăria, aşa cum era obiceiul şi odinioară, căci noi toţi aparţinem aceluiaşi foc.

© Biblioteca Spirituală

24:10. Citiţi cu atenţie cuvintele sacre care sunt scrise, şi fie ca ele să devină un reper pentru o viaţă măreaţă.

24:11. Eu, Efantiglan şi tatăl meu am participat la făurirea acestor cărţi şi a recipientelor în care sunt păstrate. Cei care au pregătit amestecul de metal şi l-au prelucrat, precum şi cei care au gravat semnele sunt membri ai tribului nostru, iar lucrul este bine făcut şi va dura veşnic.

24:12. Malgwin a luat în primire oficial aceste cărţi înainte ca ele să fie încredinţate viitorului, iar numele care li s-a dat este acesta: ”*Cartea Vieţii Pentru Cei Ce Sunt Vii*.”

BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VIII-a: ”***Cartea crengii de argint***”:

1:14. ”***Singura concluzie la care poate ajunge un om inteligent este că toate marile scripturi, dacă sunt citite aşa cum se cuvine şi dacă sunt înţelese cu adevărat, provin dintr-o singură sursă. Toate sunt de inspiraţie divină, însă claritatea revelaţiei variază considerabil, aşa cum se întâmplă şi cu puritatea transmiterii ei. Fiecare dintre ele răspunde anumitor necesităţi şi satisface anumite capacităţi spirituale specifice, însă orice scriptură diluează Adevărul şi reduce strălucirea luminii. Aceste lucruri sunt esenţiale, deoarece Adevărul poate fi văzut numai atunci când divinitatea din sinea omului se trezeşte; din acel moment, scripturile nu mai sunt de niciun folos***.”

© Biblioteca Spirituală